DRAGOSTEA MAI PRESUS DE TOATE

JILLY COOPER

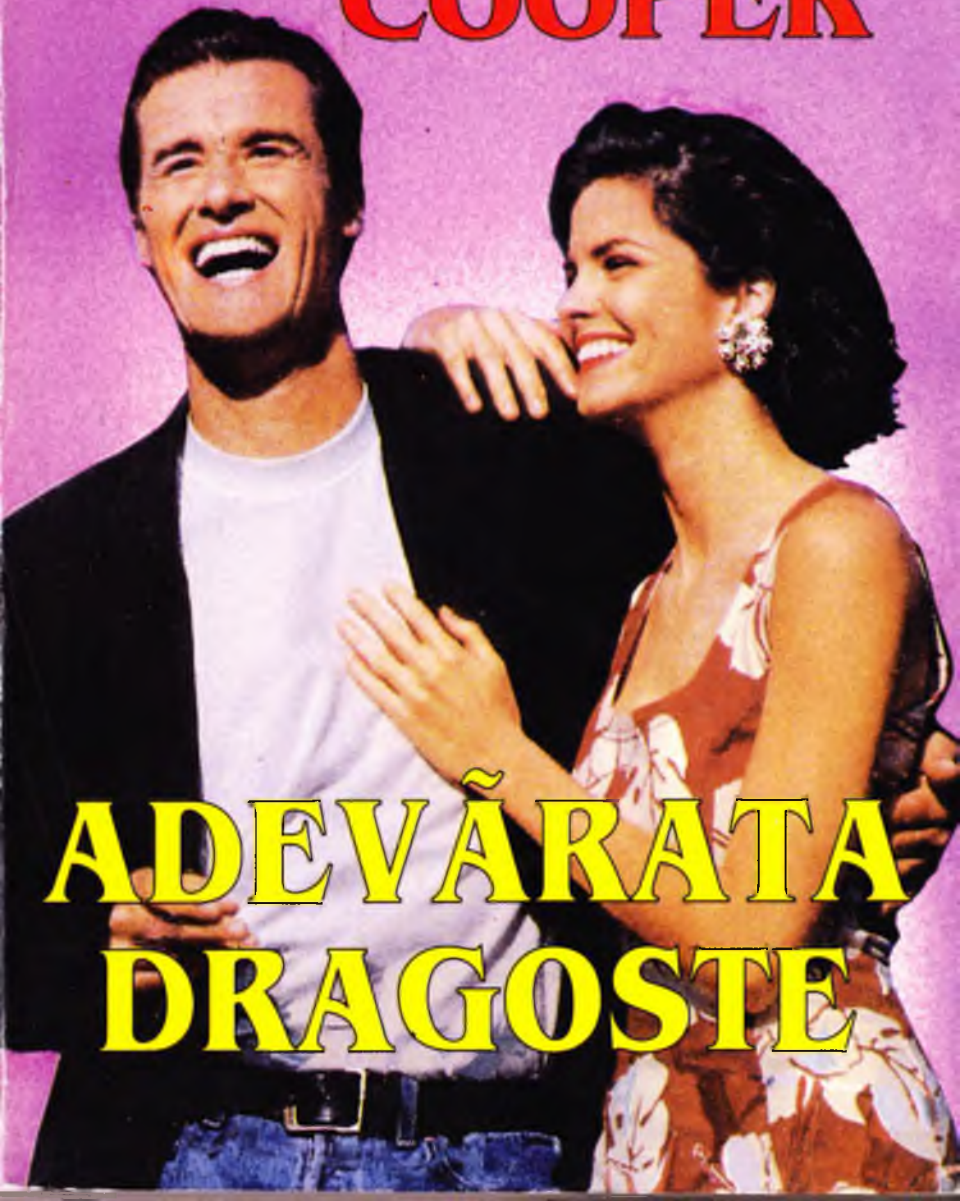

ADEVĂRATA DRAGOSTE

BESTSELLER

clasic

Te iubesc. Pur şi simplu m-ai scos din minţi. Te-ai strecurat în inima mea mârâind şi arătându-ţi colţii ca o vulpiţă, încât nu mi-am dat seama ce se-ntâmplă cu mine — dar cred c-am început să te iubesc din prima clipă.

ADEVĂRATA DRAGOSTE

JILLY COOPER

ISBN 973-96334-7-1

Pts 3500

JILLY COOPER

ADEVĂRATA DRAGOSTE

Prudence

„M-am dus la oglindă. Buclele mele nu erau ciufulite, rujul de pe buze neîntins. Lăsând lauda la o parte, arătam extraordinar. Atunci de ce, după douăzeci de întâlniri, Pendle nu-mi făcuse nici un avans?“

Consilier editorial: GHERASIM ȚIC
Coperta: GEORGE CRISTEA

Copyright: Jilly Cooper

Toate drepturile sunt rezervate editurii CLASIC

JILLY COOPER

ADEVĂRATA DRAGOSTE

PRUDENCE

Traducere de STELUȚA GHENEA

Editura CLASIC
București, 1994

ISBN 973-96334-7-1

1

Pentru a douăzecea oară i-am spus lui Pendle noapte bună şi am intrat în casă. Big Ben[1] bătea ora unsprezece noaptea. Jane, colega mea de apartament, stătea lungită în faţa focului. A ridicat spre mine, printr-o masă de păr blond pus la uscat, o faţă de un roşu aprins.

– Vreun progres? m-a întrebat cu speranţă, apoi şi-a dat singură răspunsul. Nu, e clar că nu – arăţi la fel de neatinsă ca întotdeauna.

M-am dus la oglindă. Buclele mele *nu* erau ciufulite, rujul de pe buze neîntins. Lăsând lauda la o parte, arătam extraordinar. Atunci de ce, după douăzeci de întâlniri, Pendle nu-mi făcuse nici un avans?

Ne întâlnisem cu câteva luni în urmă la o petrecere groaznică, unde invitaţii schimbau replici stupide de felul: „Cu ce te ocupi?", „Oh, bat la o maşină"; cu lumini fixate de plafon şi cineva care ne punea în pahare salată de fructe dintr-o cupă uriaşă. Pendle şi cu mine eram singurele oi dintr-o turmă imensă de capre, dar întotdeauna s-a spus că cele mai frumoase flori cresc pe cele mai scârboase grămezi de băligar.

Nu era genul de bărbat pe care îl observi imediat – păr şaten deschis, faţa subţire, inexpresivă şi ochi de un cenuşiu şters, dar avea o detaşare şi o răceală exagerată

[1] Big Ben (Marele Ben) – Orologiul din turnul parlamentului englez.

ce era prin ea însăşi o provocare. Purta un costum cenuşiu de o corectitudine ireproşabilă, cămaşă gri şi cravată gri pal, însă era înalt şi foarte slab, aşa că hainele îi stăteau bine.

Eu eram îmbrăcată în seara aceea într-un costum haios. Sunt foarte sensibilă la îmbrăcăminte. Când port volănaşe devin sfioasă, în haine de piele cu ţinte, merg cu paşi mari şi fac pe dura, dar când îmbrac costumul meu tineresc – pantaloni bermude cu bretele şi bluză albă – sunt scânteietoare şi spun glume. Când Pendle s-a apropiat de grupul nostru, am dat drumul în succesiune rapidă la trei bancuri care i-au făcut pe toţi, în afară de el, să se tăvălească pe jos de râs, aşa că am plecat să vorbesc cu altcineva.

Petrecerea se ţinea într-una din acele camere lungi şi înalte din Sloane Square, unde crezi mereu că ceva interesant se întâmplă în celălalt capăt, dar presupunerea se dovedeşte întotdeauna falsă. Marcia, una din chiriaşele apartamentului, îşi invitase până şi mama. Nu că aş avea ceva împotriva mamelor într-un context potrivit, dar la petreceri ele te fac să pierzi timp valoros destinat agăţatului. Iar asta era o gospodină de vreo sută de kilograme, care se împrăştiase pe toată canapeaua ca o peltea roz. Mult prea des musafiri ghinionişti erau puşi să întreţină o conversaţie cu ea.

– Mănâncă cineva? a întrebat o altă locatară a apartamentului, agitând un platou pe sub nasurile noastre. Sunt sigură că *tu* nu ţii cură de slăbire, Pru, *eşti* numai pielea şi osul.

– Sunt moartă de foame, am spus şi am pescuit un cârnat. La prânz n-am avut timp decât de un sandviş la botul calului.

– Sper că nu put, mi s-a confesat tipa cu platoul. Marcia a umplut cada cu gheaţă şi nici una n-am putut să facem baie.

Peste un minut, Marcia a apărut cu încă doi nou-veniți.

– Vreau să faci cunoștință cu Eileen, mi-a spus, prezentându-mi o blondă vulgară cu unghiile murdare. Face bijuterii extra. Pru, știu sigur că ți-ar place câteva. Iar el este Clifford, contabilul firmei noastre. Se pricepe de minune la cifre.

– Doar la unele cifre[1], a zis Clifford uitându-se lacom la pantalonii mei mult prea strâmți și a izbucnit într-un râs cu zbierete, împroșcându-mă cu alune americane prin gaura pe care o avea între dinții din față.

I-am cerut lui Eileen detalii despre bijuteriile „extra".

– Oh, te rog, nu mă interoga, mi-a răspuns. Sunt atât de obosită!

Imediat a început să-mi povestească întreaga intrigă a unui film pe care-l văzuse în după-amiaza aceea.

– Lucrez la Herrods, s-a trezit vorbind o fată palidă. Dar la secția de carte.

Ca și cum asta ar fi îmbunătățit lucrurile.

Apoi au început toți să vorbească despre președintele Carter, doamna Thatcher, Laura Ashley și despre ultima biografie scrisă de Antonia Fraser, pe care toată lumea părea s-o fi citit, în afară de mine. Știu că trebuie să încerci să fii vivace la petreceri cînd ești nevoit să suporți oameni plictisitori. E de așteptat ca bărbații atractivi, care sunt de părere că arăți grozav, să vină și să se prezinte; dar bărbatul în costum cenușiu nu dădea nici un semn că vrea să mă abordeze și în curând aveam să fiu îngropată de vie în alune americane. Tipa de adineauri a apărut cu un alt platou de cârnați. Am tras-o de-o parte.

– Cine e bărbatul în costum cenușiu?

Fața i s-a luminat.

[1] În limba engleză, joc de cuvinte: *figure* înseamnă cifră, dar și înfățișare, siluetă.

– Oh, nu-i aşa că e mortal? Îl cheamă Pendle, Pendle Mulholland.

– Pun pariu că şi-a inventat singur numele.

– Ar fi în stare. Marcia l-a invitat. Spune că e genial. Se pare că de ani de zile n-a mai intrat în barou cineva atât de tânăr.

– Ar trebui să intre în bar[1] mai des, am spus îmbufnată. Nu s-a atins de băutură. L-ar face mai comunicativ.

Sunt perseverentă la petreceri, în consecinţă am pălăvrăgit şi am dansat după picup cu toţi împiedicaţii, simţind tot timpul cum tipul ăsta Pendle, mă urmărea ca o pisică.

Probabil că salata de fructe a fost mai tare decât credeam, pentru că până la urmă m-am dus la el şi l-am luat tare:

– De ce nu bei încă un pahar care să te mai bine dispună?

– Nu există nici un pic de whisky, mi-a răspuns, iar vinul local e un pic prea tare pentru mine, deşi a făcut minuni pentru planta aia.

A arătat spre un vas cu o crizantemă mov de pe masă.

– Era aproape moartă când am venit.

Am chicotit şi am sorbit iar din pahar.

– Nu-mi dau seama de unde vine mirosul ăsta, i-am spus.

– Vin, probabil. Marcia l-a amestecat în apa din cadă. Cred că ai rezistenţa unui taur, a adăugat în timp ce îmi goleam paharul.

– Am băut vişinată înainte, i-am răspuns. Am auzit că eşti avocat.

– Pledant.

– N-am putut niciodată să fac diferenţa.

[1] În limba engleză, joc de cuvinte: bar = barou, avocatură, dar şi bar, bufet.

– Vorbesc mai mult în fața curții.
– Ce-ai făcut azi?
– L-am apărat pe un tip care-şi bătea nevasta.
– Dumnezeule, ce captivant! L-ai scos basma curată?
– Bineînțeles.
– Cum?
– Dovedind că nevastă-sa era absolut imposibilă.
– Chiar era?
– Nu cred, dar asta nu contează. Treaba mea era să-l scap.
– Deci îi aperi pe nemernici de dragul profiturilor materiale, am remarcat.
Am privit cu atenție fața lui rece, slabă, cu o frumoasă structură osoasă şi ochii aceia albaştri ciudați, adânciți în orbite, care nu clipeau. În mod sigur arăta nemaipomenit cu perucă – Robespierre, Cenuşiul incoruptibil.
– Pariez că eşti mortal în sala de judecată, i-am spus.
A zâmbit subțire şi mi-a povestit despre un caz cu droguri pe care îl urmărise în justiție cu o săptămână în urmă. Am găsit totul teribil de interesant. Detaşarea lui mi s-a părut la fel de fascinantă.
O întâmplare amuzantă a fost provocată de unul din tinerii Marciei care crezuse în mod greşit că are loc un bal mascat şi îşi făcuse apariția deghizat în capră, cu haină de blană şi ugere roz. Băusem destul până atunci ca să consider chestia foarte amuzantă şi am început să râd cu lacrimi. Ridicând brusc ochii l-am surprins pe Pendle devorându-mă pur şi simplu cu privirea.
– Te gândeşti oare să-mi acorzi calificativul „excelent"? I-am întrebat căutând pe dibuite un şervețel. Nu te-a învățat mama ta că e nepoliticos să te holbezi?
– Scuză-mă. Semeni extraordinar cu o cunoştință de-a mea.
– Şefului meu nu-i plac avocații, i-am zis. Susține că, dacă n-ar fi fost ei, ar fi avut un divorț paşnic.

– Toți spun asta. Cu ce te ocupi?

– Sunt autoare de reclame. Stau toată ziua într-un birou gândindu-mă ce să mai inventez. În final, când am reușit să aștern ceva pe hârtie, Rodney, șeful meu, vine, schimbă tot și pretinde că a fost ideea lui de la început. A fost plecat toată săptămâna la vânătoare.

– Potârnichi? m-a întrebat Pendle.

– Nu. După reclame pentru unt în Devon.

Era clar că îl acaparasem de prea mult timp pe cel mai prezentabil bărbat din cameră, pentru că Marcia a venit lângă noi și l-a întrebat pe Pendle dacă se simte bine. „Ești al dracului de prost crescută", i-am spus în gând. Apoi m-a întrebat dacă mă duc la reuniunea fostelor eleve ale școlii noastre, care urma să aibă loc în Pavilion Road. I-am spus că nu. Dacă am văzut-o în ultima vreme pe Piggy Hesketh. I-am răspuns că nu. Apoi i-am admirat rochia, netrecându-mi prin cap nimic altceva.

– Laura Ashley, bineînțeles, a zis cu înfumurare.

Alte locatare ale apartamentului, roșii la față, se clătinau sub mormane de platouri îndreptându-se spre o masă din celălalt capăt al încăperii.

– Mâncarea e pregătită dacă aveți chef, ne-a anunțat Marcia.

Deodată, s-au auzit țipete stridente și-au intrat câțiva tipi ce păreau jucători de rugby.

– Dumnezeule mare! a exclamat Pendle.

– Sper că toată lumea o să danseze după ce mănâncă, a spus Marcia. Trebuie să mă duc să dau muzica mai tare.

– Țărână în țărână și Laura Ashley în Laura Ashley, am psalmodiat turnându-mi cu generozitate dintr-o sticlă de Cointreau care rămăsese pe masă.

M-am uitat la Pendle iar, hotărând dintr-o dată că-l doresc foarte mult.

– Cine e persoana cu care crezi că semăn atât? l-am întrebat.

Era pe punctul de a-mi răspunde când Marcia a apărut strigând că trebuie să ne separe – ca pe o franzelă Franțuzească – pentru că ținea foarte tare să i-l prezinte lui Pendle pe Charles, un asociat de la D'Eath şi March. Aproape imediat, contabilul libidinos care renunțase să împrăştie cu alune americane şi trecuse la miez de pâine prăjită cu pate, a venit şi m-a invitat la dans. Am început să ne zbânțuim prin prejur, iar eu am mai luat o gură de Cointreau ca să-mi susțin moralul. După aceea am băut nişte gin cu suc de portocale, adus de unul dintre rugbişti pentru prietena lui. Un alt rugbist m-a invitat la dans şi m-a învârtit ca pe un shaker pentru cocktailuri.

– Dacă nu te opreşti, o să mă transform într-o White Lady[1], am gâfâit.

În mod obişnuit nu beau mult, însă prezența lui Pendle mă zdruncinase total. Eram conştientă că sunt pe cale să ating punctul critic când un alter ego vicios iese la iveală, făcându-mă să arunc priviri înflăcărate bărbaților fericiți în căsnicie şi să mă ciocnesc de oameni ca o bilă roşie şi lucioasă de biliard. Un agent de bursă cu cravată înflorată tot închidea luminile. Mă aşteptam să văd ochii lui Pendle strălucind în întuneric ca cei ai unei pisici.

Toată lumea mânca acum. În ciuda faptului că pateul avea gust de şosete vechi, iar scrumbia afumată în aspic conținea mai multe oase decât cimitirul Highate, toți o linguşeau pe Marcia cerându-i rețeta.

– Mult coniac şi usturoi, spunea ea.

– Simpatice sfârcuri, a remarcat rugbistul arătând spre sânii mei.

Buzunarele bluzei, care îi acopereă de obicei, se ridicaseră după atâta zgâlțâială.

[1] Cocktail din gin, lichior şi albuş de ou.

– Bineînțeles, e mult mai ușor dacă îl pui pe măcelar să toace carnea de porc și ficatul mai întâi, spunea Marcia.

– Mi-ar place un balon, m-am adresat la întâmplare.

– Întoarce-te în mica mea vizuină neagră din Belgravia[1], mi-a zis contabilul.

– După aceea tai mărunt niște cimbru proaspăt, îi dădea înainte Marcia.

Brusc, a observat că mama ei stătea singură pe canapea, îndopându-se cu pește și orez. M-a înșfăcat de brat ca un polițist de la moravuri și mi-a zis:

– Pru, cred că ți-ar place s-o cunoști pe mămica!

De ce trebuia s-o cunosc pe mămica? Eram oricum destul de ocupată să atrag atenția bărbaților arătoși, cu replicile mele amuzante. Mi-am înțepenit picioarele cum procedează câinele nostru când nu vrea să i se facă baie, dar Marcia era prea puternică pentru mine – mult mai puternică decât oricare dintre rugbiști. În clipa următoare stăteam înghesuită în singurul colțișor de canapea ce nu era ocupat de mămica.

– Gustos pilaf, Marcia, i-a spus cu entuziasm. Nu-mi dau seama cum reușești să faci totul așa de bine.

– E doar o problemă de organizare, *tu* știi mai bine ca oricine, i-a răspuns Marcia și a luat-o din loc zburdând ca un mieluțel, lăsându-mă pe mine pradă destinului. Nu-l vedeam pe Pendle nicăieri.

– Trebuie să fiți foarte mândră de Marcia, i-am spus cu ipocrizie.

– Toată lumea e de părerea asta, a răspuns mândră. Se înțelege cu oricine, se ocupă de apartament, are o slujbă și, bineînțeles, e mâna dreaptă a lui Sir Basil. În plus, mai face și toată munca aceea voluntară.

[1] Cartier aristocratic din Londra.

După Marcia, a trecut la cumpărături, povestind la nesfârşit despre incursiunile sale victorioase la magazinul Dickins şi Jones, reproşurile pline de demnitate adresate vânzătoarelor, farfurioarele pe care le descoperise acolo şi jerseul cu firul scăpat pe care îl dusese înapoi. Realmente nu mă simţeam în stare să suport toate astea.

În spatele ei contabilul îmi trimitea semnale morse încercând să mă ia la dans şi cu colţul ochiului îl vedeam pe rugbist aşteptând să mă atace din stânga. Colega de apartament care nu avusese ocazia să facă baie dansa cu capra, ceea ce mi se părea potrivit. Probabil că făceau un concurs cine miroase mai urât. Un cuplu se îmbrăţişa fără ruşine în fotoliul din camera alăturată, iar mâna bărbatului înaintase destul de bine în bluza fetei. Eram îngrozită că mama Marciei o să-i vadă. Marcia dăduse muzica mai tare ca să acopere cântecele deocheate ale rugbiştilor şi zgomotele mai îndepărtate făcute de cineva ce vomita salata de fructe la toaletă.

N-auzeam nici un cuvânt din ceea ce spunea mama Marciei. Singura mea speranţă era să-i privesc dinţii şi să râd şi eu când râdea ea. Eram disperată; paharul meu era gol; mă gândeam să arunc petarde. Ştiam că în calitate de autoare de reclame şi viitoare romancieră ar fi trebuit să studiez bătrânul monstru. Poate că într-o zi aş fi dorit s-o pun într-o carte. Adevăratul scriitor nu trebuie să fie plictisit de nimeni. Dar care era avantajul punerii ei sub observaţie când eram prea beată ca să-mi amintesc ceva despre ea dimineaţa?

Deodată l-am zărit pe Pendle. Vorbea cu blonda cu unghiile neîngrijite, dar se uita la ceas pe furiş şi avea privirea absentă a unui arbitru pe punctul de a sufla în fluier. Asta m-a făcut să iau o hotărâre.

– Trebuie neapărat să vă aduc un pic din budinca delicioasă a Marciei, i-am zbierat doamnei în ureche şi m-am

îndreptat amețită spre masa cu mâncăruri. Marcia a trecut pe lângă mine mergând în direcția opusă.

– Biata mămica! a țipat. Tocmai veneam să te salvez.

Am mâncat nişte peşte cu orez direct de pe platou. Era foarte bun. Am lins lingura dusă pe gânduri şi am mai luat un pic. Unul dintre rugbişti i-a smuls caprei ugerele şi, în hohotele generale, le-a aruncat pe fereastră. Pendle s-a uitat în jur şi mi-a surprins privirea. A părăsit-o pe blondă şi a venit lângă mine.

– „Am stat printre ei, dar n-am fost de-al lor", am psalmodiat. „Învăluit în gânduri care nu erau gândurile lor".

– Ai fost prinsă în capcană, mi-a spus.

– Am fost plimbată prin trei milioane de raioane de magazin. Mă simt ca un naufragiat.

N-a zâmbit. Am lins lingura şi am mai mâncat un pic de peşte cu orez. Apoi mi-am dat seama cât de dezgustător trebuie să arăt. M-am înroşit şi am pus lingura pe masă. Lumânările mov, cumpărate să se asorteze cu margaretele de toamnă pe care mămica le adusese probabil de la țară, arseseră aproape complet.

– Ploaia din Spania cade pe cine nu te-aştepți, am spus ciugulind ceara scursă ca un parapet. Din nou nici o reacție. Mă făcea într-adevăr să mă simt foarte nervoasă să-l văd holbându-se în felul acela.

– Eşti pur şi simplu neimflamabil, nu? am izbucnit. De ce nu pleci dacă eşti atât de plictisit?

M-a privit atent şi mi-a zis:

– Plec, dacă vii cu mine.

– Nimic nu m-ar putea opri, i-am răspuns.

În următoarele secunde scormoneam ca un câine după poşeta mea prin mormanele de haine de tweed sau din păr de cămilă. Intrasem în panică la gândul că s-ar putea răzgândi.

Afară era un început de toamnă umed şi ceţos, iar dinspre grădinile din Chelsea venea un miros vag de frunze arse. Pe trotuar zăceau împrăştiate coji de castane şi rămăşiţele ugerului roz.

Maşina lui, gri pal desigur, părea foarte scumpă. Îmi amintesc că în torpedou era o ciocolată mâncată pe jumătate. Ar fi trebuit să mi se aprindă beculeţul roşu chiar de atunci. Oamenii care nu mănâncă o ciocolată dintr-o dată dispun de prea mult autocontrol.

– De ce te cheamă Pendle? l-am întrebat în timp ce mă cuibăream pe locul din faţă.

– După un munte din apropierea casei noastre.

– Pariez că e al naibii de greu de urcat şi e acoperit cu zăpadă tot anul, i-am spus admirându-i perfecţiunea nasului grecesc. Sughiţam destul de tare. Nu eşti o persoană prea sociabilă.

– Nu-mi plac casele reci şi băutura caldă, dar de data asta au avut compensaţia lor. Unde locuieşti?

– La marginea parcului Battersea, un loc care mă calcă pe nervi. Colega mea de apartament lucrează la o editură. E fermecătoare.

– Toate fetele spun despre colegele lor de apartament că sunt fermecătoare.

– Ea chiar este. Are o legătură amoroasă cu un bărbat însurat; se duc acasă în pauza de prânz să facă dragoste şi chestii de genul ăsta.

– Iar tu?

– Sunt în tatonări, i-am răspuns.

Era adevărat. Aveam o grămadă de prieteni pe vremea aceea, dar nu-l iubeam pe nici unul. Aşteptam marea dragoste.

Cerul era plumburiu, iar luna plutea printre nori în derivă ca o gazdă neatentă. O adiere uşoară răscolea frunzele de pe trotuare şi din rigole. Mergeam pe Embankment acum, iar râul se unduia în lumina lunii. Euforia

mea era atât de mare, încât nu mi-am dat seama că nu trecusem podul spre Battersea, decât atunci când ne-am apropiat de un bloc înalt de apartamente.

– *Ou sommes-nous maintenant?* l-am întrebat.

– *Mon apartement.*

– *Oh la la.* Adică unde?

– Westminster. La o distanță convenabilă de camerele mele din Temple[1].

– Camerele de tortură, am mormăit, unde născocești planuri infernale cu care îți distrugi bietele victime.

Pendle s-a aplecat și mi-a deschis ușa.

– De obicei nu merg în apartamentele bărbaților din prima seară în care i-am cunoscut, i-am zis.

– Sunt sigur de asta. Și sper că de obicei nu te duci la petreceri ca cea a Marciei.

– Bem doar un pahar și pe urmă mă duci acasă, i-am spus în timp ce încuia mașina.

– Ce etaj? l-am întrebat prăbușindu-mă în lift.

– Treisprezece. Ești superstițioasă?

– Nu, doar super.

Pendle m-a luat în brațe și am apăsat un buton la întâmplare. Acel prim sărut a fost atât de perfect, încât mi s-au înmuiat picioarele. Doar când ne-am oprit să respirăm mi-am dat seama că și liftul se oprise. Conștientă că nu puteam să arăt prea bine mânjită de ruj, sub lumina necruțătoare din plafon, am deschis la repezeală ușile și m-am simțit ca o toantă văzând că liftul e tot la parter. Pendle râdea.

– Ai apăsat aiurea.

Când am ajuns în cele din urmă în apartamentul lui, m-am dus direct la baie să-mi refac machiajul. Eram ciufulită și roșie la față. Ce păcat că nu arăt la fel de bine la sfârșitul petrecerilor ca la începutul lor. Spre disperarea

[1] The Temple – sediul barourilor colegiilor de avocați din Londra.

mea, am observat că luasem geanta altcuiva. Înăuntru am găsit un portofel cu trei bancnote de cinci lire, un carnet de conducere, câteva cărți de credit, o fotografie cu un câine labrador și o femeie îmbrăcată în tweed, cu picioarele desfăcute. Exista chiar și un jurnal cu creionul încă ataşat în partea din spate – eram acum în septembrie. Evident, o persoană foarte ordonată. Dar vai, singurul fard pe care-l avea era un ruj oribil, vișiniu care nu era nici pe departe suficient pentru reparațiile de care aveam nevoie. Mi-am băgat nasul în dulăpiorul de medicamente al lui Pendle, sperând ca o fostă sau actuală amantă să fi uitat ceva, dar n-am găsit decât un aftershave foarte scump, pudră de talc și, ceea ce mi s-a părut interesant, două sticlute pe jumătate pline cu tranchilizante și somnifere. Poate că, în spatele acelei măști de gheață, era mult mai încordat decât părea.

– Asta e! am conchis, îndepărtând luciul de pe nas cu un pic de pudră de talc și dându-mi cu aftershave pe la încheieturile mâinilor. Va trebui să mă bazez doar pe temperament.

El mă aştepta în hol. A rămas nemişcat un minut privindu-mă fix, ca și cum încerca să-mi memoreze fiecare trăsătură.

– E incredibil!

– Îți plac? l-am întrebat balansându-mă, deși mă țineam strâns de clanța uşii.

– O mie de corăbii!

– Poftim?

– Ei, probabil doar nouă sute cincizeci. Un purist ar murmura poate împotriva pistruilor și ar spune că e prea mare distanța dintre ochi.

L-am privit uimită.

– Iartă-mă, a zis. Am fost educat să mă exprim enervant de misterios. E un joc inventat de mine și de fratele meu, Jack. Helen, să zicem, avea o figură care lansa o

mie de corăbii; obişnuiam să clasăm femeile de la o mie de corăbii în jos.

– Cât valorează Marcia?

– Cât un remorcher murdar şi cîteva bărci.

Am chicotit.

– N-o să-i facă plăcere. Am şters-o cu geanta altcuiva.

– Pare trist ca cineva să intre în rândul delincvenţilor la o vârstă atât de fragedă.

– O să mă aperi?

– Onorată instanţă, acuzata nu era în deplinătatea facultăţilor mintale când s-a înfăptuit nelegiuirea.

– Poţi s-o mai spui o dată. N-ar fi cazul s-o duc înapoi?

– Doamne, nu, nu în noaptea asta. Sună şi spune-le că e la tine. Telefonul e acolo.

În timp ce formam numărul, Pendle mi-a ridicat părul şi m-a sărutat pe ceafă, trimiţându-mi fiori de-a lungul şirei spinării.

– Frumos păr, a spus. E natural?

– Bineînţeles. Sunt prea tânără ca să-l vopsesc.

Oricât ar părea de ciudat, l-am făcut să râdă. O, ce nu poate obţine o femeie spirituală! A trebuit să formez numărul din nou. Marcia era foarte supărată.

– Am căutat-o peste tot. Mămica şi cu mine tocmai voiam să spălăm vasele. Unde eşti?

– Acasă. O aduc mâine dimineaţă la prima oră.

M-am plimbat prin frumoasa sufragerie, decorată armonios în gri şi roşu cafeniu, cu mai multe picturi abstracte de ale căror semnături până şi eu auzisem şi aparatură hi-fi extrem de sofisticată. A deschis un dulap plin cu băuturi. Asta ar fi trebuit să fie încă un avertisment. Dacă eu şi Jane avem o sticlă în apartament, o bem. Dacă sunt mai multe, dăm o petrecere.

– Ce vrei să bei? m-a întrebat.

– Un gimlet, te rog, i-am răspuns sperând să-l pun în încurcătură, dar a întins mâna imediat după vodcă.

– Îmi pare rău că n-am lămâi proaspete. Vrei cu suc de lămâie? Mă duc să aduc gheață. Pune un disc.

Toate erau clasice, dar i-am tratat cu indiferență pe Bach și Bruckner și am pus Boleroul lui Ravel. Ritmul acela mă înnebunește.

S-a întors și mi-a întins un pahar mare.

– E delicios, am spus luând o înghițitură lacomă care aproape mi-a ars gâtul.

El și-a turnat niște whisky și s-a așezat pe canapea, în fața mea. Și-a aprins o țigară și m-a privit insistent prin perdeaua de fum, lucru care mă irita cumplit. Era singurul bărbat dintre cunoștințele mele pe care tăcerea nu-l stânjenea absolut deloc.

– Am fost colegă de școală cu Marcia.

Ce tâmpenie ca tipa asta nesărată să fie subiectul nostru principal de discuție!

– Câștiga mereu premii la istorie, am continuat.

– Și acum pare să aparțină Evului Mediu.

– De unde o cunoști?

– Tatăl ei e judecător.

Oh, deci era ambițios. Am început să fredonez bucata aceea a lui Gilbert și Sullivan despre iubirea pentru fata urâtă și bătrâioară a unui procuror.

– Nu că Marcia ar fi bătrână sau urâtă, am adăugat repede, amintindu-mi că bărbaților nu le plac fetele rele de gură. N-aș putea să fac asta, am trăncănit înainte. Să mă mărit cu un bărbat îngrozitor doar pentru cariera mea. Nu cred că aș putea vreodată să mă culc în stânga și-n dreapta ca să mă înalț pe scara socială.

La viteza cu care alunecam, puteam foarte ușor să fac asta, ducându-mă la fund însă. Îmi plăcea la nebunie tipul, dar nu trebuia, nu din prima seară. Eram mult prea cherchelită, oricum, iar pantalonii mei bermude erau

foarte strâmți – îmi lăsau cele mai neispititoare urme pe corp.

Continua să se zgâiască la mine. Am încercat să-mi încrucișez picioarele, dar erau încrucișate deja. Boleroul mă fascina. Aveam o poftă nebună să dansez; în loc de asta m-am ridicat și m-am dus să mă uit la cărți. Câteva de filosofie și de poezie, dar în general cărți de specialitate.

M-am întors și, zâmbind, m-am apropiat de el dansând languros. Muzica îmi dădea impresia că port fuste lungi, de țigancă. Probabil că arătam stupid în pantalonii ăia. M-am oprit legănându-mă în fața lui. S-a uitat la mine cu privirea îngustată, apoi m-a prins de șolduri și m-a tras pe genunchi.

Doamne, a fost adorabil acel sărut – dar pe neașteptate, lucrurile au scăpat de sub control. Îmi mușca buzele. Mâinile lui erau peste tot smulgându-mi hainele. Se transformase într-un sălbatic și mă luptam să scap de el. Dar s-a oprit la fel de brusc și și-a îngropat fața în părul meu.

– Iartă-mă, a șoptit, iartă-mă!

Suna ciudat; parcă ar fi vorbit cu altcineva. După câteva minute s-a ridicat, m-a dus acasă și de-atunci n-a mai făcut absolut nici o încercare să mă seducă.

2

A doua zi, exact când îmi pierdusem orice speranță, Pendle m-a sunat şi m-a invitat în oraş, iar de atunci am ieşit împreună de două sau trei ori pe săptămână. Ca prieten, nu-i puteam găsi nici un cusur. Mă ducea întotdeauna în locuri plăcute, dădea telefon când promitea că o s-o facă, n-a întârziat niciodată mai mult de cinci minute. Însă, dintr-un motiv necunoscut, nu mă lăsa să mă apropii de el şi, în afară de faptul că se îmbrăca bine, avea un apartament elegant şi începuse deja să-şi facă un nume în barou, nu ştiam nimic despre el.

Mă uimea mai ales autocontrolul lui sever – sau era lipsă de apetit? Nu mânca niciodată prea mult, după câteva înghiţituri împingea farfuria la o parte şi îşi aprindea o ţigară; bea întotdeauna puţin şi, după o cină excelentă şi o sticlă de vin, când eu eram expansivă şi dornică de râs şi dragoste, el dădea bacşiş ospătarului, fix zece la sută, îşi strângea mărunţişul şi mă conducea acasă.

Am încercat totul ca să-l cuceresc. Mă aplecam, în rochii decoltate şi mă lăsam pe spate, în pulovere pe gât. Îmi strângeam părul într-o coadă în caz că-i plăcea stilul Lolita. Mi-l ridicam, în caz că-i plăceau sofisticatele. M-am prefăcut chiar bolnavă de gripă, ca să-l pot primi într-o cămăşuţă de noapte transparentă când a venit să mă vadă. Nici un semn de apropiere, nici un gest lasciv.

Cu toate astea, găseam rezerva lui de gheaţă ridicol de atractivă. De fiecare dată când îl făceam să râdă mă

simțeam de parcă cucerisem Everestul. Îl văzusem mișcat până la lacrimi de un cvintet de Beethoven. Tot timpul eram conștientă de focul ascuns sub detașarea glacială, de o încordare aproape periculoasă. Săptămânile treceau și constatam că sunt din ce în ce mai îndrăgostită de el.

Jane și cu mine discutam problema la nesfârșit.

– Poate că e impotent, își dădea ea cu părerea.

– Nici urmă de impotență când m-a atacat în prima noapte.

– Probabil că e căsătorit și nu vrea să te compromită.

– Asta n-a fost o piedică pentru nici unul dintre bărbații căsătoriți pe care i-am cunoscut.

– Poate că e timid.

– Timid? E mai rece decât un iceberg.

– Atunci e un om ponderat și nu vrea s-o mai facă de oaie după eșecul din prima noapte.

– N-ar fi încântător? am suspinat. O să-l inivit la cină ca să te lămurești.

Cina a fost o catastrofă. De obicei îmi place foarte mult să gătesc, dar în seara în care a venit Pendle m-am străduit prea tare. L-am invitat pe Rodney, șeful meu, un tip sarcastic și de o eleganță agresivă, dar plin de haz când are un pic de alcool la bord și pe o altă autoare de reclame de la agenție, Dahlia, o tipă trăznet și foarte caraghioasă, care în mod garantat e sufletul oricărei petreceri. Jane l-a invitat pe un bărbat de la birou care-i plăcea, foarte spiritual și membru în parlament din partea liberalilor. Toată săptămâna mă imaginasem pe mine și pe Jane stând la masă, radioase în lumina lumânărilor, strecurând din când în când câte o remarcă pe măsură ce mingea conversației sărea scânteietoare de la unul la altul.

De obicei când ne vin invitați la cină mâncăm tolăniți pe perne în fața focului, iar Jane face glume în legătură

cu faptul că trebuie să aşezăm podeaua în loc să aşezăm masa, dar în seara aceea am lustruit masa pliantă şi am pus pe la lumânări şi flori. Când Jane a venit acasă, frământam aluatul de prăjituri cu sticla de lapte.

– Cum merge?

– Bine, cu excepţia faptului că am gătit prea mult.

– Nu-ţi face probleme. Henry nu poate să vină, aşa că am chemat un individ fantastic pe care l-am întâlnit la o petrecere noaptea trecută. Îl cheamă Tiger Millfield. Nu e straşnic? Joacă rugby în echipa naţională, deci sunt sigură că mănâncă cel puţin cât cincisprezece.

– Doamne, sper că el şi cu Pendle or să se-nţeleagă!

– Ce-i înăuntru? m-a întrebat Jane, împiedicându-se de o căserolă de pe podea. Era atât de puţin spaţiu în bucătăria noastră.

– Muşchiul file pentru beouf en croute, servit împreună cu vinul Nuits St. Georges, am spus cu graţie.

Jane a oftat adânc.

– Ţi-ai pierdut capul în întregime. Lumânări, flori, gin, whisky. Slavă Domnului că suntem la începutul lunii. Cu ce ne mai serveşti?

– Pate cu salată de roşii la început, friptura de vacă şi piersici înmuiate în vin alb la sfârşit.

I-a lăsat gura apă.

– De ce n-ai pus şi vase în care să ne clătim degetele şi şervetele în formă de nufăr? m-a întrebat. Mă mir că nu-l îmbraci pe Rodney în majordom.

Am ignorat-o şi m-am dus în sufragerie să-i dau mesei un ultim lustru cu fusta.

– Cine crezi că ar trebui să stea în dreapta mea, Pendle sau Rodney? Rodney a fost însurat. Îi dă asta întâietate faţă de un burlac?

– Habar n-am. Mă duc să mă schimb în ceva mai elegant, potrivit ocaziei.

– Mai sunt o grămadă de treburi de făcut, m-am tânguit.

– Ei, atunci ar fi cazul să nu te mai țin de vorbă.

Nu știu cum am reușit, dar la opt fără cinci eram gata. Îmi cumpărasem chiar și o rochie nouă pentru seara aceea, lungă și medievală, din catifea de un roșu-cafeniu, cu broderie aplicată în față și mâneci lungi, bufante. Îmi plăcea să-mi închipui că Pendle o să rămână după plecarea celorlalți, o să mă ia în brațe și o să-mi declare:

– Ești cu-adevărat plină de surprize!

– E drăguță, mi-a admirat Jane rochia. Doamna din Shallot! Adecvată, de asemenea, după toată ceapa pe care ai tocat-o. Ar fi mai bine să-i scoți eticheta cu prețul.

Jane îmbrăcase o pereche de blugi foarte strâmți, nu avea sutien și un tricou albastru care se potrivea cu ochii ei și-i făcea sfârcurile bătoase ca două ghinde. Arăta mult mai bine decât mine. Fața mea imposibilă se tot îmbujora, nearmonizându-se deloc cu roșul-cafeniu al catifelei.

La opt fix, s-a auzit soneria. Jane a ridicat receptorul interfonului.

– E Pendle, a spus. Arde de nerăbdare să te vadă.

Cu mâini tremurătoare am pus la picup un disc cu Purcell[1] cumpărat recent. Jane se hlizea.

– O să dansăm gavotă[2]?

Am observat că Jane a fost impresionată la început de Pendle. Era îmbrăcat într-un costum gri pepit care se potrivea perfect cu figura lui prelungă de ogar, iar ochii lui reci ca ai pescărușului au privit-o fără entuziasmul cu care era obișnuită din partea bărbaților. Era o provocare. Am făcut multă zarvă turnându-i whisky și alergând încoace și încolo după apă și cuburi de gheață. În mod

[1] Henry Purcell – compozitor englez (1659–1695)

[2] Dans asemănător menuetului.

normal, eu şi Jane acoperim nouăzeci la sută din conversaţie, dar prezenţa lui ne-a redus imediat la tăcere.

– Crezi că o să câştigaţi cazul Westbury? l-am întrebat după o pauză lungă. Urmărisem desfăşurarea evenimentelor în ziarul *The Times*.

– S-ar putea, a răspuns Pendle. Dacă o convingem pe Lady Westbury să intre în boxă şi să depună mărturie.

– Parc-ar fi vorba de un cal, a zis Jane.

– De ce? a întrebat-o Pendle.

– Păi, unii dintre ei nu se lasă uşor băgaţi în boxele din grajd, a adăugat ea, prinzând curaj. Călăreşti?

– Da.

– Atunci ştii ce sunt boxele. Oh, s-o lăsăm baltă. Pru spune că ai un apartament splendid în Westminster.

– Da.

– Cred că e foarte distractiv. O mulţime de parlamentari aducându-şi amantele pe furiş. L-ai întâlnit vreodată pe John Stonehouse?

– Nu.

– Nu te invită la orgii?

Pendle nu-i răspundea aproape deloc şi nu făcea nici o încercare de a întreţine conversaţia. Pauzele deveneau din ce în ce mai lungi. A fost o uşurare teribilă când am auzit zgomotul făcut de motorul unui taxi ce se apropia, apoi explozia vocilor şi uşile trântite jos în stradă. Nu putea fi decât Rodney.

– Vine cu Dahlia, am spus. E foarte simpatică.

Rodney a sosit cu două kilograme de Pedrotti şi fără Dahlia, care avea gripă. În schimb, venise cu o fată frumoasă, dar plictisitoare la culme, pe nume Ariadne, de la departamentul de publicitate, care îşi ţinea zilele numai cu salate de crudităţi şi iaurt şi vorbea întruna despre regimuri alimentare.

Rodney, un afemeiat înrăit, suferise un mare şoc când nevastă-sa îl părăsise din senin şi, ca să-şi ia revanşa, se

dedase şi mai tare desfrâului şi se încăpăţâna să poarte numai haine ultramoderne care nu i se prea potriveau. În seara aceea era în plină splendoare cu un costum de catifea verde închis. Pantalonii îi erau băgaţi în nişte ghete negre, iar cămaşa descheiată până la talie, ca să-şi etaleze pieptul bronzat, acoperit de păr auriu. (Filmase de curând în Ibiza). Costumul îi era un pic cam strâmt. Aş fi dorit să poarte ceva mai puţin strident. Pendle îl privea cu dezgust, Jane cu gura căscată.

Eram atât de ameţită că am uitat numele Ariadnei când am făcut prezentările. I-ar fi trebuit o băutură bună să-i pună sângele în mişcare, dar insista să bea doar apă. Aveam idee câte calorii conţinea alcoolul?

– Ei, haide, trăieşte-ţi viaţa, a îndemnat-o Rodney.

– Şoldurile mi s-au subţiat cu şase centimetri de când am renunţat la băutură.

– Oh, Fundule, cum te-ai metamorfozat! a exclamat Rodney.

Jane a izbucnit în hohote. Rodney a simţit că are un aliat.

– Ce-i tâmpenia asta pe care ai pus-o la picup? s-a întors spre mine.

– Purcell, i-am răspuns înroşindu-mă.

– Nu ţine, mi-a zis şi i-a făcut cu ochiul lui Jane. Scoate-l şi pune ceva mai puţin rafinat. Cine mai vine? a întrebat, numărând locurile.

– Tiger Millfield, i-a zis Jane.

– Internaţionalul? Am fost colegi de şcoală. Am stat unul lângă altul în capelă trei ani.

– Cum e?

– N-am schimbat niciodată vreun cuvânt.

Jane şi cu mine am râs. Pendle nici n-a clipit.

Rodney a luat o duşcă de whisky şi s-a strâmbat.

– Iubito, ai pus apă tonică în loc de sifon. Eşti cu nervii la pământ. Ai avut un efect teribil asupra ei, a adăugat

rânjind spre Pendle. Dimineața trebuie să se uite prin ziare să vadă dacă e menționat vreunul din clienții noștri. Dar nu face decât să studieze rapoartele legale. Susține că sunt mai bune chiar decât *Crossroads.*

– Mai tacă-ți gura, Rodney, i-am spus.

– Lucrăm împreună de doi ani, i-a dat înainte Rodney. Dacă vrei o informare completă asupra ei, ți-o pot da – contra cost. Poate îmi dai în schimb niște recomandări în privința divorțului meu.

– Nu mă ocup de divorțuri, i-a replicat Pendle. În locul tău m-aș adresa unui avocat consultant.

Nepolitețea lui era ostentativă. Pendle îl considera pe Rodney prea prost ca să-i facă hatârul să stea de vorbă cu el. S-a ridicat şi s-a dus să se uite la cărți – prea multe dintre ele fiind romane ieftine.

Rodney a înălțat din umeri şi i-a făcut cu ochiul lui Jane care i-a răspuns în acelaşi mod.

– Pru nu mi-a spus că arăți așa de bine, i-a spus şi s-a aşezat lângă ea, admirându-i sânii. Ai lucrat vreodată ca model? Cred că ai avea un mare viitor.

– Nu mă pot plânge nici în privința trecutului, i-a răspuns Jane.

– Am foarte multă încredere în efectele unui pahar cu suc fierbinte de lămâie băut dimineața la prima oră, a spus Ariadne.

– Eu înjur[1] automat dimineața la prima oră, a zis Rodney. N-am nevoie de suc de lămâie.

M-am refugiat în bucătărie. Deodată, păreau să mai fie o groază de lucruri de făcut. Trebuia preparat sosul Bearnaise, desfăcut pachetul de unt, destupate sticlele de vin, puşi pe foc cartofii şi mazărea. Două băuturi tari nu reuşiseră decât să mă facă neîndemânatică. Simțeam că

[1] Joc de cuvinte: *to swear by* – a jura pentru, a avea încredere în; *to swear* – a înjura.

fața mi se înroşeşte din ce în ce mai tare. Oh, de ce a trebuit să fiu atât de ambițioasă? Friptura mea de vacă avea să fie ruinată dacă Tiger Millfield nu venea mai repede.

Când m-am întors, Jane şi Rodney stăteau nas în nas admirându-şi unul altuia decolteurile. Fața lui Pendle devenise cenuşie din cauza plictiselii. Ariadne spunea:

– Am încercat şi regimul pe bază de carne şi citrice, dar începuse să-mi miroasă gura.

N-am putut să rezist. M-am refugiat în bucătărie din nou şi tocmai scuturam o salată la fereastră, când Jane mi s-a alăturat.

– Nu-i lăsa singuri, m-am tânguit.

– Nu-i fantastic? mi-a zis Jane.

– Pendle? am întrebat luminându-mă.

– Nu, Rodney.

– Ce părere ai de Pendle?

– Nu prea te face să te simți în largul tău, nu-i aşa?

– Crezi că-i place de mine?

– Greu de precizat. Nu-şi ia ochii de la tine, dar are expresia pisicii la pândă în fața unei găuri de şoarece.

– Nu ți se pare superb?

– Nu e genul meu. Mie îmi plac bărbații graşi. Acest Pendle are o figură subțire şi înfometată. Gândeşte prea mult. Tipii ăştia sunt periculoşi, a încheiat, încântată de comparația pe care o făcuse. De ce n-ai curățat mazărea?

– E *mange-touts,* m-am răstit. Bine, poate că nu e genul tău, dar ce zici în legătură cu mine?

– Îi prefer pe ceilalți prieteni ai tăi – Charlie, chiar şi bătrânul Tom.

– Charlie şi bătrânul Tom erau nişte tâmpiți, am spus scuturând salata cu atâta furie, că mi-a scăpat din cârpa cu care o țineam şi a căzut plutind pe stradă. Acum uite ce-ai făcut!

– Nu-i nimic, avem destulă mâncare, m-a consolat Jane.

– Unde dracu e Tiger ăla? am izbucnit.

S-a auzit soneria.

În sufragerie, Rodney a ridicat receptorul de la interfon.

– A sosit cel mai mare tigru din junglă, ne-a anunțat.

– Trebuie să mă duc la toaletă, a zis Jane şi a dispărut în baie. Ştiam foarte bine că s-a dus să se mai aranjeze puțin.

În timp ce mergeam să deschid uşa, am auzit un bubuit teribil. Tiger se împiedicase de toate cele douăzeci şi cinci de sticle de lapte pe care le pusesem afară după curățenia generală făcută în cinstea lui Pendle. Tiger se legăna în prag cu o frunză de salată pe cap. Era prezentabil, dar foarte tăcut şi beat criță. Uitându-se chiorâş, şi-a confruntat agenda.

– Am impresia c-am fost invitat la cină.

– Bună, scumpule, i-a zis Jane venind lângă el şi sărutându-l.

După ce i-a luat frunza de salată din vârful capului, l-a condus în sufragerie şi a făcut prezentările.

– Distractivă petrecerea? l-a întrebat Rodney, privindu-l atent şi evaluând concurența.

– Aşa cred, i-a răspuns Tiger. Pachetul meu de țigări e acoperit cu numere de telefoane.

– Am avut întotdeauna ambiția să joc rugby pentru Anglia, a spus Jane.

– A mea este să merg la serviciu într-un Rolls-Royce, citind ziare roz, a spus Rodney.

– A mea e să cântăresc cincizeci de kilograme, a zis Ariadne.

Rodney, hotărât să saboteze, i-a turnat lui Tiger un whisky imens. Pendle se uita la ceas.

– Mâncăm imediat, am spus şi am alergat ca un iepure în bucătărie, cuprinsă de panică, ca să pun la punct ultimele detalii ale mesei. Mânecile mele medievale intrau în sosul Bearnaise, care începuse să se închege. Oh, de ce n-am rămas la blugi? Zdrobeam cartofii cu frenezie când a intrat Rodney.

– Îmi place cum ţi se mişcă fundul când faci chestia asta.

Am scrâşnit din dinţi.

– Cred că gătitul te face un pic iritabilă, a continuat. Pentru a pregăti o cină e necesară aceeaşi inteligenţă care-ţi trebuie pentru a conduce o armată.

– Ei bine, eu n-am stofă de ofiţer, i-am retezat-o.

– Îmi place colega ta de apartament.

S-a uitat cu atenţie la sosul Bearnaise.

– Nu ştiam că avem omletă.

– Prea mulţi bucătari strică bordelul[1], a zis Jane. Cred că e timpul să mâncăm Pru, iubito. Pendle şi Tiger se înţeleg ca două bucăţi de sugativă umedă puse pe foc.

– Du-te şi aşează oamenii la masă, am instruit-o. Şi vezi ca Pendle să nu nimerească farfuria din capăt, cu iepuri ce aleargă în cerc sau furculiţa cu trei dinţi.

– Nu-mi sta în drum, i-a zis Jane lui Rodney împingându-l la o parte, altfel o să fii călcat de un clapon în viteză.

– Cine spune rugăciunea? a întrebat Jane în timp ce ne aşezam.

– Dă-ne nouă astăzi puterea de a suporta pâinea noastră cea de toate zilele, a spus Rodney. M-am îngrăşat şapte kilograme în ultimele trei luni. Pe vremuri eram suplu ca o panteră.

– Prefer să am în jurul meu bărbaţi graşi, a zis Jane privindu-mă cu înţeles.

---

[1] Joc de cuvinte: în loc de *broth* – supă, Jane spune *brothel* – bordel.

– la nişte pate, am îmbiat-o pe Ariadne.

– Nu, mulţumesc. Pare delicios, totuşi.

În jurul mesei se auzea acum sporovăiala obişnuită: „Ai destul unt, pâine prăjită, pate, salată de roşii, piper?", „Fii atent, vârful s-ar putea să cadă!", „Oh, Doamne, n-ai furculiţă! Poate că ai uitat-o în salata de roşii."

Masa era prea mică şi toată lumea îşi lovea cu coatele vecinii. Ariadne, care ciugulise o felie de roşie pe care o scuturase bine de ulei, privea fiecare bucăţică pe care o ducea fiecare la gură ca un câine cu balele atârnânde.

– Oamenii nu-şi dau seama ce tare te îngraşă brânza, i-a spus lui Pendle. Nu, mulţumesc, nu beau vin.

Tiger şi Rodney, după ce stabiliseră că fuseseră colegi de şcoală, făceau schimb de anecdote pe deasupra capului meu. Jane le sorbea cuvintele şi nu-i băga deloc în seamă pe Pendle, care stătea în faţa mea. Nu îndrăzneam să-l întreb nimic legat de profesia lui ştiind că Jane şi Rodney ar începe imediat să mă tachineze. Fără veste, ochii ni s-au întâlnit şi mi-a aruncat un zâmbet. Pentru prima oară în seara aceea n-am mai simţit dorinţa să-mi tai singură gâtul. „Te înţeleg, iubitule", i-am spus din ochi, „nici eu nu mă distrez mai bine ca tine." Dar în secunda următoare s-a întors iar spre Ariadne, care vorbea despre o carte de regimuri alimentare publicată recent.

– Untul e foarte bun, dar în cantităţi mici, spunea.

Era al naibii de drăguţă, poate o plăcea.

Cotul lui Tiger aluneca mereu de pe masă şi trebuia să aşteptăm toţi până servea cu greutate şi a doua porţie.

– Aveţi ceva împotrivă să dăm drumul la televizor în pauza ştirilor de la ora zece? a întrebat Rodney care avea o grămadă de fărâmituri pe pieptul păros. Vreau să văd reclama la cauciucurile Virago. N-am reuşit până acum. Ai văzut-o? i s-a adresat lui Pendle.

– Nu mă uit la televizor.

Lui Rodney i s-au zbătut pleoapele.

– De-asta nu-mi plac mie avocații, a zbierat. Aveți o atitudine antediluviană. Cum poate cineva să nu se uite la televizor în secolul nostru?

Dumnezeule, era pe punctul de a se lansa în tirada lui împotriva profesiunii juridice! Am sărit în picioare.

– Scumpule, îmi dai farfuria?

Dar Rodney nu putea fi oprit şi, cinci minute mai târziu, când am intrat cu friptura de vacă en croute, dezvolta acelaşi subiect.

– Divorțul meu ar fi fost unul paşnic, iar soția mea şi cu mine am mai fi fost şi astăzi împreună să ne mâncăm zilele reciproc dacă oamenii legii nu şi-ar fi băgat nasul. Fiecare ar trebui să-şi conducă propria apărare.

– Prostii, am spus. Dacă Eva ar fi fost sfătuită în mod corespunzător, am trăi cu toții şi în ziua de azi în Paradis.

Credeam că remarca mea a fost inteligentă, dar nimeni n-a băgat-o în seamă. Nu îl agreau pe Pendle şi aşteptau cu sufletul la gură ca Rodney să-l facă fâşii.

– Toți avocații sunt nişte jigodii incompetente, zicea Rodney. Îi orbesc pe oameni cu potlogăriile lor. Nu vă interesează decât reputația voastră. Nu vă pasă nici cât negru sub unghie de urmările pe care le poate avea un caz; vreți doar să-i întreceți pe ceilalți avocați.

– Cred că scazi mult în greutate dacă urmezi P.L.J.-ul, a remarcat Ariadne plină de speranță. Mulțumesc Pru, dar nu mănânc pâine.

Pendle stătea țeapăn privindu-l pe Rodney, iar expresia de pe fața sa era prea complexă ca s-o înțeleg. Deşi lăsasem carnea la marinat douăsprezece ore, boeuf-ul en croute se prăjise prea tare şi avea consistența cărnii de cal. Doar Tiger părea să n-aibă nici o problemă cu ea.

– Oamenii care ne conduc tribunalele, a continuat Rodney turnându-ne vin în pahare şi stropind totul în jur,

sunt niște geriatri în costume de bal mascat. Întregul sistem, de fapt, e menit să-i izoleze de presiunile vieții moderne. Ai auzit cumva de Rolling Stones? Iisuse, sunteți ținuți la distanță de realitate!

– Avem de-a face cu violuri, crime, divorțuri în fiecare zi, i-a spus Pendle calm. N-aș putea numi asta...

– Exact asta voiam să spun, l-a întrerupt Rodney. Aveți de-a face doar cu partea oribilă a vieții, cu care nu vă puteți descurca decât transformând-o într-o piesă cu o scenă și o distribuție în costume de epocă.

– Nu mai avem șervețele! a exclamat Jane sărind în picioare.

Rodney se înfierbântase.

– De ce cresc onorariile avocaților cum cresc prețurile caselor, deși aceeași cantitate de hârtie e implicată? Dacă te duci la patru avocați, fiecare îți cere alt preț. E o lume a celor bogați, nu-i așa? Achiți amenda sau mergi la închisoare, așa că bogații plătesc, iar săracii trebuie să intre la zdup.

– Vrea cineva șervețele? a întrebat Jane, intrând cu un sul de hârtie igienică și începând să rupă bucăți pentru fiecare. Mi-am luat capul în mâini.

– E timpul reformelor drastice, a spus Rodney înclinându-se pe spate cu scaunul. Numărul crimelor e din ce în ce mai mare, cel al divorțurilor crește vertiginos și paraziții ca tine pun capac la toate.

Pendle se juca cu cuțitul. Palid, ascetic, atent, pe lângă Rodney și Tiger arăta ca un preot iezuit în mijlocul unor cardinali depravați.

– Numărul crimelor crește, a zis el calm, pentru că oamenii n-au fost niciodată așa de bine informați despre ceea ce le lipsește. Profesiei tale trebuie să-i mulțumim pentru asta. De câte ori deschidem televizorul, mergem pe stradă sau intrăm în metrou, suntem bombardați cu reclame ce ne seduc cu promisiunea unei vieți mai bune.

În consecință, toți credem că avem dreptul la o bucătărie modernă, o mașină nouă, o fată frumoasă într-un lan de porumb, o viață de familie fericită, copii îmbrăcați numai în pantaloni albi, un câine jucăuș, cu ochi strălucitori. Căsniciile se destramă și nu e de mirare, când oamenilor li se flutură pe sub nas în mod constant o imagine idealizată a fericirii conjugale.

– Oh, nu încerca să-mi vinzi asemenea gogoși, l-a repezit Rodney. Reclamele fac un serviciu; noi spunem oamenilor ce e pe piață.

– Prostii, i-a replicat Pendle. Creați nemulțumire, invidie și lăcomie. Încurajați o dorință permanentă pentru nou. Schimbați doar ambalajul și vindeți produsul pretinzând că e altul.

– Totul se bazează pe sondajele pieții și statistici, a spus Rodney cu infatuare.

– Tipii care se ocupă de reclame folosesc statisticile la fel cum bețivii folosesc stâlpii de telegraf, i-a retezat-o Pendle. Mai degrabă pentru sprijin decât pentru lumină. Ce fel de lume credeți că ați inventat când nu există nici un copil a cărui nefericire să fie risipită de un mic dejun la soare, nici un eșec în dragoste care să fie vindecat de o nouă pastă de dinți, nici un tărăboi conjugal să-i pui capăt cu o cutie de bomboane de ciocolată?

Se juca cu cuvintele acum.

– Bravo! am spus.

Reclamele sunt amuzante, nimeni nu le ia în serios, a protestat Jane.

– Ba da, sunt luate în serios, a zis Pendle. Mii de oameni scriu firmei în urma unei oferte uimitoare pentru un așa-zis cuțit de friptură, lansat la prețul de 2 lire sterline și care valorează de fapt 90 penny. Îmbracă pe oricine în halat alb și publicul va crede că persoana e de o competență mai presus de orice bănuială. Am urmărit din întâmplare zilele trecute o reclamă care susținea că

produsul ei e folosit de nouăzeci la sută din actorii care joacă roluri de doctori la televiziune.

– Seamănă cu ceea ce scriu eu, am declarat, într-o încercare disperată de a însenina atmosfera.

– Cel puțin reclamele oferă oamenilor de lucru – actori, scriitori, desenatori, a îngăimat Rodney.

– Reclamele distrug creativitatea, a spus Pendle zdrobitor. De aceea nu mai există poezie bună sau pictură sau muzică în țara asta. Tot talentul se irosește în reclame.

S-a lăsat tăcerea. Lui Tiger Millfield i-a scăpat un râgâit zgomotos, dar nimeni n-a râs. Când Rodney îl atacase pe Pendle, o făcuse oarecum în glumă, dar Pendle lua totul în serios. Era prea târziu să încerc să mai salvez ceva. Ar fi trebuit să atrag privirea doamnei cu rangul cel mai înalt și s-o scot din cameră, lăsând combatanții cu vinul lor de Porto, dar n-ajunsesem încă la budincă.

– Sunt sigură că unele dintre reclamele pentru produsele de slăbit sunt foarte suspecte, a spus Ariadne.

– Nu e timpul să urmărești reclama, Rodney? a întrebat Jane.

– Păi, dacă acuzarea e edificată, i-a răspuns Rodney ridicându-se în picioare și dând drumul la televizor, cred că ne putem întoarce la o viață coruptă.

M-am apucat să strâng masa. E trist cum oamenii par să poată lăsa în farfurii mai mult decât le-ai pus. Am renunțat la budincă și, când m-am întors cu cafeaua pauza pentru reclame se sfârșise, iar Jane și Rodney erau absorbiți de un scandal politic prezentat la știri. Tiger Millfield asculta cu o figură de bufniță pălăvrăgeala zgomotoasă a Ariadnei despre calitățile bobului de grâu. Pendle se uita la ceas.

– Unde-ți e paharul? l-am întrebat.

– Trebuie să plec.

– Dar e devreme. Acum c-am reuşit să terminăm cu masa, putem să ne relaxăm.

– Plec la Winchester mâine la prima oră. Am primit dosarul de-abia în seara asta şi nu l-am studiat încă.

I-a salutat scurt pe ceilalţi, iar eu l-am urmat în hol.

– Stai mult în Winchester? l-am întrebat copleşită brusc de tristeţe.

– Câteva zile. Mulţumesc că m-ai invitat.

– L-ai făcut praf pe Rodney. Nu ştiam că ai astfel de resentimente faţă de reclame.

Ochii i-au sclipit cu răutate.

– Nici nu am. Dacă aş fi vrut, aş fi putut să susţin la fel de bine şi cauza reclamelor.

– D-dar ai fost atât de convingător!

– Asta mi-e meseria.

Şi a plecat fără să-mi spună măcar c-o să mă caute.

În sufragerie Tiger Millfield încerca să cheme un taxi la interfon. Până la urmă s-a hotărât să caute unul în stradă şi a luat-o şi pe Ariadne cu el, slavă Domnului!

– Oboseşti atât de repede când ţii regim! ne-a declarat. Vii şi tu, Rodney?

– Mai stau un pic. Nu e frumos să plecăm toţi deodată şi să spargem cheful.

I-am lăsat singuri pe Rodney şi pe Jeane şi m-am dus în bucătărie. Aproape plângeam, eram epuizată fizic şi psihic. Gazda care n-a obţinut absolut nimic, domnişoara Înfrângere Totală. M-a întâmpinat un morman de oale, crătiţi, pahare, farfurii şi mâncarea care rămăsese aproape în întregime. N-am putut să suport. M-am întors în sufragerie. Rodney stătea într-un fotoliu şi îşi răsucea o ţigară cu marijuana povestindu-i lui Jane despre această buruiană pe care o creştea în grădina din spatele casei. Jane stătea rezemată de genunchii lui. Au tăcut când m-au văzut intrând.

– A fost o masă delicioasă, scumpa mea, mi-a zis Rodney.

– Îmi pare rău pentru friptura de vacă, i-am răspuns şi m-am trântit într-un fotoliu.

– Te-a dus de nas măcelarul, a spus Jane.

– Nu-mi dau seama dacă e fragedă doar uitându-mă la ea. Toată carnea arată la fel, ca şi feţele chinezilor.

– Rodney vrea să pozeze pentru un afiş. O să pun o taxă pentru toţi cei care se vor holba şi am să adun grămezi de bani.

A urmat o pauză lungă. Apoi, au spus amândoi în acelaşi timp:

– Iubito, nu e pentru tine.

– De ce nu? i-am întrebat înroşindu-mă.

– Pentru că e o jigodie, a zis Rodney.

– Spui asta numai pentru că te-a contrazis. Nu credea chiar tot ce spunea, mi-a mărturisit pe hol. Ar fi putut la fel de uşor să argumenteze *în favoarea* reclamelor.

– Păi vezi, asta nu e-n regulă cu el, a zis Jane. E inuman.

– În spatele măştii înghețate de om al legii, mi-a spus Rodney, bate o inimă şi mai rece.

I-a trecut ţigara cu marijuana lui Jane care a inhalat adânc.

– Nu ştiu de ce nu se duce să se aşeze în frigider, a chicotit ea. S-ar putea să se mai încălzească.

Mi-a oferit-o şi mie, dar am refuzat. Eram mult prea nefericită.

– Hai, descreţeşte-ţi fruntea, m-a încurajat Rodney. Mai sunt o mulţime de peşti glaciali în mare.

– Dar nu vreau să ies cu un peşte glacial. De ce mă tot invită în oraş? am suspinat.

– Nu ştiu, mi-a răspuns Rodney, dar e clar că-l interesează mai mult dosarele lui decât să intre în ai tăi.[1]

– Dacă i-ar fi păsat de tine, mi-a spus Jane, ar fi făcut un efort să fie politicos, în loc să ne facă pe toţi să îngheţăm.

– Nu ştiu ce simte pentru tine, a continuat Rodney pe un ton blajin, dar nu e pofta normală şi sănătoasă pe care o simte un bărbat pentru o fată normală şi drăguţă. Se joacă cu tine, Pru, coace ceva şi nu e în nici un caz ceva bun.

[1] Joc de cuvinte: *brief* – punctajul unui dosar juridic, dar şi (la plural) chiloţi, şort.

3

Oricare i-ar fi fost jocul, Pendle m-a lăsat să fierb după petrecere. Nu m-a sunat două săptămâni. Mă amăgeam că are mult de lucru, probabil în afara Londrei. Am încercat să-l uit, dar în loc de asta îmi petreceam majoritatea timpului plângând cu sughițuri în baie și compunând în minte scrisori lungi de adio, pline de citate. O enervare în plus mi-o provoca faptul că Jane se distra de minune, ieșind în fiecare seară, de cele mai multe ori cu Rodney.

Peste două săptămâni, într-o luni, se pregătea pentru o nouă întâlnire încercând în fața oglinzii din sufragerie să repare ravagiile lăsate de un sfârșit de săptămână petrecut în chefuri, iar eu stăteam trântită pe canapea mâncând bomboane de ciocolată.

– O să-ți iasă coșuri, m-a avertizat Jane, în timp ce-și punea în ochii injectați, picături dintr-o sticluță cu un lichid albăstrui.

– Știi pe ce stau? m-am dezlănțuit.

– P-pe ce?

– Pe linie moartă. Mă îndrept cu viteza fulgerului spre condiția de fată bătrână și spre vârsta mijlocie și nu e absolut nici o speranță de vreun soț cu impozite pe supraprofit la orizont. Ai idee de când n-am mai ieșit cu un bărbat?

– Dar Mark?

– El nu e bărbat, e agent de bursă.

M-am ridicat și am intrat în bucătărie.

– Mă îndoiesc că o să mă mai invite cineva vreodată în oraş. Trebuie să mă obişnuiesc cu gândul că în viitor o să cresc pisici într-o mansardă. M-am hotărât irevocabil să renunţ la Pendle.

– Foarte bine.

– Adică aş face-o dacă ar avea bunul simţ să-mi dea un telefon ca să-l pot anunţa. N-am nimic de făcut. Şi pe nimeni cu care să fac ceva. Cred c-o să-mi cumpăr un câine.

Am deschis frigiderul, unde am găsit un borcan cu ceapă murată. Am mâncat cinci.

– Dacă te-ar invita, pariez că te-ai duce, a zis Jane, încercând să-şi acopere cu pudră cearcănele vinete de sub ochi.

– *Nu* m-aş duce. Nici dacă mi s-ar smulge hainele şi cai sălbatici m-ar târî de cinci ori în jurul lumii, prin păduri şi deşerturi fierbinţi.

Am mâncat cu zgomot încă o ceapă murată. În acel moment a sunat telefonul. Cred că m-aş fi putut califica pentru Olimpiadă după felul în care am zburat prin cameră. Era Pendle. Şi-a cerut scuze – dar nu destule – pentru că nu sunase până atunci, fusese îngrozitor de ocupat. Mâncasem? N-aş vrea să luăm cina împreună?

După o oră, cu buclele încă ude în urma unei spălări rapide, stăteam în barul Julie's sorbind dintr-un pahar mare de vin şi vorbind din colţul gurii ca un gangster, ca să nu-l asfixiez pe Pendle cu mirosul de ceapă. Arăta chiar mai deteriorat decât Jane, cu faţa de un cenuşiu-verzui din cauza oboselii şi pleoapele umflate şi roşii. Speram că de vină era studiul documentelor juridice şi nu destrăbălarea. Când l-am văzut, m-am întrebat de ce mă omorâsem atât din cauza lui, dar pe măsură ce vinul îşi făcea efectul, vechea vrajă a început să lucreze din nou.

– Ai avut cazuri interesante? l-am întrebat.

– Doar chestii de rutină, însă am un caz barosan mâine.

A schițat un zâmbet.

– Apăr un violator.

După felul în care se dăduse la mine în prima noapte, am fost tentată să subliniez că, probabil, avea destulă experiență în domeniu. Dar era păcat să stric seara așa devreme.

– Crezi că reușești să-l scapi?

– Sorții sunt împotriva lui. Clientul meu se numește Bobby Canfield. E directorul comercial al unei mici firme de export-import din oraș. E acuzat de viol.

Și-a coborât un pic vocea:

– Fiona Graham.

Am fluierat.

– Prietena lui Ricky Wetherby? Dar e seducătoare!

– Sedusă vrei să spui.

Ricky Wetherby era un foarte bun pilot de formula unu, plin de farmec și bani. Legăturii lui cu Fiona Graham i se făcuse multă publicitate în ziare.

– Nu intenționau să se căsătorească? l-am întrebat.

A dat din cap aprobator.

– Bobby Canfield era șeful ei. Ea spune că i-a cerut să facă ore suplimentare – chiar cu o zi înainte de a renunța la serviciu. Ricky Wetherby și-a făcut apariția pe neașteptate s-o ia de la birou și a găsit ușa încuiată. Tipa pretinde că Bobby Canfield a violat-o.

– Ce captivant! Și e adevărat?

– Un lucru e sigur: dragoste au făcut. Eu trebuie să dovedesc că n-a fost viol. Normal, clanul Wetherby intenționează să-l distrugă pe Canfield și au destui bani pentru asta. L-au angajat pe Jimmy Batten ca procuror. E

unul dintre cei mai buni Q.C.[1] din țară. Canfield ar fi trebuit să-şi ia şi el un Q.C. să-l apere. Eu nu sunt un grangur atât de mare, dar m-am ocupat de divorțul sorei lui anul trecut şi presupun că i-am făcut impresie bună. El zice că Fiona Graham o căuta cu lumânarea. Dar o să fie al dracului de greu de dovedit.

– Fetele nu prea „o caută cu lumânarea" când sunt în pragul căsătoriei cu un tip superb ca Ricky Wetherby, am remarcat.

– Exact. Iar despre Canfield se ştie că e un afemeiat notoriu.

Şi-a ridicat paharul aproape neatins în lumina veiozei de pe masă şi a agitat vinul, încât părea aproape negru prin sticla groasă. Ochii lui erau ca nişte găuri întunecate pe fața palidă şi încordată.

– E marea ta lovitură, am spus gânditoare. Nu eşti îngrozit?

A rânjit şi mi-a umplut paharul.

– Pur şi simplu fac pe mine de frică.

– Sala o să fie ticsită, am spus cu melancolie. Ce mult mi-ar place să vin să te ascult.

– Poți să vii dacă vrei. Dacă poți să-ți iei o zi liberă, îți păstrez un loc în sală.

În cazul în care ceapa nu mi-ar fi venit înapoi pe gât, l-aş fi sărutat imediat.

A fost un ger straşnic în noaptea aceea. Dimineața următoare, înfofolită în haina de vulpe roşie a lui Jane, mă îndreptam spre metrou. Fiecare rămurea şi fir de iarbă scânteiau înghețate. Ultimele frunze galbene acopereau maşinile din parcări şi scârțâiau sub picioarele mele ca nişte fulgi de porumb glazurați. În fața tribunalului, mulțimea tremura şi bătea din picioare. Majoritatea erau fani ai curselor de maşini, nerăbdători să-i vadă pe Ricky

[1] Queen's counsel – consilier juridic.

Wetherby şi frumoasa lui logodnică. În interesul procedurii, numele ei ar fi trebuit să fie ţinut secret, însă toată lumea ştia cine era.

Ajunsă înăuntru, am fost cucerită pe de-a-ntregul de atmosfera de teatru din sala de judecată plină până la refuz, de şirurile de ziarişti ce făceau schimb de bârfe întinşi în fotolii, de poliţistul vânjos şi solemn şi de mulţimea de peruci şi robe. Judecătorul, în robă stacojie, era un omuleţ care semăna cu o cârtiţă, avea ochi strălucitori şi un nas iscoditor pe care-l mişca tot timpul. Părea perfect capabil să depisteze adevărul şi în mod sigur nu tolera să-i vinzi gogoşi.

Vizavi, în boxa încăpătoare a acuzaţilor, stătea Bobby Canfield, de o eleganţă ostentativă, chipeş, cu faţa uşor trasă în jurul gurii şi bărbiei, iar părul, ce începuse să se rărească, era prea lung la spate. Tot acolo era şi Pendle, mai palid ca niciodată, dar calm în aparenţă şi arătând senzaţional cu perucă şi robă.

James Batten Q.C., un bărbat cu părul lins şi negru ca de vidră, având în jur de patruzeci de ani, a deschis şedinţa din partea acuzării şi, timp de o jumătate de oră, într-o proză magnific sculptată, a avut privilegiul de a-l prezenta pe Canfield în culori atât de întunecate, încât, înainte ca vreun martor să depună mărturie, nu părea să se mai îndoiască nimeni de vinovăţia lui.

– În boxa acuzării, doamnelor şi domnilor juraţi, spunea el pe un ton ce exprima dispreţ şi oroare, se află un om învinuit de o faptă revoltătoare, un Don Juan printre dactilografe, care a profitat de această fată inocentă, atât de îndrăgostită de logodnicul ei, încât nu se mai gândea la altceva în afară de căsătoria care urma să aibă loc peste câteva săptămâni.

Faţa lui Canfield era impenetrabilă, dar un muşchi i se zbătea ca un ciocan pe obraz şi îşi învârtea cu repezi-

ciune inelul cu sigiliu în jurul degetului mic. Era evident că Batten impresionase juraţii. „Oh, bietul Pendle", mi-am spus îndurerată, „ce şansă mai are?"

– Îmi voi chema acum prima martoră, domnişoara Graham, a spus Batten, netezindu-şi părul lins cu un aer anticipativ.

Presa şi publicul de la galerie se lingeau pe buze. Fiona Graham nu i-a dezamăgit. A intrat în sală îmbrăcată într-o rochie cenuşie de lână cu guler şi o eşarfă Hermes prinsă de poşeta Gucci, iar părul blond, lung până la umeri, era pieptănat pe spate, lăsându-i liberă fruntea netedă. Cu ochii albaştri plecaţi şi o uşoară roşeaţă pe frumoşii ei obraji rozalii, arăta într-adevăr ca întruchiparea inocenţei. M-am gândit că gulerul alb, puritan, exagera un pic această impresie, dar, neîndoielnic, juraţii fuseseră emoţionaţi. În timp ce depunea jurământul în şoaptă, se simţeau valurile de aprobare şi simpatie din sală. Chiar şi judecătorul părea mai binevoitor.

Batten s-a ridicat zâmbind.

– Domnişoară Graham, îl recunoşti pe bărbatul din boxa acuzaţilor?

Fiona şi-a muşcat buza, l-a privit pe Canfield şi a încuviinţat cutremurându-se. Apoi, cu o voce clară, dar care tremura din când în când, încurajată de îndemnurile pline de compasiune ale lui Batten, a povestit în faţa curţii cum Canfield îi ceruse să stea peste program, fiind ultima ei zi de lucru, cum acesta aşteptase până când clădirea se golise, după care încercase s-o sărute. Alergând spre uşă descoperise că e încuiată. Imediat Canfield îi sfâşiase rochia, o răsturnase pe birou şi o violase. La scurt timp, când ea încă mai plângea isteric, s-au auzit bătăi în uşă. Canfield i-a spus să-şi pună hainele în ordine şi a deschis uşa. Afară se aflau logodnicul ei şi domnişoara Cartland, secretara-şefă.

Cu suspine în glas a continuat să spună cu câtă nerăbdare aşteptase nunta. Era atât de frumoasă şi de patetică, încât feţele tuturor exprimau compătimire; două jurate îşi ştergeau lacrimile pe furiş.

În această atmosferă încărcată de emoţie Pendle s-a ridicat pentru interogatoriul încrucişat.

– N-are nici cea mai mică şansă, a bodogănit o grăsană din dreapta mea oferindu-mi o bomboană glazurată cu mentă.

Pendle a liniştit-o, de asemenea, pe Fiona Graham cu un zâmbet abia schiţat. Vocea lui era calmă şi amabilă, contrastând puternic cu afectarea lui Batten.

– Când această întâmplare nefericită s-a produs, urma să vă căsătoriţi peste şase săptămâni?

Fiona a aprobat.

– Cred că e un fapt cunoscut că logodnicul dumneavoastră e un om bogat?

– Da, este.

– De fapt, căsătoria cu el avea să reprezinte o schimbare considerabilă a modului dumneavoastră de viaţă?

Mângâierea pe care P ,dle putea să şi-o imprime vocii era aproape indecentă. Ascultându-i cuvintele blânde şi tărăgănate, Fiona începea să se destindă, iar mâinile ei frumoase, cu unghii nedate cu ojă, nu mai strângeau cu atâta putere poşeta Gucci.

– Înţeleg că lucraţi pentru domnul Canfield de trei luni, că v-aţi angajat temporar şi aţi rămas. Asta pentru că vă plăcea domnul Canfield?

– Nu, nu în mod special, dar el nu stătea în birou prea mult şi îmi plăceau celelalte persoane care lucrau acolo.

– Din moment ce vă căsătoreaţi cu un bărbat aşa de bogat şi având atâtea de făcut înainte de nuntă, era absolut necesar să continuaţi să lucraţi?

Fiona Graham a făcut ochii mari.

– Voiam să fiu independentă. Logodnicul meu mi-a oferit atât de mult. Nu sunt căsătorită cu el încă. Mama mea e văduvă şi nu are prea mulţi bani de dat pentru nuntă. Am dorit s-o ajut cât puteam.

Jurații au dat din cap cu simpatie. Pendle îşi privea unghiile cu atenție.

– Dacă aveaţi nevoie de bani, a spus el cu blândeţe, de ce nu v-aţi luat o slujbă mai aproape de casă unde taxele ar fi fost mai mici şi salariul dumneavoastră mai mare? La urma urmelor, angajaţii temporar nu câştigă mai mult de optzeci de lire pe săptămână, iar dumneavoastră nu obţineaţi decât patruzeci şi cinci de lire lucrând pentru domnul Canfield.

– Când te căsătoreşti, i-a răspuns Fiona suav, sunt atâtea lucruri de făcut. Adaptarea într-o nouă slujbă e dificilă, iar eu nu sunt o dactilografă foarte bună. M-am gândit că e mai puţină bătaie de cap dacă rămân pe loc.

– Deci aţi ales răul cel mai mic. Domnul Canfield vi se părea atrăgător?

Fiona Graham s-a înfiorat.

– Nu, a răspuns tăios. Şi oricum, nu mă interesează un alt bărbat. Îmi iubesc logodnicul.

– Îl antipatizaţi pe domnul Canfield?

– Nu-l antipatizam, dar mă stânjenea felul în care se uita la mine.

– Cum se uita?

– Păi, s-a înroşit ea, de parcă mă dorea.

– Atunci de ce-aţi rămas la birou după program?

– Voiam să-mi fac meseria cum trebuie, a suspinat. Nici nu mi-a trecut prin cap c-o să abuzeze de încrederea mea.

Vocea ei era nevinovată ca a micuţei Nell, dar în ceea ce-l privea pe Pendle suna ca un dangăt de înmormântare. Jurații îl priveau cu silă, însă lui părea să nu-i pese.

– Susțineți că în seara în care așa-numitul viol a avut loc, domnul Canfield v-a rupt rochia, căreia i-a căzut un nasture. Ce s-a întâmplat cu acel nasture?

– Nu știu, a murmurat. Nu e-eram într-o stare potrivită ca să...

A urmat o pauză chinuitoare; apoi Pendle a spus cu o voce de gheață:

– Mai devreme i-ați spus distinsului meu coleg că plângeați în hohote pentru că acuzatul profitase de dumneavoastră și că acest plâns a fost auzit de domnișoara Cartland, care conduce biroul dactilografelor și mai târziu de logodnicul dumneavoastră?

– Exact.

– Eu sugerez, a rostit Pendle printre dinți, că plângeați pentru că ați fost prinsă în cursă. Până la nuntă mai erau doar șase săptămâni, situația dumneavoastră financiară necesita căsătoria cu un om bogat, dar ați descoperit brusc că nu vă iubeați logodnicul deloc, ci erați moartă după domnul Canfield.

Jimmy Batten a sărit în picioare.

– Domnule judecător, protestez!

Fiona Graham a izbucnit în lacrimi.

– Nu e adevărat, suspină. Îl iubesc pe Ricky. Îl urăsc și-l detest pe domnul Canfield.

Era atâta disperare în glasul ei, încât am fost sigură că Pendle va fi linșat.

– E un nemernic cu sânge rece, a spus vecina mea grasă. Pun pariu că se poartă urât cu femeile.

– Așa e, am aprobat-o, acceptând încă o bomboană cu mentă.

Pendle a luat de pe masă o bucată de hârtie.

– Numele Gerry Seaton vă spune ceva?

Brusc, Fiona a încremenit ca un animal la pândă, dar vocea îi era calmă când a spus:

– Nu știu ce vreți să spuneți.

– E o întrebare simplă, i-a zis Pendle politicos. Cunoaşteţi sau nu un bărbat pe nume Gerald Seaton?

– N-am auzit niciodată de el.

– N-aţi petrecut împreună cu el un sfârşit de săptămână la Cotswolds, pe 30 şi 31 iulie anul acesta?

– Bineînţeles că nu!

Îşi permitea un pic de aroganţă acum.

Batten era iarăşi în picioare.

– Domnule judecător, a spus plictisit, nu văd ce legătură are asta cu cazul nostru.

– Domnule Mulholland, reveniţi la chestiunea în speţă, a intervenit judecătorul.

– Nu mai am întrebări, a zis Pendle şi s-a aşezat.

Fiona Graham a fost urmată de o mulţime impresionantă de martori ai acuzării, inclusiv secretara-şefă a biroului, o oaie bătrână ce împroşca cu venin, toţi bătând câte un cui în coşciugul lui Canfield. Pendle s-a luptat vitejeşte cu toţi, fără să câştige însă prea mult teren.

În final, în freamătul mulţimii care îl recunoscuse, Ricky Wetherby a intrat în boxa martorilor, arătând dumnezeieşte: bronzat, nefericit, dar cu o expresie ce sugera că nu se dă bătut, astfel că în două secunde toată sala era de partea lui.

– Şi cu asta cazul s-a încheiat pentru acuzare, a spus Batten.

Ricky Wetherby s-a retras. Judecătorul s-a uitat la ceas şi a întrerupt şedinţa pentru prânz.

Pendle a mai schimbat câteva cuvinte cu Canfield şi cu biata lui soţie, care era complet zdruncinată, apoi a venit lângă mine.

– Ai fost măreţ, l-am lăudat. N-aş fi crezut că eşti atât de bun.

A clătinat din cap.

– Partea cea mai dificilă va fi după-amiază. Haide, n-avem decât o oră.

Era încă frig, dar un soare slab ce strălucea ca perla din scoică printre norii împrăştiaţi, topise aproape toată chiciura. În timp ce taxiul mergea cu viteză pe Lincoln's Inn Field, am văzut câteva dactilografe hrănind porumbeii. Destinaţia noastră era o cârciumioară supraîncălzită şi plină de fum, cu pereţii din lambriuri întunecate. Părea frecventată numai de avocaţi. Tocmai deschisesem gura să spun ce drăguţă era, dar am înţepenit, pentru că la bar, dând pe gât un whisky mare, stătea Jimmy Batten.

– Uite! am şuierat.

– Ştiu, mi-a zis Pendle.

Jimmy Batten s-a întors şi ne-a zâmbit.

– Te-ai descurcat bine. Ce pot să-ţi ofer de băut?

– Un whisky dublu, te rog. Poţi să-ţi permiţi, dacă ne gândim la onorariul enorm pe care o să-l storci în mod sigur de la Wetherby. Ai avut o dimineaţă al dracului de bună.

– Putea să fie viceversa, i-a spus Jimmy Batten cu o modestie neconvingătoare.

– Trebuie să-ţi spun că scapi de clienţi cu o grabă indecentă, a zis Pendle. Ar trebui să fii reclamat la barou. Şi nu cred că ţi-a luat mai mult de zece secunde s-o linişteşti pe minunata domnişoară Graham. Credeam c-o aduci aici să-i oferi un pahar.

– Oh, e mult prea inocentă pentru astfel de taverne, i-a răspuns Jimmy, făcându-mi cu ochiul. N-ai de gând să mă prezinţi acestei fiinţe răpitoare?

Mă uitam la amândoi cu gura căscată.

– Dar v-aţi vorbit cu dispreţ şi v-aţi uitat urât unul la altul toată dimineaţa, am rostit pe nerăsuflate.

– Ştiu, a zis Jimmy. Face parte din piesă, arată că ne străduim. Ce vrei să bei?

– Gin cu apă tonică şi numele ei e Prudence, i-a răspuns Pendle servindu-mă cu o ţigară. Ai fost într-o formă rară, Jimmy; toate referirile alea la Tarquin şi Lucrece.

– Trebuie să le dai juraţilor nişte chestii pornografice. E singurul mod de a-i ţine treji.

– Bănuiesc că ai de gând să-mi măcelăreşti clientul după-amiază, nu?

– O să-l tai fâşii, dragul meu. Gheaţă şi lămâie? a adăugat Jimmy, întinzându-mi paharul. Şi ce, nu merită?

– Pru îl consideră nevinovat, i-a spus Pendle. Şi e prietena mea, te rog să nu uiţi.

Nu-l văzusem niciodată aşa de prietenos. Probabil din cauză că Batten era atât de influent.

– E mult prea drăguţă să-şi piardă timpul cu un peşte congelat ca tine, i-a replicat Jimmy, iar ochii lui căprui şi veseli străluceau. Îmi mângâia haina de blană de parcă eram o pisică. Mi se părea foarte atrăgător; avea toată încrederea în sine a bărbatului matur, dar nici un pic de trufie.

– Dacă tot o găseşti atât de încântătoare, i-a spus Pendle, n-ai vrea s-o hrăneşti şi să ai grijă de ea cât mă reped eu până la birou să semnez nişte acte?

– Încântat, i-a răspuns Jimmy Batten cu atâta entuziasm, că mi-a mai şters o parte din dezamăgirea provocată de plecarea lui Pendle. La urma urmelor toate revistele pentru femei ne îndeamnă să ne purtăm frumos cu prietenii *lui.*

– Să nu-ţi pleci urechea la ce spune Jimmy, m-a sfătuit Pendle mângâindu-mă pe obraz. Avocaţii sunt cei mai cumpliţi bârfitori.

Şi a şters-o. Am simţit cum mă fac roşie ca un mac, din cauza mângâierii neaşteptate, dar şi a felului speculativ în care ne privise Batten.

Jimmy şi cu mine am mâncat musaca şi am împărţit o sticlă de vin, înghesuiţi coapsă lângă coapsă într-un alcov cu lambriuri. Era o binecuvântare să stai de vorbă cu el – în special pentru că îl interesa la fel de mult ca pe mine să trăncănească despre Pendle.

– Nu mă aşteptam să fie atât de bun, am spus.

– E strălucit. Însă puţin prea rece ca să placă juraţilor. Nu e un om care se face agreabil cu uşurinţă şi e conştient de asta, dar se pricepe să pună întrebări. Nu spune nimic cu adevărat jignitor, dar martorul, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, se trezeşte într-o mare încurcătură.

– Exact aşa a procedat cu şeful meu într-o seară. S-a ales praful de toată petrecerea.

Jimmy a zâmbit. Am observat câte riduri din cauza râsului avea pe faţă. Era trist că Pendle n-avea nici unul.

– Îl admir pentru faptul că nu se dă niciodată bătut, mi-a spus umplându-mi paharul. Acum sigur pune ceva la cale, încercând să dibuiască vreo dovadă cu care să-mi distrugă cazul. Nu c-ar găsi ceva; e limpede ca lumina zilei că Bobby Canfield e vinovat. Vă cunoaşteţi de mult?

Începea să mă descoasă acum. Trebuia să fiu atentă.

– De astă vară.

– E prima oară când îl văd cu o fată.

– Mă bucur.

– Mă întrebam uneori dacă nu cumva e pe invers, a spus Batten leneş. Credeam că munceşte din greu să idealizeze totul.

– Homosexual vrei să spui?

Mi-a aruncat o privire piezişă şi a încuviinţat.

– Se referă la „minunata domnişoară Graham" de exemplu, dar se vede că tipa îl lasă complet rece.

– Oh, nu, am insistat cu oroare. În mod sigur nu e homo.

– Ai dovada, nu-i aşa? Trebuie să-ţi mărturisesc că, dacă ai fi a mea, nu mi-aş putea ţine mâinile departe de tine. Bea un coniac mare şi povesteşte-mi mai multe. Iartă-mă că mă holbez în halul ăsta la tine, nu că n-ar fi o plăcere, dar îmi aminteşti de cineva şi nu pot în ruptul capului să-mi amintesc de cine.

– Pendle a spus acelaşi lucru în prima seară când ne-am cunoscut.

Aveam sentimentul jenant că ştie mai mult decât lasă să se înţeleagă, iar în cameră era atât de cald, băusem destul şi el mă făcea să mă simt aşa de bine, că am fost tentată să-i spun tot ce mă rodea în legătură cu Pendle. Dar mi-am amintit că avocaţii sunt bârfitori teribili. Nu eram sigură că am încredere în domnul Batten, aşa că am schimbat subiectul.

După prânz era rândul apărării. Pendle s-a ridicat şi mâinile îi tremurau când şi-a aranjat roba şi hârtiile din faţa lui, dar a vorbit destul de calm.

– Intenţionez să dovedesc că Bobby Canfield, clientul meu, a fost victima unei calomnii monstruoase. Nu numai că a fost acuzat de un delict revoltător, dar şi-a pierdut şi slujba şi cu siguranţă va fi dificil să-şi găsească alta, a fost umilit public şi, în viaţa particulară, a scăzut în ochii familiei şi prietenilor – toate acestea pe baza mărturiei unei fete. Cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Logodnicul ei a ajuns prea târziu şi a găsit uşa încuiată. Ce trebuie să aflăm, doamnelor şi domnilor, e ce s-a întâmplat în spatele uşii. Raport sexual, a făcut o pauză, în privinţa asta nu avem nici o îndoială; raportul medical al poliţiei confirmă acest lucru, dar la instigarea cui? Domnişoara Graham pare o floare inocentă, dar nu cumva sub această aparenţă se ascunde un şarpe?

A făcut o pauză pentru efect şi s-a uitat urât la Jimmy Batten, care i-a răspuns la fel şi şi-a strâmbat buzele cu dispreţ.

M-am abţinut cu greu să nu pufnesc în râs.

Chiar şi în timp ce depunea jurământul, Canfield dădea impresia unui şarlatan, a unui destrăbălat ce forţează uşa cu pantoful lustruit. Juraţii îl priveau cu dezgust.

Pendle îl privea dus pe gânduri.

– Domnule Canfield, era domnişoara Graham o secretară bună?

– Nu, a răspuns Canfield.

– Atunci de ce aţi păstrat-o?

Canfield a zâmbit strâmb.

– Cred că mă simţeam atras de ea.

Un val de murmure s-a răspândit în sală.

– Ţi-am spus eu! mi-a şoptit grăsana şi mi-a întins un pachet de bomboane cu lapte.

– Doreaţi să vă culcaţi cu ea? l-a întrebat Pendle.

– Într-un cuvânt, da.

– Dar v-aţi înfrânat dorinţa?

– Era logodită. Am şi eu nişte principii. Şi pe lângă asta, Ricky Wetherby e un grangur mult mai mare decât mine.

A fost o glumă proastă care nu l-a făcut deloc mai iubit de juraţi.

– Ce s-a întâmplat în ziua aşa-numitului viol?

– Mi-a spus că şi-a pierdut caietul de notiţe şi m-a rugat să-i dictez scrisorile pe care i le dădusem cu o zi în urmă. I-am zis că trebuie să mă duc la o întâlnire. M-am întors la 5.30 şi am chemat-o în birou.

– Cu ce era îmbrăcată domnişoara Graham?

– Îşi pusese o rochie nouă care îi venea foarte bine.

– Puteţi s-o descrieţi?

– Păi, era foarte decoltată, decolteu accentuat şi mai mult de faptul că pierduse un nasture.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– I-am spus că arată trăznet; se întâlnea cu logodnicul ei? Mi-a zâmbit şi a zis că mult mai târziu. I-am spus că e un tip norocos şi am îndemnat-o să ne apucăm de scrisori, altfel dăm amândoi de belea. Atunci a izbucnit în lacrimi, a zis că se simte prinsă în capcană, că logodnicul ei e un dezastru la pat.

Un murmur de protest s-a auzit din galeria publicului. Judecătorul a cerut linişte. Faţa Fionei era lipsită de orice expresie.

– Am auzit paşi afară. Fi – vreau să spun domnişoara Graham – m-a rugat să încui uşa şi i-a dat înainte cu plânsul. I-am spus că e nebună să se mărite cu el dacă are astfel de sentimente. Mi-am pus braţul în jurul ei ca s-o consolez.

– A opus vreo rezistenţă?

– Doamne, nu, exact invers. Mi-a declarat că mă doreşte de săptămâni. În următorul minut eram amândoi pe podea.

– A urmat raportul sexual?

– Bineînţeles.

Freamătul şi tusea prezente mereu într-o sală de judecată se stinseseră. Oamenii se concentrau să nu piardă nici un cuvânt.

– Mulţumesc, domnule Canfield, a spus Pendle şi s-a aşezat.

Părea surprinzător de fericit, chiar şi când Batten l-a luat în primire pe Canfield şi l-a făcut pur şi simplu bucăţi. Deşi Canfield se ţinuse de povestea lui, aceasta părea destul de zdrenţuită la sfârşit. Când s-a aşezat era alb şi tremura.

Următoarea martoră a lui Pendle a fost o dactilografă frumuşică de la birou. A intrat hlizindu-se şi aranjându-şi

părul, cu fața încărcată de fard. Pendle a tratat-o cu cea mai mare amabilitate și emoțiile i-au dispărut curând.

– Eram amândouă în toaleta doamnelor pregătindu-ne să plecăm acasă. Era în jurul orei cinci și jumătate. Fi – vreau să spun domnișoara Graham – se schimba într-o rochie superbă, foarte decoltată. Spunea că se întâlnește cu logodnicul ei mai târziu. În momentul ăla i s-a rupt un nasture, iar asta o făcea să arate, ă, indecent.

– Sunteți sigură de asta?

– Bineînțeles că sunt sigură. Mi-a zis că asta e problema cu hainele ieftine. M-am oferit să-i dau un ac de cusut. I-am spus că, după ce se va căsători cu Ricky nu va mai trebui să-și cumpere haine ieftine și că de fapt arăta mult mai sexy fără nasturele ăla. Am râs amândouă pe chestia asta.

Tensiunea începea să crească în sală. Jurații se îndreptaseră în scaune și ascultau cu atenție.

Următorul martor, pe nume Gerald Seaton, era blond, frumos și plin de tupeu. A spus că e voiajor comercial.

– Ați mai întâlnit-o pe domnișoara Graham?

– Da, ne-am întâlnit în holul hotelului King's Cross cu exact patru luni în urmă.

– Cum v-ați cunoscut?

– Ea m-a agățat.

Brusc, toată sala a încremenit.

– Lucram la niște cifre. A venit, s-a așezat lângă mine și mi-a zâmbit. E o fată foarte drăguță; mi-a spus că își așteaptă mătușa la trenul de Leeds, care avea întârziere. Am aranjat să ne întâlnim seara următoare.

– V-a spus că e logodită?

– Da, n-a făcut nici un secret din asta. Spunea că se mărită cu un dobitoc plin de bani, dar că nu era nimic de capul lui în pat.

I-am aruncat o privire lui Ricky Wetherby. Părea împietrit.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Am dus-o în Cotswolds pentru sfârşitul de săptămână. Am stat la un hotel.

– Cum v-aţi petrecut timpul?

– În pat.

– Deşi era logodită?

– Dacă n-a împiedicat-o pe ea de ce m-ar fi împiedicat pe mine?

Jimmy Batten, negru la faţă, s-a ridicat să protesteze.

– Domnule judecător, aceste lucruri n-au nici o legătură cu problema de faţă. S-au întâmplat cu mult înainte de întâlnirea între clienta mea şi acuzat.

– Vă asigur că au o maximă importanţă pentru caz, a spus Pendle repede.

– Continuaţi, domnule Mulholland, a zis judecătorul.

– Ce s-a întâmplat după acest sfârşit de săptămână?

– Ne-am mai întâlnit o dată; apoi brusc a refuzat să ne mai vedem, pretinzând că s-a hotărât să nu-şi mai trişeze logodnicul. Chestia asta n-am înghiţit-o, mai ales după purtarea ei din Cotswolds. Aşa că am aşteptat-o în faţa biroului într-o seară.

– Noul ei birou? l-a întrebat Pendle.

– Da. Cred că lucra acolo de vreo două săptămâni. Ne-am dus să bem ceva; s-a cam pilit şi mi-a spus care era treaba. Era un tip la ea la serviciu care-i plăcea la nebunie, dar el refuza s-o bage în seamă.

– Vă amintiţi cum îl chema?

– Da. La fel ca satul din apropierea casei mele. Numele era Canfield, Bobby Canfield.

Lui Batten nu i-a mai rămas mare lucru de făcut cu domnul Seaton şi nici cu directoarea hotelului din Cotswolds n-a avut mai mult succes. Aceasta îşi amintea că Fiona şi Gerry Seaton stătuseră acolo.

– Au semnat domnul şi doamna Seaton. Îmi amintesc de ea pentru că era atât de drăguţă. Nu i-a crezut nimeni

că sunt căsătoriți. Vreau să spun că au stat în cameră tot timpul. Le duceam mesele acolo.

Clanul Wetherby părea lovit de trăznet. Fiona a sărit în picioare.

– Mint, toți mint! E o înscenare!

Jimmy Batten i-a făcut semn să tacă și, ridicându-se să salveze ce mai putea fi salvat, a spus calm:

– Domnule judecător, aș dori să i se permită clientei mele să ia loc din nou în boxa martorilor pentru a dezminți aceste acuzații.

Jurații păreau zguduiți și șovăielnici.

Fiona s-a întors în boxă. Îi revenise sângele rece acum. A negat că ar fi fost plecată în acel sfârșit de săptămână sau chiar că l-ar cunoaște pe domnul Seaton. Probabil că era o confuzie. Își amintea că avusese gripă atunci, logodnicul ei era în străinătate, așa că stătuse în pat fără să iasă din casă două zile.

– E o conspirație, a declarat cu ochii în lacrimi. Jur că nu l-am văzut în viața mea pe acest bărbat.

Barometrul oscila iarăși. Simțeam că jurații sunt pe punctul de a-i da crezare.

A urmat o pauză lungă. Era rândul lui Pendle.

– Domnișoară Graham, i-a zis el tărăgănat, sper că vă dați seama că oamenii care nu spun adevărul în fața curții de judecată pot fi trimiși la închisoare?

– Sigur.

Pendle a traversat sala și i-a întins o foaie de hârtie.

– Dumneavoastră ați scris această scrisoare?

– Da, e o scrisoare de mulțumire pentru un cadou de nuntă.

Pendle s-a întors la locul lui.

– Domnule judecător, am aici un document scris de aceeași mână. Mai târziu, am să chem un expert grafolog pentru verificare. În mod normal, n-aș ajunge până acolo,

încât să fac pe detectivul şi să-mi însuşesc hârtii personale, dar când în joc se află reputaţia clientului meu...

– Bine, domnule Mulholland, l-a întrerupt judecătorul nervos, dă-i drumul. Ce vrei să ne arăţi?

Pendle a ridicat un caiet albastru, legat în piele, care stătuse ascuns printre hârtiile lui; încuietoarea îi atârna.

– Am aici un jurnal aparţinând domnişoarei Graham, în care face o cronică extrem de clară a evenimentelor din ultimele luni.

Dintr-o dată, faţa Fionei s-a strâmbat de groază.

– Nu, nu-l lăsaţi! a urlat. Mi-a luat jurnalul, e un hoţ!

– Tăcere, domnişoară Graham, a repezit-o judecătorul. Continuaţi, domnule Mulholland.

Nici un muşchi de pe faţa lui Batten nu s-a clintit, dar cred că simţea că i se cască pământul sub picioare.

– Domnule judecător, a protestat, trebuie să obiectez împotriva metodelor distinsului meu coleg.

– Sigur că obiectaţi, i-a replicat judecătorul. Continuaţi, domnule Mulholland.

– Într-un minut, doamnele şi domnii juraţi vor putea examina ei înşişi jurnalul, a zis Pendle. Dar mai întâi aş vrea să vă citesc un pasaj sau două.

Lipsa de expresie a vocii lui făcea ca efuziunile pasionate ale Fionei să pară şi mai îngrozitoare. Întâi era descrierea întâlnirii cu Gerald Seaton şi a sfârşitului de săptămână la Cotswolds, ce coincidea perfect cu mărturia lui.

– „E splendid", citea el rar şi cu nepăsare, „după Ricky, să găsesc pe cineva care ştie ce are de făcut în pat."

Buzele Fionei erau albastre.

– E un fals, a şoptit.

Pendle a dat câteva pagini.

– Şi acum, a zis calm, să vedem descrierea primelor ei zile de lucru pentru domnul Canfield: „Noul meu şef e teribil de sexy, sunt moartă după el." Aici, pe ziua de

cinci, e o fotografie a domnului Canfield tăiată din ziarul *Investor's Chronicle.*

– Nimic neobişnuit în asta, s-a răstit Jimmy Batten. Orice fată ar tăia din ziar fotografia şefului ei.

Pe măsură ce urmau amănunte din ce în ce mai înfiorătoare ale obsesiei ei pentru Canfield, nu mai puteam să mă uit la ea sau la Ricky Wetherby care stătea năucit, nevenindu-i să creadă. Eram hipnotizată de aversiunea şi cruzimea din vocea lui Pendle. Cât de mult părea s-o urască! Nu mă puteam gândi decât la o cobră ce lovea iar şi iar.

– Iar acum, a continuat politicos, dacă îmi mai îngăduiţi un moment, voi citi pasajul din 28 septembrie, o zi înainte de aşa-zisul viol:

„Soţia lui Bobby a venit azi la birou. Sunt sigură că-l plictiseşte de moarte în pat. Doamne cât o urăsc pe mârţoaga aia bătrână! Mâine e ultima mea şansă. O să mor dacă nu-l am. Numai dacă Ricky m-ar lăsa să lucrez în continuare după ce ne căsătorim! O să mă îmbrac cu rochia albastră nouă, o să-i spun că mi-am pierdut caietul cu stenogramele şi am să-l rog să mi le dicteze din nou după program. Dacă rămânem singuri în clădire, ceva trebuie să se întâmple. Ştiu că-i place de mine."

Împotriva voinţei mele, ochii mi s-au îndreptat spre Ricky Wetherby, dar i-am îndepărtat în aceeaşi clipă. Era imaginea crucificării.

Pendle s-a oprit şi şi-a plimbat privirea prin sală.

– După asta se trece la detalii anatomice, iar povestea se mută pe tărâmul fanteziei, domnişoara Graham imaginându-şi ce i-ar place să-i facă domnul Canfield în pat. Îmi închipui că doamnele şi domnii juraţi vor găsi mai puţin jenant să citească singuri această parte.

Fiona a făcut un salt din boxă şi s-a îndreptat spre Pendle, proferând insulte.

– Nenorocitule! Jigodie! Dă-mi-l înapoi!

Am crezut c-o să-şi înfigă unghiile în faţa lui Pendle, dar Ricky a fost mai rapid. Într-o secundă a fost lângă ea, iar faţa lui frumoasă era împietrită şi cenuşie.

– Las-o în pace! i-a strigat lui Pendle, luând-o în braţe pe Fiona. Spune-mi că nu-i adevărat, iubita mea, spune-mi că nu ai scris tu lucrurile alea!

Câteva secunde l-a privit cu ură.

– Ba da! i-a şuierat. Eu am scris fiecare cuvânt! Nu înţelegi că-l iubesc! Îl iubesc!

Şi s-a prăbuşit plângând isteric în braţele unei poliţiste.

Un mare suspin a trecut prin sală. Juraţii se consultau. Pendle voia să cheme următorul martor, dar primul jurat i-a luat-o înainte. Cu voia excelenţei sale, ei erau de părere că au toate dovezile necesare.

– Ce martor voiaţi să chemaţi, domnule Mulholland?

– Un expert grafolog, domnule judecător.

Primul jurat s-a consultat iarăşi cu ceilalţi.

– Excelenţa voastră, noi am ajuns deja la un verdict. În unanimitate, îl declarăm nevinovat.

– Am zis de la început că e rea de muscă, a spus vecina mea, neconsolată, scuturând pachetul gol de bomboane.

În rezumatul său, judecătorul l-a felicitat pe Pendle pentru felul în care a rezolvat cazul, admirându-i tenacitatea, dar nu şi metodele uşor reprobabile de a obţine informaţii. În momentul în care a ieşit măturând podeaua cu roba sa stacojie, a izbucnit vacarmul. Ziariştii s-au aruncat cu neruşinare spre telefoanele publice de afară. De cealaltă parte a sălii, Pendle era felicitat de clanul Canfield, complet buimăciţi cu toţii. Adunându-şi hârtiile, mâinile îi tremurau violent. Ştiam că moare după o ţigară. A ridicat privirea, m-a văzut în mulţime şi a fluturat mâna. L-am întrebat prin semne dacă voia să-l aştept. M-a făcut să înţeleg că era ocupat pentru moment, dar va veni să mă ia de acasă la ora opt şi jumătate.

Am luat un autobuz până la Sloane Square şi de-acolo am mers pe jos până acasă. Femei în fuste de tweed strângeau frunzele în grădinile din Chelsea. Pe cer, urma unui avion devenea roz în lumina amurgului. În case, oamenii aprindeau lumina şi făceau focul. Un grup de copii arunca cu beţişoare într-un iaz cu peştişori aurii; un spaniol negru alerga în jurul lor lătrând de bucurie. Totul părea atât de firesc după dramele din tribunal. Mă obseda faţa chinuită a lui Ricky Wetherby. Chiar în acea dimineaţă arătase ca un zeu, plin de încredere în sine. Mă gândeam şi la Pendle, crud şi nemilos ca Torquemada, strângând-o în menghină pe Fiona Graham. Totuşi, într-un mod pervers, toată ziua fusese plină de erotism. Dorinţa febrilă a Fionei pentru Canfield era îngrijorător de asemănătoare sentimentelor mele pentru Pendle. Dacă nu făcea o încercare de apropiere curând, aveam să explodez. Eram năucită, de asemenea, şi de observaţiile lui Jimmy Batten. Poate că Pendle *era* homosexual şi dacă lucrurile stăteau aşa, ce rost avea să ne mai vedem? Dar după ziua de azi, ştiam că sunt prinsă prea tare ca să mai găsesc vreo portiţă de scăpare. Mă simţeam neliniştită, agitată şi oribil de carnală. Era cazul să fac o baie cu apă rece înainte de a ieşi în oraş.

Până la urmă am avut o seară de vis; toate grijile mi-au fost adormite. Pendle m-a dus la Parkes şi am stat într-un colţ retras, bând pe rupte şampanie, îndopându-ne cu creveţi mediteraneeni prăjiţi în usturoi şi desfătându-ne privirile cu ziarele de seară. Canfield fusese reabilitat prin articole lungi, cu cele mai senzaţionale titluri.

– Cum naiba ai pus mâna pe jurnalul ăla? I-am întrebat şi i-am întins absentă paharul gol.

Pendle l-a umplut.

– Am petrecut ultimele două săptămâni făcându-i curte colegei de apartament a Fionei.

– E frumoasă? m-am zbârlit.

– Nu. Pendle m-a lovit în joacă cu degetul peste nas. E o vacă, devorată pur şi simplu de gelozie în privinţa Fionei. Pretindea că nu e corect să-mi dea jurnalul. De fapt îi era teamă că Fiona o să afle că ea l-a şterpelit.

– Şi când ţi l-a dat până la urmă?

– Azi la prânz.

Am fluierat.

– A fost o cursă destul de strânsă, recunosc. Din cauza asta am fost nevoit să te abandonez dezmierdărilor lui Jimmy Batten. Apropo, l-ai cucerit.

– Da? Ce minunat!

– M-a sunat când m-am întors la birou sub pretextul că vrea să mă felicite. Motivul real a fost să ne invite pe amândoi la cină vinerea viitoare.

– Ooh, ne ducem?

Pendle a rămas tăcut o vreme, jucându-se nervos cu bricheta. Mi s-a părut ciudat; nu-l mai văzusem jucându-se cu un obiect până atunci. A respirat adânc.

– Mă gândesc să mă duc acasă câteva zile săptămâna viitoare. Mă întrebam dacă n-ai vrea să vii şi tu cu mine.

Câteva secunde, nu mi-am putut crede urechilor. Eram atât de copleşită, că amuţisem.

– Mi-ar place la nebunie, am îngăimat în cele din urmă.

Un val de uşurare a părut să se reverse asupra lui.

– E departe. Familia mea locuieşte în Lakes, dar n-o să ne ia aşa de mult pe autostrada Preston. Aş vrea să plecăm joi după-amiază şi să ne întoarcem, probabil, duminică seara. Poţi să-ţi iei nişte zile libere?

– Mai am un rest de concediu, i-am spus. Şi pot oricând să-l şantajez pe Rodney, ameninţându-l că-i dezvălui lui Jane lucruri groaznice despre el.

– Bine. Atunci o să-ncercăm să ajungem la timp pentru o cină târzie.

– O să fie sublim să mai ies din Londra.

A zâmbit oarecum cu tristețe.

– Sper c-o să-ți placă. Sunt toți destul de excentrici, mai ales mama.

Am intrat în apartament țipând de bucurie, moartă de nerăbdare s-o pun pe Jane la curent. Am dat buzna în sufragerie. În lumina obscură, am zărit două siluete îmbrățișate strâns pe canapea.

– Ieşi! a zbierat Jane.

Probabil că agățase pe cineva la petrecerea unde fusese. „Ce grosolănie!", am gândit trufaşă în timp ce-mi făceam o cafea. Eu şi cu Pendle aveam o relație cu mult mai inteligentă. Era limpede că le stricasem cheful, pentru că în câteva minute am auzit voci şi uşa de la intrare trântindu-se. Jane a intrat în bucătărie ciufulită.

– Arăți cam plină de tine, mi-a zis pe un ton acru. Te-a cerut cumva în căsătorie?

– Nu chiar, am jubilat, ținându-mi strâns fericirea, ca pe o sticlă de apă fierbinte, dar m-a invitat să stau cu familia lui săptămâna viitoare.

Câteva momente, i-a căzut fața. Oricât de mult ți-ai iubi colega de cameră, nu suporți ca viața ei sentimentală să meargă prea bine. Însă Jane e de fapt o persoană drăguță şi a zâmbit aproape imediat.

– Pru, e extraordinar! Când? Cum? Pentru cât timp? Ce naiba ți-a spus? Povesteşte-mi tot! Cred că are intenții serioase dacă te duce acasă s-o cunoşti pe maică-sa.

Am bolborosit ceva despre mâncatul puilor înainte de a ieşi din ou. Dar în următoarele zile mi-a fost greu să-mi țin în frâu exaltarea crescândă şi am scris Prudence Mulholland pe toată agenda de lucru.

4

Jane s-a transformat într-un tiran.

– Dacă Pendle spune că maică-sa e formidabilă, înseamnă că-i o scorpie. O să-ți umble singur prin lucruri când tu și Pendle o să vă plimbați pe coline, să vadă dacă ești neglijentă sau nu. Ar fi cazul să-ți cumperi altă lenjerie de corp – am numărat două ace de siguranță în sutienul tău – și o nouă cămășuță de noapte, în eventualitatea în care Pendle vine la tine după stingere strecurându-se prin coridoarele alea întunecoase.

– Glumești, i-am spus, dar n-am putut să-mi înăbuș un fior de emoție.

În final, mi-a împachetat ea lucrurile.

– Foițele de mătase impresionează întotdeauna. Și pungile de plastic pentru pulovere.

A insistat să-mi cumpăr pantofi cu șireturi.

– Dar am deja o pereche de ghete foarte potrivite, m-am jeluit.

– Nu sunt bune, a adăugat misterioasă.

Mi-a împrumutat o rochie de mătase, dar nu m-a lăsat să iau nici una din hainele mele mai țipătoare.

– Vrei să te-mbraci tu cu ele cât sunt plecată, am bombănit. O să arăt așa de șleampătă, că Pendle n-o să mă recunoască.

Dar am reușit să pun repede înăuntru, când se uita în altă parte, o rochie-pantalon de culoare verde.

– Bagă la cap, m-a avertizat. Faci treabă în casă, speli cada, nu-ți ştergi fardul pe prosop şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu fumezi în pat. Casele astea vechi se fac scrum rapid. Ar fi bine să iei şi lucrul meu de mână.

– Dar nu ştiu să tricotez, am protestat.

– Nu contează. Îl scoți din când în când şi numeri câteva ochiuri. O să dea impresia corespunzătoare.

– Ştii foarte multe chestii în domeniul ăsta, i-am spus cu răutate. La ce ți-au folosit?

– Mamele m-au adorat, mi-a răspuns fără să se sinchisească. Băieții lor au fost cei care au luat-o la sănătoasa.

Pendle m-a luat de la birou pe la cinci. Purta un pulover gri închis, care-i accentua paloarea.

– Dacă nu nimerim un trafic prea aglomerat, a zis în timp ce-mi punea valizele în portbagaj, ar trebui să ajungem pe la nouă.

Fuma încontinuu şi părea foarte nervos. N-am vorbit prea mult şi la un moment dat burta a început să-mi chiorăie. Nu mâncasem nimic de la micul dejun.

– E o bucată de ciocolată în spate, mi-a spus.

Am găsit-o şi, cum lui Pendle nu-i era foame, am înfulecat-o pe toată şi mi s-a făcut greață.

– Înainte să ajungem, l-am întrebat lingându-mi degetele, poți să-mi spui câte ceva despre ai tăi?

– E destul de complicat, dar am să încerc. Tatăl meu, după cum ştii, a murit, iar eu sunt fiul cel mai mare. Urmează sora mea Linn, care are probleme emoționale şi lucrează în Manchester, aşa că, probabil, nu va fi acasă. Apoi e fratele meu Jack. N-are decât douăzeci şi opt de ani, dar e căsătorit deja a doua oară. Pe vremuri era un mare crai, dar acum conduce afacerea familiei şi pare să se fi potolit. Pe Jack trebuie să-l iei aşa cum e, dar sunt convins c-o să-ți placă. Toată lumea îl place.

Era o urmă de amărăciune în vocea lui.

– Cum e soția lui?

– Maggie? Foarte tânără, foarte răzgâiată. Eu n-o găsesc prea simpatică dar, ca şi pe Jack, nu te poți abține să n-o îndrăgeşti. Locuiesc cu mama până-şi vor termina de construit casa lor.

– Deci vor fi mama ta, Maggie şi Jack, am spus numărându-i pe degete.

– Şi, ca să te zăpăcesc şi mai tare, s-ar putea să fie şi Ace.

– Cine e?

– Fratele meu vitreg. Tatăl meu a mai fost căsătorit, iar soția lui a murit când Ace era mic.

– Bietul băiețaş. Cine l-a crescut?

– Tatăl meu nu era genul care să stea văduv multă vreme. S-a căsătorit cu mama aproape imediat şi am crescut toți împreună.

– E şi el însurat?

– Ace? A fost – dar soția lui a murit într-un accident de maşină acum doi ani. Mergea să-l întâmpine la aeroport şi drumurile erau acoperite de gheață.

– Oh, ce groaznic!

– Înfiorător. Mai ales că era însărcinată. O adora, ca noi toți de altfel. Nu credeam că există o femeie destul de bună pentru Ace, dar ea era.

Nu-l mai auzisem niciodată pe Pendle vorbind cu atâta entuziasm de cineva.

– Ce-a făcut după aceea?

– Lucra la *Panorama* în Londra, apoi i s-a oferit un post în New York la televiziunea americană. Vânturâ toată lumea. N-a mai fost acasă de când a murit Elizabeth. Mama mi-a spus că e posibil să se întoarcă zilele astea.

Conversația a lâncezit. Am dormit cu intermitențe întrebându-mă dacă n-ar fi cazul să-mi las capul să cadă pe umărul lui Pendle, dar am lăsat-o baltă. Se lăsase în-

tunericul şi câteva stele începuseră să apară pe cer. Mă gândeam la fraţii lui Pendle – Jack, craiul reformat pe care toată lumea îl simpatiza; Ace, pentru care nici o femeie nu era destul de bună ca s-o ia în căsătorie.

O lună anemică aluneca printre stele. Mergeam acum pe străzi pietruite. Când ne-am oprit pentru benzină, o pală de aer rece a pătruns pe uşă.

– Suntem aproape, mi-a zis Pendle. Ajungem în douăzeci de minute.

Dealurile se transformaseră în munţi. Munţii m-au înspăimântat întotdeauna şi m-am înfiorat brusc la gândul că, de fapt, nu ştiam mare lucru despre bărbatul tăcut şi închis în sine lângă care stăteam. M-am parfumat un pic ca să capăt încredere. Lângă şosea, ceva licărea argintiu.

– E Grasmere, mi-a spus.

Peste câteva minute a schimbat direcţia, luând-o pe un drum şerpuit.

Farurile luminau un hăţiş de arbori, tufişuri şi rugi de mure ce atârnau ca nişte ghirlande în ambele părţi.

– Am ajuns, a zis Pendle şi a claxonat.

Nu vedeam decât o casă mare acoperită cu plante agăţătoare. Am deschis uşile maşinii şi un labrador negru împreună cu un setter englezesc voinic au venit alergând în salturi, dând din cozi şi lătrând prietenoşi. Uşa din faţă a casei s-a deschis şi am fost inundaţi în lumină. Dârdâiam de emoţie când am văzut o doamnă bătrână cu şorţ stând în prag. Mama lui Pendle. Am păşit spre ea zâmbind.

– Bună seara, domnule Pendle, a gâfâit.

Nu era mama lui Pendle.

– Bună, doamnă Braddock, i-a spus Pendle.

– E bine să vă vedem înapoi după atâta vreme. Intraţi la căldură.

Doamna Mulholland trebuie să fie o persoană rece, mi-am spus, dacă nu vine în goană să-şi întâmpine fiul.

Ştiam cum face mama de câte ori mă duceam pe-acasă. Am urmat-o pe doamna Braddock în holul imens, baronial, acoperit cu tapet roşu, decolorat.

– O să-l ajut pe domnul Pendle la valize, mi-a spus.

Puţin mai târziu a intrat şi Pendle. Părea furios – o venă i se zbătea pe frunte.

– Mă tem că ai mei nu sunt acasă. S-au dus la o petrecere în Ambleside. Ar fi mai bine să mâncăm. Am să-ţi arăt camera ta. Bănuiesc că vrei să te speli.

Fusesem atât de înfierbântată să-i cunosc mama, că a fost o dezamăgire teribilă. M-a condus la etaj unde se afla camera mea, printr-un coridor întortochiat şi întunecos.

– Îmi pare rău, e îngrozitor de frig aici, a spus trăgând perdelele şi dând drumul încălzirii centrale.

Dacă m-ar fi luat chiar atunci în braţe, totul ar fi fost în ordine.

– E minunată, l-am asigurat. Mă spăl repede şi cobor.

La o cercetare mai atentă, am observat că nu era deloc minunată. Nici un sertar al scrinului nu fusese golit, în dulap era un singur umeraş rupt şi nici chiar mie, care nu văd niciodată praful, n-a putut să-mi scape stratul gros de pe măsuţa de toaletă. Nu-mi puteam închipui ca mama să invite pe cineva şi să nu-i pună flori în cameră. Singura răsplată era patul dublu. Camera m-a înfrigurat şi mi s-a părut stranie. Cu toate astea, mi-am refăcut machiajul şi mi-am domolit un pic buclele zburlite.

În sufragerie am văzut că ni se aşezaseră tacâmurile la capetele opuse ale unei mese lungi. Doamna Braddock ne-a adus o supă fără nici un gust. E incredibil de greu să mănânci supă fără zgomot într-o cameră imensă şi goală. A urmat plăcintă cu carne de vânat şi cartofi reci ce-mi rămâneau în gât. Din fericire, Pendle a destupat o sticlă de vin.

– Doamna Braddock e la noi de ani de zile. Soţul ei are grijă de grădină şi grajduri. Nu cred că altcineva ar fi suportat-o pe mama atâta vreme.

Cei doi câini stăteau lângă mine şi le curgeau balele. Setterul şi-a pus laba pătată pe genunchiul meu.

– Ce drăguţi sunt. Cum îi cheamă?

– Wordsworth[1] şi Coleridge[2]. Coleridge e setterul. Nu cred că şi-a amintit cineva să le dea de mâncare.

Spre uşurarea mea, a luat ambele porţii de plăcintă, le-a dat câinilor şi şi-a aprins inevitabila ţigară. Vinul începea să-şi facă efectul, redându-mi buna dispoziţie.

Ne-am băut cafeaua în salon, care era tot imens şi neîngrijit, însă plin de lucruri frumoase. Nişte dalii dintr-o vază, ce cunoscuseră zile mai bune, îşi scuturau petalele pe masa murdară. Pe un perete era un pătrat unde roşul tapetului era mult mai viu. Probabil că acolo atârnase un tablou până de curând.

– Dumnezeule! a exclamat Pendle. Cred că mama a vândut tabloul de Romney.

M-am cuibărit în faţa focului, atrăgându-l pe Coleridge lângă mine ca să-mi ţină de cald. O pisică grasă, portocalie, dormea pe canapea.

– O cheamă Antonia Fraser, m-a informat Pendle melancolic. Să-ţi dau un coniac?

– N-ar trebui. Nu vreau să fiu cherchelită prima oară când o întâlnesc pe mama ta.

– Eu am să fiu, mi-a spus. Aşa că poţi s-o faci şi tu foarte bine.

Am văzut că mâna-i tremura când a turnat băuturile. Era atât de nervos, încât deveneam şi eu din ce în ce mai neliniştită. Tocmai voiam să mă uit la fotografiile de pe birou, când am auzit zgomot de voci şi uşi trântite.

– Au venit, a zis Pendle.

Se albise la faţă ca hârtia. Ne-am dus în hol. Uşa s-a deschis de perete. O femeie foarte frumoasă stătea în prag. Era subţire ca trestia.

---

[1] Wordsworth William – poet englez – 1770–1850.

[2] Coleridge Samuel Taylor – poet şi critic englez – 1772–1834.

– Scumpii mei, a țipat repezindu-se spre noi. Ce urât din partea noastră! Dar nu credeam c-o să ajungeți decât peste câteva ore.

Soția lui Jack? Sora lui Pendle?

– Mama mea, a prezentat-o Pendle.

Falca mi-a zăngănit ca viziera unui coif.

– Nu se poate! Sunteți prea tânără.

O remarcă imbecilă, dar a fost încântată.

– Ea e Pru, a zis Pendle.

– Spune-mi Rose, m-a îndemnat ea și mi-a luat mâna. Oh, uite, obraznicul de Coleridge te-a umplut de păr.

Probabil că nu-și mai schimbase stilul de-a se îmbrăca de douăzeci de ani, dar acum era din nou modernă, cu onduleurile ei mici, blonde, ochii rotunzi și gura roșie, micuță. I-ar fi făcut și pe cei din King's Road să se ia la hartă, în rochia aceea splendidă din crepe-de-Chine. Mă făcea să mă simt absurd de stângace în jacheta și pantalonii mei de tweed.

Nu mai arăta atât de tânără în sufragerie, dar s-a grăbit să stingă lumina din plafon și a aprins două laterale.

– Ce mai faci Pen, scumpule? Pari obosit. Nu cumva munceşti prea mult? O petrecere minunată – Maggie și Jack au mai rămas.

– Mi s-a părut că aud voci afară, i-a spus Pendle.

Rose s-a prefăcut ruşinată.

– James Copeland m-a adus cu maşina.

– James Copeland al lui Linn?

Rose l-a aprobat.

– Oh, Doamne! Se ține și el după tine?

– Ei bine, un pic. Foarte jenant, într-adevăr. Fiica mea Linn se supără așa de tare când tinerii ei aleargă după mine, a adăugat spre mine.

M-am holbat la ea fascinată. Nu mai văzusem o mamă ca asta, care să vorbească aiurea şi să-i sufle prietenii fiicei sale.

– Dragul meu, adu-ne lui Primrose şi mie ceva de băut.

– O cheamă Prudence, i-a zis Pendle caustic. Şi are de băut. Când se-ntoarce Ace?

Rose şi-a ridicat ochii în tavan.

– Oh, nu-mi aduce aminte – poimâine. Nu, nu mă privi atât de aspru, Pen. Ştii că ţin la Ace. Dar mă aduce la disperare şi o să mă sâcâie în privinţa banilor, fără îndoială.

– Cum stai cu banii?

– Dezastruos ca întotdeauna. Uite ce părăginit e totul. A tras de o bucăţică de lână ce ieşea din canapeaua galbenă. Casa lui Maggie şi Jack înghite o mulţime de bani.

O altă maşină s-a oprit afară, alte uşi trântite şi am auzit voci în hol. Pe faţa lui Pendle nu se citea nimic, dar vena aceea i se zbătea iarăşi pe frunte.

– Vezi să nu stai toată noaptea, a zis o voce masculină irascibilă.

Uşa s-a deschis cu putere şi a intrat un bărbat. Un zâmbet neîncrezător i-a încreţit faţa.

– Aţi ajuns! Deja! Cred c-aţi omorât maşina pe autostradă.

Pendle s-a uitat ostentativ la ceas.

– E deja ora unsprezece.

– Doamne, aşa târziu? Îmi pare rău.

S-a întors spre mine.

– El e fratele meu Jack, mi-a spus Pendle.

Jack Mulholland era un bărbat bine, însă avea pungi sub ochi şi începuse să facă guşă. Înalt şi cu umeri largi, avea ochii aceia albaştri, injectaţi şi sexy, care arătau de parcă înotase prea mult cu capul sub apă; şi ştia cum să-i folosească. M-a privit drept în faţă un minut, apoi şi-a

plimbat de-a lungul corpului şi înapoi la faţă, ca şi cum voia să ţină minte fiecare detaliu. A zâmbit larg.

– Cel puţin o mie de corăbii. Dar întotdeauna ai avut un gust excelent, Pen.

Am fremătat de jenă şi plăcere.

– Unde-i Maggie? a întrebat Rose.

– Îşi reface machiajul.

– Dragul meu, dă-ne ceva de băut, l-a rugat Rose.

Jack ne-a umplut paharele şi a turnat încă două pentru el şi Rose. Pendle şi-a ridicat sprâncenele.

– Pru nu e o mare băutoare.

– Nu ne strica cheful, i-a spus Rose. Ei, pentru voi scumpii mei, şi pentru un sfârşit de săptămână fericit.

– Te-ai descurcat al naibii de bine în cazul Canfield, l-a lăudat Jack. Toată lumea vorbeşte despre asta pe-aici.

– Doamna Braddock a început să taie din ziare articolele despre tine şi să le lipească într-un album, i-a spus Rose.

Am luat o înghiţitură şi m-am înecat. Printre lacrimi l-am văzut pe Jack râzând de mine. „E într-adevăr atrăgător", am gândit. „În clipa în care intră într-o cameră, creşte temperatura." Chiar atunci a intrat o fată şi temperatura a sărit şi mai sus. Era tot ceea ce revistele de modă ne sfătuiesc să nu fim. Părul roşu, lucios, părea tuns cu foarfece de grădină. Îşi creionase ochii atât de tare, că-i ajungeau aproape la urechi şi se revărsa dintr-o rochie, ce-i era cu vreo două numere mai mică, iar talia îi era sugrumată de o curea verde din piele.

Dar era superbă. Orice bărbat confruntat cu o astfel de vitalitate fierbinte ar fi dorit să smulgă de pe ea hainele alea oribile şi s-o arunce în pat.

Stătea în uşă, uitându-se lung la Pendle. Dintr-o dată, s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Culoarea s-a scurs din obrajii lui Pendle.

– Bună, Maggie. Vocea lui era neobişnuit de seacă. Arăţi bine. Ea e Pru.

S-a întors şi mi-a zâmbit. Ochii ei erau ca nişte faruri. Simţeam nevoia să clipesc.

– Ce curios, a spus încet. Seamănă cu mine.

M-am înroşit. Arătam ca o stafie lângă fiinţa aceasta strălucitoare şi plină de viaţă.

– Nu e curios deloc, a zis Jack cu un surâs forţat. Cei din familia Mulholland au umblat întotdeauna după roşcate.

Maggie s-a aşezat pe braţul fotoliului lui Pendle.

– Jack, adu-mi ceva de băut.

În timp ce Jack se ducea spre tava cu băuturi, a adăugat destul de tare:

– N-ar fi trebuit să nu vii atâta vreme, Pen.

Ceva straniu se întâmpla, dar eram prea obosită să studiez atunci problema. Coniacul mă adormea. Ascultam cu o singură ureche schimbul lor de bârfe familiale. Eram conştientă doar de faptul că exista o tensiune reprimată sub zeflemeaua superficială. Jack a observat primul că eram gata să cad de pe scaun.

– Biata Pru, e pe jumătate moartă. Pen, pentru numele lui Dumnezeu, du-o în camera ei!

M-am ridicat clătinându-mă.

– Nu e nevoie, găsesc singură drumul.

– Eşti sigură că te descurci? m-a întrebat Pendle.

– Bineînţeles că nu se descurcă, a spus Jack sărind în picioare şi luându-mi braţul. Hai, iubito, spune noapte bună la toată lumea.

În hol era un frig polar.

– Du-te sus, mi-a zis Jack. Am să-ncerc să-ţi fac rost de o sticlă cu apă fierbinte.

După câteva încercări neizbutite, mi-am găsit camera. De-abia am mai avut puterea să mă dezbrac şi să mă demachiez.

Am râs amintindu-mi de instrucţiunile lui Jane de a fi ordonată şi a-mi împături hainele frumos. Cei de jos nu

s-ar fi sinchisit nici dacă ie-aş fi presărat pe tot palierul. Când a venit Jack, stăteam în pat îmbrăcată în noua mea cămaşă de noapte neagră.

– Mă tem c-am dat chix cu sticla aia de apă fierbinte, m-a anunţat. Ţi-e destul de cald?

– E-n regulă.

Mi se făcuse pielea de găină, dar nu din cauza frigului.

– Arăţi *foarte apetisant*, mi-a spus examinându-mi spatele. Eşti încă bronzată.

– Doar lucrurile nesemnificative par să nu dureze, am zis încet.

Fără îndoială, Jack Mulholland ştia cum să se poarte cu femeile, la fel cum unii se pricep la animale. Te făcea să te relaxezi. Înainte să-mi dau seama ce se-ntâmplă, a pus o mână caldă pe spatele meu gol şi, aplecându-se, m-a sărutat fără grabă.

S-a oprit după câteva clipe, dar mâna lui încă mă mai mângâia în jos pe spate. „Dumnezeule, e irezistibil!" mi-am spus. „Adună-ţi minţile Prudence. E genul de bărbat care nu se abţine de la nimic."

– Uau! a exclamat Jack visător. Eşti minunată.

Era pe punctul de a mă săruta din nou când am auzit o voce familiară:

– Totul e în ordine?

Am sărit ca arsă.

Pendle stătea în prag. Faţa îi era enigmatică, ca întotdeauna. „Am făcut-o de oaie", am gândit. Mă întrebam de cât timp era acolo.

Jack râdea fără să pară nici pe departe stânjenit.

– Vai de mine, am căzut iar în păcat. Cred c-ar trebui să sun la Asociaţia roşcatelor anonime[1].

[1] Joc de cuvinte, prin analogie cu Asociaţia alcoolicilor anonimi – o metodă de tratare a alcoolismului prin psihoterapie în grup.

5

A doua zi dimineață m-a trezit răpăitul ca de mitralieră al ploii pe acoperiș. Coleridge și Wordsworth dormeau la picioarele mele. Perdeaua lăsa să pătrundă în cameră degete lungi de lumină ce se reflectau pe tavan. M-am uitat la ceas. Era ora unsprezece.

Am făcut baie și m-am îmbrăcat. Jos nu era nimeni. Am intrat în salon. Pahare murdare, cești de cafea și mucuri de țigări zăceau peste tot.

Am tras draperiile prăfuite din catifea albastră și mi s-a oprit răsuflarea văzând tristețea peisajului din fața mea. Jos în vale era un lac imens și în jurul lui, ca niște monștri adormiți, se întindeau munții întunecați, cu vârfurile învăluite-n ceață.

Grădina, plină de tufișuri încâlcite, se sălbăticise. Lichenii puseseră stăpânire pe terasa pavată – și nu mai văzusem în viața mea o asemenea ploaie, căzând ca o perdea de apă peste lac, smulgând ultimele frunze din copaci, turtind daliile înnegrite. În afară de fagi, nimic nu mai avea valoare.

„Asta-i țara lui Pendle", mi-am spus, „o țară care ar aduce iarna în sufletul oricui." Speram din toată inima că nu s-a supărat pentru că Jack mă sărutase cu o seară înainte.

Amintindu-mi sfatul lui Jane despre ajutorul la treaba în casă, am strâns paharele și cestile, am găsit bucătăria

şi le-am spălat – nu prea uşor, neexistând nici un fel de detergent pentru vase.

Unde naiba erau toţi? Muream după o cafea. Am auzit un zgomot şi, scoţându-mi capul pe uşa bucătăriei am văzut un bărbat înalt cu părul cărunt tăiat scurt, ce purta o eşarfă de colegiu şi o jachetă de tweed mergând în vârful picioarelor cu pantofii în mână. A deschis uşa, a ieşit repede şi a închis-o în urma lui fără zgomot. Probabil că era unul din prietenii lui Rose. M-am întors în salon şi am privit din nou peisajul acela dezolant.

– Dispare totul sub apę? am auzit o voce.

Era Maggie, într-un halat de casă. Nu mai arăta atât de strălucitoare în dimineaţa asta, palidă ca o moartă şi mânjită de rimel sub ochi.

– N-ai cumva o ţigară? m-a întrebat. Jack s-a dus la fabrică cu Pendle şi ale mele s-au terminat.

Am scos un pachet din geantă şi i l-am dat. Şi-a aprins o ţigară cu mâna tremurătoare.

– Doamne, aveam nevoie de asta! Am cam exagerat cu băutura aseară.

– Ce privelişte fantastică! am remarcat.

Maggie a strâns din umeri.

– Mi se face pielea găină, în special într-o zi ca asta. Aş vrea să mă întorc la Londra, dar Jack ţine atât de mult la fabrică, încât bănuiesc că vom sta aici veşnic.

Am întrebat-o dacă pot să fac nişte cafea.

– Drace, azi e ziua liberă a doamnei Braddock aşa că vom mânca doar conserve. Mâine are de făcut curăţenie generală. Ace se-ntoarce acasă. O să fie îngrozit de halul în care arată totul.

S-a uitat în jur, strâmbând din nas spre urmele lipicioase lăsate de pahare pe toată mobila, spre zugrăveala scorojită şi florile veştejite.

– Asta-i chestia ciudată cu soacra mea, a continuat, câtă vreme are haine a-ntâia şi îşi poate plăti datoriile la bridge, nu-i pasă că se alege praful de toată casa.

Ne-am dus în bucătărie. Antonia Fraser a sărit de pe un scaun şi a început să se frece de picioarele mele, mieunând de foame. Am găsit nişte slănină şi ouă.

– Să-ţi fac şi ţie câteva? am întrebat-o.

Maggie s-a cutremurat.

– Nu mă ating niciodată de micul dejun. Oricum, m-am îngrăşat dezgustător de mult – şapte kilograme, de când m-am măritat cu Jack. Din plictiseală, presupun.

– Unde e mama lui Pendle? am întrebat, punând feliuţe de slănină în tigaie.

– Rose? Nu iese la suprafaţă până la prânz.

– Pendle a spus că e formidabilă, aşa că mi-am imaginat-o cu costum de golf şi păr ondulat.

Maggie a râs.

– E superbă, nu? Doamne, ce frumos miroase slănina aia! Dacă tot te-ai apucat, pune şi pentru mine câteva felii.

Am făcut cafea, am pus ouăle cu slănină pe farfurii şi le-am luat cu noi în salon.

– De cât timp eşti măritată?

– Aproape doi ani, dar mi se pare c-au trecut secole.

Şi-a întors spre mine ochii ca nişte faruri.

– Ştiai că urma să mă căsătoresc cu Pendle înainte să-l întâlnesc pe Jack?

Brusc, camera mi s-a părut mai întunecată.

– Nu, n-am ştiut.

– Da. A fost teribil de amuzant. Am venit în vacanţă când aveam numai optsprezece ani, l-am întâlnit pe Pendle şi am trăit cea mai incredibilă poveste de dragoste şi n-a fost numai pat. Ne priveam în ochi la nesfârşit, ne plimbam în lumina lunii şi ne trimiteam scrisori pătimaşe, pline de citate. Ştii cât de bine se pricepe Pendle să facă

totul să pară foarte serios. Eu am vrut să ne căsătorim imediat, dar îl cunoşti pe Pendle. Mi-a jurat că mă iubeşte, dar a zis că trebuie să aşteptăm şase luni ca să găsim un loc potrivit unde să locuim. Apoi s-a întors Jack din Africa de sud. Prima lui căsnicie se dusese de râpă. Era bronzat, cu părul decolorat de soare, râdea tot timpul şi arunca cu banii în stânga şi-n dreapta. Am venit pentru un sfârşit de săptămână să-l văd pe Pendle, m-am îndrăgostit de Jack şi am fugit pe ascuns. Rose a fost de părere că e o nebunie, dar toţi ceilalţi erau livizi de furie, mai ales Ace. În prima lună am stat ascunşi într-un hotel din Ambleside, aşteptând îngroziţi ca Pendle să apară cu un topor. Dar Pendle a reacţionat în felul lui caracteristic; ne-a trimis o scrisoare drăguţă, ba chiar şi un cadou de nuntă mai târziu. Am fost dezamăgită. Mi-a plăcut mereu ca bărbaţii să se bată pentru mine. La scurt timp, soţia lui Ace a murit într-un accident de maşină, iar centrul atenţiei s-a mutat de la mine şi Jack. Ne-am întâlnit toţi la înmormântare. După aceea Ace a obţinut un post la televiziunea americană şi Jack a preluat conducerea fabricii.

Mi se făcuse rău. N-am putut să-mi termin micul dejun. Deci ea era fata pe care Pendle o iubise, care reuşise să învingă rezerva lui de gheaţă. După cât îl cunoşteam eu, n-avea s-o ierte niciodată pentru că-l părăsise şi se măritase cu Jack, dar dacă o iertase, însemna că încă o mai iubeşte. De ce dracu' mă adusese *pe mine* aici?

– De ce i se spune fratelui lor vitreg Ace? am întrebat-o, într-o încercare disperată de a schimba subiectul.

– De fapt îl cheamă Ivan. Ace i se trage de când erau copii. Înţelegi: Ace[1], Regele – Pendle, Regina – Linn şi Jack[2] . Porecla „Ace" i-a rămas.

[1] As (la cărţi)
[2] Valet (la cărţi)

– Cum arată?

Maggie a luat o fotografie de pe birou şi mi-a dat-o.

Era o faţă pe care n-o puteai uita – păr negru, sprâncene stufoase, ochi adânciţi în orbite, pomeţi înalţi ca ai lui Pendle, nasul mare, acvilin, o gură ce-ţi inspiră cruzime – în mare, o figură intransigentă, mândră şi tenace, de om obişnuit ca toate să iasă aşa cum vrea el.

– Nu mi-ar place să-l întâlnesc noaptea pe întuneric, am glumit.

– Hm, mie da.

O expresie visătoare s-a întipărit pe faţa lui Maggie.

– E imposibil să nu-l placi pe Ace. Are ceva din domnul Rochester sau Darcy, dar şi din pasiunea păgână a lui Heathcliff.

– De ce le e frică tuturor de el?

Maggie mi-a mai luat o ţigară.

– El administrează finanţele. Bătrânul domn Mulholland şi-a dat seama cât de cheltuitoare e Rose şi i-a lăsat toţi banii lui Ace. E generos, dar oricât i-ar da, lui Rose tot nu-i ajunge. Nu tolerează prostia. E grozav de atrăgător.

– Aşa e şi Jack, am spus repede.

Maggie m-a privit pieziş.

– Oh, Jack e foarte seducător, în special cu prietenele altora şi are un fel de a vorbi care te vrăjeşte, exact ca mama lui. Dar viaţa cu el e un iad, ne certăm tot timpul. Dacă aş fi căsătorită cu Ace, lucrurile ar sta altfel. N-aş îndrăzni să mă port urât. Întotdeauna mi-am dorit un bărbat pe care să-l respect şi căruia să mă supun.

Reuşise să mă şocheze.

– Hai să mergem să vedem ce face Rose. Cred că şi-a terminat exerciţiile până acum.

I-am făcut şi lui Rose o ceaşcă de cafea, iar Maggie a luat-o înainte cu pachetul meu de ţigări. Dormitorul lui Rose, spre deosebire de restul casei, era fermecător.

Numai mătase roz şi boboci de trandafiri. Rose se machiase, îmbrăcase un nègligè roz şi îşi făcea unghiile.

– Iubitele mele nu trebuia să vă deranjaţi. E îngrozitor că te-au lăsat singură în prima zi, mi s-a adresat, dar mizerabilii ăia de băieţi au şters-o la fabrică. Jack e ca un băieţaş cu o jucărie nouă.

– Fac o stofă de tweed minunată, spunea Rose. Nu e chiar genul meu, dar americanii sunt înnebuniţi după ea. Trebuie să-i ceri lui Jack o bucată din care să-ţi faci o fustă când te întorci la Londra.

A sunat telefonul şi Maggie a alergat să răspundă, dar a fost înapoi în câteva secunde.

– Rose, te caută un tip cu o voce groaznică.

Rose s-a înviorat, a şterpelit o ţigară de-a mea şi chibriturile şi a ieşit, închizând cu grijă uşa în urma ei.

– E tipul ăla înfiorător, Copeland, prietenul lui Linn, mi-a zis Maggie, încercând unul din rujurile lui Rose şi ştergându-se apoi pe cuvertură. Se-nvârte pe aici într-una. L-am întrebat o dată pe Jack ce fel de copilărie a avut. Mi-a răspuns doar atât: „Mama era mereu îndrăgostită."

N-auzeam ce spunea Rose, dar râsul ei nu mai conteneа.

– Copeland i-a spus o dată că râde frumos, a zis Maggie acră, şi de atunci se comportă ca o hienă.

– Se ţin mulţi după ea?

– O grămadă. Pare extraordinar, nu? Cred că are cel puţin cincizeci de ani, dar oricum, numai cu câţiva ani mai bătrână decât Bardot. Sper să mă distrez şi eu măcar pe jumătate la vârsta ei.

– Cu ce se ocupă Copeland?

– Se pretinde scriitor, dar noi n-am văzut nici o dovadă. A lucrat la Universitatea din Manchester, însă a renunţat ca să se dedice scrisului şi cuceririi inimii lui Rose.

Mă întrebam dacă nu era tipul înalt pe care-l văzusem de dimineață furișându-se afară. Am examinat obiectele de pe măsuța ei de toaletă. Nu mai văzusem atâtea sticluțe. Cunoștințele ei despre machiaj și îngrijirea pielii trebuie să fi fost enciclopedice. La mijloc, băgat în rama fotografiei lui Jack, era un instantaneu al unei fetițe blonde cu ochi albaștri.

– Cine e? am întrebat-o pe Maggie.

– Lucasta, fiica lui Jack din prima căsătorie.

– E încântătoare, am spus, dar, văzând cum privirea lui Maggie se îngustează, mi-am dat seama c-am dat-o în bară.

– Ei bine, pot să te asigur că frumusețea nu i-o datorează mamei ei, a replicat tăios. Fay e o pocitanie. Nu știu cum a putut Jack să se-nsoare cu ea. Și Lucasta e al naibii de râzgâiată, îl învârte pe Jack în jurul degetului mic. Bineînțeles că e groaznic de geloasă pe mine.

„Și tu ești groaznic de geloasă pe ea", am gândit.

– Vine des pe aici?

– Mă străduiesc cât pot să împiedic lucrul ăsta. E un adevărat pericol când vine...

Izbucnirea ei a fost întreruptă de întoarcerea lui Rose, roșie la față de emoție.

– O admiri pe frumoasa mea nepoțică? m-a întrebat, văzându-mi în mână fotografia. Nu-i o păpușă? Era profesorul Copeland, scumpul de el, a continuat. Vine la cină.

– Dar n-are cine să gătească, a obiectat Maggie.

– Ai dreptate. Dar nu-i nimic. Avem destulă băutură și putem oricând să ieșim undeva să luăm masa. M-am gândit să invităm familia Simon și pe amiralul Walker și să dăm o mică petrecere.

Maggie, care se uita prin geamul mânjit de ploaie la cerul plumburiu și la frunzele spulberate de vânt, s-a mai înveselit.

– E ultima, a spus. Va trebui să renunți la ele după ce vine Ace.

– Da, a aprobat-o Rose bine-dispusă. *Să nu* uit să-i spun lăptarului să treacă pe la noi mâine.

Şi, cu toate că mi-au fumat trei pachete de ţigări, am pregătit singură şi am spălat vasele de la prânz şi ceai, iar gândul la Pendle şi Maggie nu m-a părăsit deloc, acea zi a fost cea mai fericită dintre cele petrecute la familia Mulholland. Parcă aş fi fost cu Jane la noi în apartament.

Nu pot spune acelaşi lucru despre seara care a urmat. Pendle şi Jack au ajuns acasă pe la şase. Jack părea obosit şi s-a dus direct la tava cu băuturi. Pendle a sărutat-o pe Rose, iar mie mi-a ciufulit – da, chiar aşa – puţin părul. Arăta neobişnuit de vesel.

– Îmi cer scuze c-am dispărut dimineaţă în zori, mi-a spus, dar am avut o zi extraordinară. Jack a făcut minuni cu fabrica. Ar trebui să fii mândră de el, Maggie.

S-a uitat la ea pentru prima oară.

– Oh, sunt, sunt!

– Te-ai simţit bine? m-a întrebat Jack în timp ce-şi turna un pahar plin ochi cu whisky, fără să se obosească să-l dilueze cu apă.

– A fost minunat, a zis Maggie. O maşină ambulantă de produs ţigări şi nenumărate delicatese făcându-şi apariţia pe tăvi.

O urmă de ciudă se simţea în glasul ei.

Jack a zâmbit.

– Îmi închipui că le-ai slugărit toată ziua. Mama e cea mai leneşă din lume, iar soţia mea îi face o concurenţă serioasă.

I-a strâns mâna lui Rose în timp ce vorbea, dar privirea pe care i-a aruncat-o lui Maggie era, indiscutabil, ostilă.

Pendle şi-a aprins o ţigară.

– Oameni în salopete alergau să-mi spună ce mană cerească a fost Jack pentru fabrică.

– Stă destul pe acolo, a rostit Maggie muşcător.

– Cel puțin am mese regulate la cantină. Mi-ai scos costumul albastru de la curățat?

– Nu.

– Ai avut toată ziua la dispoziție. Te-ai dus să vorbești cu instalatorul?

– Nu, i-a răspuns Maggie fluturând din gene.

– Atunci ce dracu' ai făcut toată ziua?

– Am distrat-o pe scumpa de Pru, a zis Maggie cu sfială prefăcută. Știu că *ești* un mare admirator al ei. Nu puteam s-o lăsăm singură în prima zi.

Jack i-a aruncat o privire ucigașă.

– Apropo, Lucasta vine la sfârșitul săptămânii viitoare.

– Isuse, a mormăit Maggie, asta ne mai lipsea!

M-am uitat la Pendle și mi-a înghețat sângele în vine. Ochii cenușii îi sclipeau. „Se bucură," mi-am spus. „Îi place să-i vadă certându-se."

– Profesorul Copeland și încă vreo câțiva vin la noi în seara asta, le-a spus Rose.

– Oh, Doamne! a exclamat Jack și și-a golit paharul dintr-o înghițitură. Speram c-o să ne ducem și noi la cul-care devreme măcar o dată.

Mă simțeam foarte deprimată când am urcat în camera mea să mă schimb. „La dracu'!" am gândit apoi. „Unde ți-e spiritul de luptă? Fardează-te, pune-ți trei perechi de gene false, du-te și pune mâna pe el!"

Am îmbrăcat o tunică scurtă foarte simplă, din crep cenușiu, cu o curea lată. Cel puțin aveam o talie pe care s-o pun în evidență, un lucru care îi lipsea lui Maggie. Mi-am netezit buclele. Eram mulțumită de felul în care arătam, dar era posibil să fie doar meritul oglinzilor familiei Mulholland – atât de prăfuite, că oricine își făcea o impresie bună despre înfățișarea sa privindu-se în ele.

Întâlnindu-mă în hol, Jack a fluierat admirativ.

– Semeni cu o tânără grecoaică.

– Asta ce vrea să însemne?

– Că eşti frumoasă şi extrem de tulburătoare.

Mi-a părut bine când am văzut rochia roşie pe care o purta Maggie, cumpărată evident cu mult înainte să se îngraşe. Mai avea ciorapi negri din plasă, cureaua verde şi cerceii de jad pe care le purtase şi cu o zi înainte.

– Câtă eleganţă! a luat-o Jack peste picior. Probabil că a intrat la apă.

Maggie i-a aruncat o privire furioasă.

În acel moment cineva a sunat la uşă. Jack s-a dus să deschidă şi a găsit în prag un om de la fisc, care voia să discute cu Rose despre impozite. Avea o faţă palidă şi bolnăvicioasă, era aproape chel, iar cele câteva şuviţe rămase erau pieptănate cu grijă peste cap.

– Nu e cel mai potrivit moment, i-a spus Jack.

– Sigur că este, l-a contrazis o voce.

Rose cobora diafană scările, într-o rochie de catifea neagră ce-i punea în evidenţă silueta frumoasă. În jurul gâtului şi la urechi îi străluceau perle.

– Domnule Ramsbotham, i-a spus perceptorului luându-i ambele mâini, îmi pare rău că nu v-am răspuns la scrisori, dar am fost plecată. Intraţi să beţi ceva. Suntem pe punctul de a începe o petrecere, trebuie neapărat să staţi şi dumneavoastră. Jack, scumpule, domnul Ramsbotham doreşte un whisky mare.

Ignorând privirea plină de oroare a lui Jack, l-a târât în sufragerie şi ni l-a prezentat.

Domnul Ramsbotham se înroşise şi bolborosea că trebuie să stea de vorbă între patru ochi cu Rose, situaţia fiind destul de complicată şi că *era* aşteptat acasă la cină.

– Prostii, prostii, i-a replicat Rose cu graţie. Azi e vineri. Un bărbat trebuie să se deconecteze după o săptămână lungă. Trebuie să vă mărturisesc că sunt încântată c-aţi trecut pe la noi în seara asta. Ştiu că sunteţi amator de curse şi chiar acum mi-a venit ideea că aţi putea să ne vindeţi nişte ponturi pentru cea de mâine,

de la Newcastle. Iată şi băutura dumneavoastră. Mulţumesc Jack, scumpule.

Puteai să contezi pe ea că o să se descurce în astfel de situaţii. În câteva secunde, domnul Ramsbotham era hipnotizat total. Se aşezaseră amândoi pe canapea nas în nas, şi vorbeau despre curse.

Jack şi Pendle discutau tot în legătură cu fabrica. Sorbeam din pahar întreţinându-mă cu Maggie despre muzica pop, iar în timpul acesta o priveam pe îndelete, încercând să evaluez concurenţa. Stătea în faţa lui Pendle şi îşi tot încrucişa picioarele, în aşa fel încât el să-şi poată face o idee în privinţa luciului mat al coapselor ei albe. Era senzuală şi plină de ispite, nu chiar ceea ce mama mea ar numi o „doamnă", dar cine vrea să fie o doamnă când poate iradia atâta forţă animalică într-un mod atât de nesănătos şi periculos? Spre deosebire de Rose, ea nu flirta, nu-şi flutura genele şi nu-şi etala sânii. Îl fixa doar pe Pendle cu o privire fierbinte. Aveai sentimentul că, dacă ai trece prin faţa ei, te-ar arde ca o rază laser.

– Nu vreau să mai aud că-mi spui doamna Mulholland, zicea Rose. Numele meu e Rose, iar eu am să-ţi spun Arnold. Jack, nu eşti atent deloc. Paharul lui Arnold e aproape gol.

– Oh, Doamne, a suspinat Maggie pescuind un pumn de alune, aveam de gând să ţin o cură de slăbire înainte de sosirea lui Ace. Aş vrea să am şi eu un piept mic ca al tău, Pru. Ai mai puţine probleme cu hainele.

„Ce căţea!" mi-am spus. Era clar că *o* deranja totuşi faptul că Jack se arăta atât de prietenos faţă de mine.

– Crezi c-o să rămână toată noaptea? i-am şoptit lui Pendle în timp ce cheliosul accepta cu entuziasm să i se reumple paharul.

– Aşa cred. Cel puţin o să aibă Copeland cu cine dansa.

6

A fost o petrecere ciudată. Jack a preparat o băutură infernală, pe bază de coniac. După primul pahar am simțit că mă-nalț. Toată lumea părea hotărâtă să bea cât putea de mult, într-un timp record. Ca să n-aibă timp să se plictisească, presupuneam. Două ore mai târziu, veselia era în toi.

Pendle se purta impecabil şi-mi umplea paharul tot timpul. Dar nu exista nici un mesaj în ochii lui, iar într-ai lui Jack, dimpotrivă, erau prea multe. Nu pierdea nici o ocazie să mă ia de mână sau să mă strângă de talie. De câte ori ridicam privirea, nu vedeam decât ochii lui neruşinați, zâmbindu-mi.

Clinchetul cuburilor de gheață în pahare se auzea necontenit. Conversația devenea din ce în ce mai extravagantă. Scrumierele se umpluseră şi dădeau pe dinafară. Zâmbeam forțat observând pasiunea reținută de pe fața lui Pendle de câte ori i se adresa lui Maggie. Am discutat despre pălării cu una dintre partenerele de bridge ale lui Rose.

Toți ne împiedicam de Coleridge şi Wordsworth care, plictisiți să mai latre de câte ori se auzea soneria, se întinseseră în fața căminului în care ardeau bușteni. În cameră era o căldură sufocantă, din cauză că Rose, îngrijorată că profesorul Copeland s-ar putea să nu aprecieze frigul din casele mari englezeşti, dăduse şi încălzirea centrală la maxim.

Profesorul a ajuns târziu şi s-a oprit în prag privindu-ne pe toţi de sus, astfel încât toată lumea să înceteze discuţia şi să se uite la el.

– Ştie cum să-şi facă intrarea, a şoptit Maggie.

Purta o jachetă gri în pătrăţele, o cămaşă albastră din dril cu guler răsfrânt, cravată neagră tricotată, pantaloni gri din flanel şi o pălărie imensă de fetru pe care-o lăsase în hol. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani şi era unul dintre acei intelectuali americani înalţi, slabi şi colţuroşi care vorbesc încet şi tărăgănat de parcă ar avea şoldul prins sub un stâlp dărâmat. Subiectul lui favorit era frumuseţea civilizaţiilor antice. M-am covins că el era bărbatul pe care-l văzusem de dimineaţă strecurându-se afară din casă în ciorapi.

Rose l-a adus imediat să mi-l prezinte.

– Şi Pru este scriitoare, l-a pus la curent plină de graţie. Aşa că o să vă înţelegeţi bine.

Profesorul Copeland, concentrat să-şi aprindă o pipă oribilă, m-a întrebat cu ce mă ocup în acel moment.

„Cu Pendle", am fost tentată să-i răspund, dar i-am zis că nu sunt decât autoare de reclame şi în momentul de faţă sunt prinsă într-o companie de publicitate pentru conservele de piersici.

– Sper că nu din cele Sud-Africane?

Mi-am înăbuşit un căscat şi am dat din cap în semn că nu. Pufăind din pipă, profesorul Copeland mi-a spus că nu întâlnise nici un autor de reclame care să nu dorească cu înfocare să devină scriitor şi că era al naibii de sigur că aveam acasă, în vreun sertar, un roman neterminat.

Înăbuşind un alt căscat, l-am întrebat la ce lucra în acel moment. Mi-a răspuns că se documenta pentru un roman a cărui acţiune avea să se petreacă în Africa, pe care o găsea interesantă din punct de vedere etnic, cât de singuratecă e viaţa de scriitor, şi cum renunţase la învăţământ pentru că era o muncă prea epuizantă care nu-i

permitea să se concentreze asupra scrisului. Şi tra la la şi tra la la. Doamne, era un monstru fără nici un pic de farmec. Cu coada ochiului am văzut-o pe Maggie aplecată peste canapea ca să poată vorbi cu Pendle. Nu-mi plăcea deloc felul în care îl mângâia pe ceafă.

– Ce subiect trataţi în roman? l-am întrebat.

Imediat, profesorul Copeland şi-a fluturat un deget lung spre mine.

– Nu, nu, mi-a spus cu ochii încreţiţi de ceea ce-şi închipuia că e un zâmbet fascinant. Prea multe subiecte mi-au fost şterpelite până acum. Ştiu că n-ai face-o deliberat, dar în mod sigur ai discuta despre asta când te vei întoarce la Londra. Îi cunosc pe autorii de reclame, sunt nişte vulturi.

– Sper că aţi încheiat o asigurare pentru puţinul pe care l-aţi scris până acum, i-am zis enervată.

– Hei, profesore, goleşte-ţi paharul, l-a îndemnat Jack reuşind să umple paharul lui Copeland şi să-mi dea o palmă peste fund în acelaşi timp.

– Doar unul mic. În mod normal nu beau, pentru că alcoolul îţi amorţeşte simţurile, dar am avut o săptămână epuizantă şi cred că am dreptul să mă relaxez puţin în compania vinului şi a femeilor frumoase.

A fost într-adevăr seara lui Rose. Cu perceptorul, amiralul Walker, Copeland şi alţi desfrânaţi bătrâni luptându-se să-i intre în graţii, se simţea minunat. A pus la gramofon un disc vechi, „Night and Day" şi a început să danseze fluturându-şi ţigaretul în ritmul muzicii şi umplând podeaua de scrum.

– Veniţi domnule amiral, a strigat veselă, haide să-ncepem balul!

Amiralul, care avea o faţă roşie şi un râs ca a lui Basil Brush, a fluierat de emoţie şi a strâns-o pe Rose delicat la piept, ca pe o pungă cu ouă.

– Domnule amiral, dacă v-aş ţine la ureche credeţi c-aş auzi marea? l-a întrebat Rose bătând din gene.

– Un boşorog plicticos, a spus Copeland muşcător, observând că amiralului i se accelerase respiraţia, trăncăneşte-ntruna despre convoaiele lui blestemate. N-ar fi rău să stea de vorbă cu el mai târziu, poate obţin nişte material. Am un personaj în roman care-i seamănă, conservator inveterat.

Era imposibil să-l faci pe Copeland să vorbească şi despre altceva în afară de propria persoană. Slavă Domnului, cântecul s-a terminat şi Rose l-a solicitat pentru dansul următor. Perceptorul se ridicase şi el să danseze. Îşi scoase haina şi două pete mari de transpiraţie îi udaseră cămaşa sub braţe. O învârtea ca la un concurs de dans pe una dintre partenerele de bridge ale lui Rose.

Am rămas cu amiralul care spumega de furie privindu-i pe Rose şi Copeland.

– Păcat că nu mai trăieşte Mulholland să-i vadă, mormăia. N-ar fi permis ca un fătălău ca ăsta să intre în casa lui. Şi nici tânărul Ace, la drept vorbind. Când se întoarce acasă?

– Cred că mâine.

– E şi timpul. Casa asta s-a transformat într-o ruină de când a plecat. E cel mai bun dintre toţi. Jack are farmecul lui, dar nu ştie să-şi impună voinţa. Cât despre Pendle, e un individ rece; îţi face impresia că a donat prea mult sânge.

Ar fi trebuit să-l apăr pe Pendle, dar amiralul trecuse deja la Copeland.

– Nu i-ar fi dat voie unui molâu ca ăsta să intre în casa lui, a bolborosit iar.

– Scrie o carte despre Africa, i-am spus.

– N-am fost niciodată acolo. N-am avut chef. Numai negri prin zona aia. N-am încredere în scriitoraşii ăştia. Tocmai am citit o biografie a lui Monty. Au scornit că era homosexual, nenorociţii.

Am încercat să-i abat atenţia spre un alt subiect, dar era ca şi cum ai fi încercat să distrezi un câine legat în faţa unui magazin, aşteptând să-i iasă stăpâna.

Perceptorul, cu chelia strălucindu-i de sudoare, şi-a întrerupt dansul să se servească cu nişte pate şi biscuiţi de pe masă. Prietena lui Rose s-a folosit de ocazie ca să-i scape din gheare.

– De unde naiba l-a mai scos Rose şi pe ăsta? ne-a şoptit îngrozită.

Am lăsat-o să discute problema cu amiralul şi m-am dus lângă Pendle.

„Tu m-ai făcut să te iubesc, eu nu voiam," cânta Al. Jolson.

– Te distrezi bine? m-a întrebat Pendle cu un zâmbet forţat.

– Neaşteptat de bine.

De ce oare nu mă invita la dans?

Perceptorul se cherchelise destul de serios şi încerca să-i despartă pe Çopeland şi Rose.

– Pot s-o felicit pe superba stăpână a casei pentru delicioşul pate şi să-i cer favoarea unui dans?

– Într-un minut, Arnold, i-a zis Rose voioasă.

Tipul a mai luat nişte pate şi a golit câteva pahare care aparţineau altora. Pendle şi cu mine îl priveam fascinaţi. Deodată am auzit un suspin îngrozit în spatele nostru. Era Maggie care se înverzise la faţă.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Pendle.

– Nu recunoaşteţi vasul cu pate de pe masă? ne-a spus gata să leşine.

– E aproape gol, am remarcat.

– E al lui Coleridge şi Wordsworth. Am uitat să-l pun jos pentru ei. Ramsbum ăsta a înghiţit o conservă întreagă de Chappie.[1]

Ne-am uitat unul la altul cu oroare şi-am izbucnit într-un râs cu sughiţuri.

– Mă duc să-l iau repede de-acolo, a spus Maggie ştergându-şi ochii. Ramsbun o să-şi ridice piciorul în curând.

– Dă-mi, dă-mi ce doresc! cânta profesorul Copeland cu o voce plăcută de bariton, dansând foxtrot cu Rose.

– Tu ştii că săruturile tale mă-nebunesc! îl acompania Rose zâmbindu-i.

Faţa amiralului a devenit stacojie.

„Bietul amiral", l-am compătimit. Parc-am juca follow-my leader[1]. Linn după Copeland, amiralul după Rose, Jack după mine, eu după Pendle, Pendle, mă temeam, după Maggie şi Maggie, bănuiam, după Ace când va veni.

Băusem prea mult.

– În casa asta toată lumea e îndrăgostită de cine nu trebuie, i-am spus lui Pendle.

M-a privit cu asprime.

– Ce naiba vrei să spui?

N-am avut timp să-i răspund, pentru că Jack a venit şi m-a invitat la dans. Nu eram prea sigură pe picioare, dar muzica era de modă veche aşa că puteam să mă agăţ de el.

– Ai avut o conversaţie plină de semnificaţii cu profesorul?

– E înfiorător. Amiralul zice că-i homo. Tu ce crezi?

– Nu chiar, dar dă şi el o mână de ajutor dacă e nevoie.

---

[1] Mâncare pentru câini.

[1] Follow-my leader = joc de societate.

N-a fost chiar atât de nostim, dar m-am prăpădit de râs. Jack m-a strâns mai tare.

– Doamne, eşti foarte drăguţă!

Când s-a terminat discul, Maggie s-a ridicat şi a pus altul cu Rod Stewart. A început să danseze singură. Felul în care se mişca în ritmul muzicii era incredibil – animalic, senzual. M-am uitat repede la Pendle, dar ochii lui erau fixaţi asupra ei. Încremenise.

– Hai, Pen, i-a spus încet. Vino şi dansează cu mine.

S-a ridicat ca-n transă. Nu dansase niciodată cu mine, dar cu Maggie era mai inspirat. Nu văzusem ceva mai provocator decât felul în care îşi mişca şoldurile. Faţa lui Pendle căpătase o paloare mortală. Unduindu-se, arăta iarăşi subţire şi periculos ca o cobră. Mi-am amintit de purtarea lui la tribunal.

Noi ceilalţi eram hipnotizaţi. Doar Rose şi Copeland continuau să se învârtă zgomotos într-un colţ.

Jack a aprins o ţigară şi mi-a dat-o, apoi a aprins una pentru el.

– Mi-e teamă că suntem martorii unei reacţii chimice, mi-a spus plictisit. Hai să privim luna.

M-a luat de braţ şi m-a condus în hol, unde perceptorul vorbea la telefon.

– Monica, ajung acasă repede, spunea. Am avut o mulţime de acte de rezolvat.

Jack m-a dus în salon. Nu s-a obosit să aprindă lumina. Nu era nici urmă de lună. Pe cer, alergau nori palizi şi luminoşi care o ascundeau. Ploaia se oprise, iar apa lacului licărea slab în vale.

– E frumos, nu-i aşa? m-a întrebat Jack. Iubesc locul ăsta, chiar dacă se duce de râpă. Maggie îl urăşte. M-am gândit adesea că dacă aş renunţa la fabrică şi mi-aş lua o slujbă la Londra ar fi mai fericită.

– E foarte frumoasă, am remarcat cu tristeţe.

– Pendle o doreşte de foartă multă vreme.

În sfârşit cineva spusese lucrurilor pe nume. Am împietrit.

– Iar ea nu-l doreşte?

– Oare? Jack a tras adânc din ţigară. Nu ştiu; cu siguranţă vrea ca el s-o dorească în continuare, ceea ce înseamnă acelaşi lucru. Ar trebui să trăiască cu ea şase luni, asta l-ar vindeca.

– Dar nu înţeleg, am spus desperată. De ce m-a mai adus aici?

– Probabil c-a auzit că eu şi Maggie avem probleme – poate de la mama, căreia îi place să pună bețe-n roate. El ştie că am o slăbiciune pentru roşcate, mai ales cele frumoase şi te-a adus drept momeală. Maggie înnebuneşte dacă mă vede făcând curte altor femei.

– Deci crezi că Pendle nu dă doi bani pe mine?

Vocea îmi tremura îngrozitor.

– Am impresia c-ai mizat pe o carte proastă, iubito. N-are importanţă dacă te place sau nu. Nu-l interesează decât s-o facă pe Maggie să se-ntoarcă lâ el şi a aşteptat destul. Sub masca lui de gheaţă bate o inimă de piatră.

Dumnezeule, parcă-l auzeam pe Rodney!

– Îţi spun toate astea pentru că-mi placi foarte mult şi vreau să te salvezi până nu e prea târziu.

Lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji la gândul zădărniciei ultimelor luni.

– Îmi pare rău că te-am făcut să plângi.

– Nu contează, am suspinat. Şi mie îmi pare rău pentru tine. Poţi să-mi împrumuţi o batistă?

Batista lui era de mătase şi mirosea a after-shave. Mi-am suflat nasul cu zgomot.

– Am înţeles greşit totul. Credeam că e serios, pentru că nu mi-a făcut nici o propunere mai îndrăzneaţă. Bărbaţii o fac de obicei.

– Nu mă mira, a zis Jack şi m-a luat în braţe tandru.

E curios cum nefericirea dezlănțuie o stare de senzualitate frenetică. Jack era un bărbat frumos care mă săruta doar ca să mă consoleze. Dar când i-am simțit umerii puternici, i-am mângâiat părul des și am respirat mirosul de colonie scumpă, mi-a apărut deodată ca un zeu. I-am răspuns la săruturi de parcă era ultimul bărbat de pe pământ.

– Uau! a exclamat. Uau! și m-a sărutat iar.

Eram atât de captivați, că n-am auzit ușa deschizându-se. Lumina puternică ne-a luat pe neașteptate. Ne-am întors clipind des. În ușă stătea un bărbat foarte înalt, cu o expresie ușor amuzată, pe care l-am recunoscut imediat din fotografie ca fiind Ace Mulholland.

– Toată lumea e la posturi ca de obicei, ne-a spus. Acum m-am convins că sunt acasă.

Jack a scos un strigăt de încântare și a făcut un salt spre el.

– Ace! Dumnezeule! Ce surpriză! Te așteptam abia mâine.

– Văd, a zis Ace sec.

– Rose! Hei, toată lumea! Ace s-a întors! a strigat Jack în hol.

Rose a țipat înăbușit și a apărut în fugă pe scări, aranjându-și părul. Își îmbrăcase rochia pe dos. Dumnezeu știe ce făcuse până atunci.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jack, nu face glume proaste!

Dar l-a văzut pe Ace și s-a îngălbenit.

– Ace ce bine-mi pare să te văd!

– Ce bine e să te simți dorit! i-a replicat Ace caustic.

Nu mai puteam să suport. Am luat-o la fugă pe scări și am auzit în spatele meu:

– Cine mai e și asta? Pentru un minut am crezut c-a slăbit Maggie!

– Prietena lui Pen, l-a pus Jack la curent. O cheamă Prudence[1].

– Un nume care nu i se potriveşte deloc.

M-am înfiorat când m-am privit în oglindă. Rimelul mi se scursese din cauza lacrimilor, rujul mi se întinsese şi arătam ca un clown. Nasturii de sus ai rochiei erau desfăcuţi şi una din bretelele sutienului îmi alunecase până la cot. M-am spălat pe faţă şi încercam să-mi adun tot curajul şi să cobor. Mi-a sărit inima din loc când am auzit o bătaie în uşă.

Spre uimirea mea era Pendle.

– Pru, te simţi bine? De ce-ai dispărut dintr-o dată? Ace a venit cu o zi mai devreme şi mama e distrusă. Vino să ţi-l prezint.

M-a luat de mână şi m-a condus jos, oprindu-se pe drum să-mi spună:

– Scuză-mă, ştiu că am fost un pachet de nervi. Locul ăsta are un efect teribil asupra mea. Îţi mulţumesc că ai fost înţelegătoare.

Mi-a strâns mâna şi, pe neaşteptate, m-a sărutat pe obraz. Asta m-a făcut praf. Aproape c-am început să plâng din nou. Ce dracu' se petrecea? Poate că lucrurile mergeau atât de bine între el şi Maggie, încât îşi putea permite să fie drăguţ şi cu mine. Pe de altă parte, nu era decât cuvântul lui Jack împotriva cuvântului său. Toată vorbăria despre Pendle şi Maggie putea să fie foarte bine metoda lui Jack de a mă îndepărta de Pendle.

În salon am fost aclamată ca o soră pierdută de multă vreme. Conversaţia stagna, toţi încercând să ascundă faptul că erau pe jumătate beţi. Musafirii se evaporaseră, ceea ce avea darul să accentueze şi mai bine haosul. Un batalion de sticle goale stătea pe masă. O grămadă de discuri scoase din plicurile lor zăceau într-un colţ.

[1] Prudenţă, înţelepciune.

– Draga mea, mi s-a adresat Rose pronunțând cuvintele cu mare grijă, el e Ace, ajuns cu douăzeci şi patru de ore mai devreme, dar nu mai puțin binevenit din cauza asta.

Ace s-a ridicat şi mi-a strâns mâna, fără să dea nici un semn că ne întâlnisem deja în împrejurări mai puțin fericite.

– Vino şi stai jos, mi-a spus arătând spre un fotoliu departe de Jack.

Pendle s-a aşezat lângă mine, pe brațul fotoliului. Maggie şi Jack stăteau pe canapea ținându-se de mână.

– Cum de-*ai* ajuns cu o zi mai devreme? l-a întrebat Jack.

– Răscoalele din Venezuela au fost înăbuşite mai repede decât ne aşteptam. N-avea nici un rost să mai stau pe-acolo, aşa că am luat avionul şi am venit direct acasă.

– Cât o să stai cu noi? a vrut să ştie Rose.

– Greu de precizat – probabil o perioadă nelimitată. BBC-ul mi-a oferit un program de ştiri.

– Asta înseamnă că rămâi în Anglia? a întrebat Rose cu vocea slabă.

– Da, a zâmbit Ace. O să am astfel ocazia să vă pun sub supraveghere, nu-i aşa? Ce face Lucasta? a întrebat, întorcându-se spre Maggie şi Jack.

– Oh, e o frumusețe acum! i-a spus Maggie cu entuziasm. Vine să stea cu noi la sfârşitul săptămânii viitoare, ai s-o vezi atunci.

Schimbase placa – nu mai era mama vitregă plină de venin.

– Perversitatea e permisă de lege după nouăzeci de zile pe mare, am bombănit.

Înțelegeam acum de ce erau atât de speriați de el. Era înalt – cel mai înalt dintre ei trei – mai lat în umeri decât Jack şi foarte bronzat. Îşi lăsase mustață, care-l făcea să

semene cu un bandit venezuelean şi se vedea că nu dormise de câteva nopţi. Dar chiar şi dărâmat de oboseală, arăta formidabil. Era unul dintre acei bărbaţi duri, siguri de sine, ce vântură lumea în căutarea adevărului, întotdeauna prezenţi acolo unde încep războaie sau cad guverne. De câte ori deschidea gura, mă aşteptam să aud coloana sonoră a emisiunii *Panorama*.

Avea o manieră aspră şi lipsită de politeţe de a te copleşi cu întrebări, apoi asculta răspunsurile cu mare atenţie. Auzeam într-o stare de semi-comă interogatoriul pe care i-l lua lui Jack în legătură cu fabrica, lui Pendle în privinţa cazurilor sale şi lui Maggie despre noua lor casă – ca şi cum conducea o serie de interviuri scurte şi la obiect. De câte ori Rose se amesteca în discuţie, o dădea la o parte. Din când în când ochii i se opreau şi asupra mea. Avea să-mi vină rândul mai târziu. „Nu-mi place" am hotărât. „E o brută."

Rose şi-a curăţat bosumflată oja de pe unghii un timp, apoi a anunţat că se duce la culcare. M-am dus şi eu cu ea. În hol, am observat că cineva nu pusese receptorul în furcă.

– Ce risipă groaznică de electricitate! a exclamat Rose şi l-a pus la loc.

De data asta mi-am împrăştiat hainele prin tot dormitorul şi când m-am întins în pat, am simţit cum camera se învârte cu mine.

7

Am visat că ziduri se prăbuşeau peste mine şi totul ardea în jur. M-am trezit udă de sudoare şi l-am găsit pe Coleridge dormind pe picioarele mele. După potopul de ieri, cascada din faţa ferestrei mele făcea un zgomot asurzitor, ceea ce nu era de natură să-mi aline mahmureala grozavă. Am mai stat întinsă un pic încercând să mă obişnuiesc cu durerea. La urma urmei, oamenii învaţă să trăiască cu suferinţa, cei bolnavi de cancer, iar Odette Churchill suportase să i se smulgă unghiile. „Încearcă să te relaxezi", mi-am spus, ţinându-mă de cap. Am oftat adânc, m-am ridicat şi am luat-o clătinându-mă spre baie, unde am fost pusă în faţa celei mai splendide privelişti: umeri largi, păr des şi negru încreţit pe ceafă, pulpe puternice învelite într-un prosop roşu, picioare lungi, musculoase şi bronzate. Am fost sigură c-am murit şi am ajuns în rai.

Dar în clipa următoare iluziile mi-au fost destrămate. Ace Mulholland s-a întors, având partea de jos a feţei acoperită de spumă. Sub claia neagră de păr ochii îi erau umflaţi de somn şi nu prea prietenoşi.

– Nu mai durează mult, mi-a spus şi a început să se radă.

– S-a oprit ploaia, am zis, ţinându-mă bine de clanţa uşii. S-ar putea să avem o zi frumoasă.

Mi-am amintit că port cămaşa de noapte transparentă şi ademenitoare, nepotrivită cu starea mea prezentă de

colaps, aşa că m-am întors în cameră şi m-am aşezat pe pat gemând. Dacă nu beam ceva în curând, vârful capului avea să mi se desfacă. M-am îmbrăcat cu un pulover maro şi o pereche de pantaloni de călărie din catifea, care se purtau în toamna aceea. (Nu călărisem în viaţa mea.) Mi-au trebuit secole să mă îmbrac şi am avut probleme mari cu pantofii noi. De câte ori mă aplecam să înnod şireturile, îmi venea să vomit. Oricum, era prea târziu să mai încerc să-l conving pe Ace că sunt o persoană respectabilă. Am aruncat pantofii într-un colţ şi mi-am pus ghetele portocalii. Decăzusem îngrozitor în ultimele două zile.

Am coborât agăţându-mă de balustradă şi ţinându-mi capul cu mâna stângă să nu cadă. L-am găsit pe Ace plimbându-se ca un leu în cuşcă prin camerele de jos, bând cafea neagră cu o expresie crâncenă. Cu siguranţă, starea de ruină era şi mai vizibilă la lumina zilei. Coleridge, întins acum în hol, a început să dea din coadă cu putere.

– Nu, te rog, am suspinat. Ai cumva un alka seltzer?

– Ai să-l vomiţi imediat în halul în care eşti, mi-a spus. O să-ţi aduc nişte Fernet Branca.

În bucătărie doamna Braddock spăla vasele cu zgomot, tremurând de furie că fusese prinsă pe picior greşit.

– Doamna Mulholland ar fi trebuit să mă avertizeze că domnul Ace se întoarce ieri, mormăia nemulţumită.

– N-a ştiut, i-am zis amintindu-mi rochia pe care Rose o îmbrăcase pe dos. Ea a fost cea mai surprinsă.

– Probabil că n-a citit cum trebuie scrisoarea domnului Ace, iar eu trebuia să-mi duc papagalul la doctor în dimineaţa asta, mi s-a plâns şi a trântit cu răutate o cratiţă pe scândura de uscat vase, ceea ce n-a ajutat la nimic.

Ace a intrat cu un pahar. L-am băut repede şi m-am înecat.

– M-ai otrăvit, am bombănit.

O secundă am crezut că explodez. Apoi, dintr-o dată, totul mi-a apărut ca un film de groază dat înapoi. Ființa îngrozită sfâșiată de dinții lui Dracula s-a transformat din nou într-o mireasă fericită. Brusc, m-am simțit bine. Mi-am scuturat capul de trei ori. Nu mă mai durea.

– Foarte inteligent, am mormăit.

Ace mă privea gânditor. A așteptat până când doamna Braddock a plecat greoaie să mai strângă niște pahare și m-a întrebat:

– Întotdeauna bei așa de mult?

L-am privit drept în ochi.

– Nu. Familia ta m-a corupt.

A oftat.

– Mă temeam c-așa s-a întâmplat.

– Unde sunt toți?

– Dorm încă. Înainte să cobori, am descoperit un tip de la fisc întins în dulap.

Am chicotit.

– S-a distrat de minune azi noapte.

– Acum nu prea mai era în formă, dar înainte să plece, a reușit să-mi dea câteva detalii despre situația financiară a casei. Va trebui să am o discuție cu mama mea vitregă mai târziu.

– Oh, Doamne, nu poți s-aștepți până mâine? Nu cred c-o să fie în stare de asta azi. Tu de ce n-ai dormit mai mult?

– Încă nu m-am obișnuit cu fusul orar.

Coleridge a intrat, s-a uitat la mine cu ochii căprui strălucitori și mi-a pus o labă pătată pe genunchi.

– Dacă îți spune că n-a mâncat nimic de ieri, minte, mi-a zis Ace. I-am hrănit adineauri.

– E simpatic foc, am spus scărpinându-l după ureche. Wordsworth unde e?

– Prin sat, umblă după vreo cățea.

– Ai cumva vreo țigară? Pe ale mele le-am lăsat sus.

– Nu. Ți-ar prinde mai bine niște aer proaspăt. Nu vrei să dăm un tur pe-afară?

– În regulă.

La urma urmei, *era* important să mă înțeleg bine cu familia lui Pendle, deși mă-nțelesesem un pic prea bine cu Jack.

Ace mi-a adus haina veche din piele de oaie a lui Rose, a luat un pachet mare de pe bufet și am ieșit pe ușa din spate.

O dimineață strălucitoare ne-a întâmpinat. Aerul era catifelat ca o tuberoză, iar soarele apăruse printre nori. Grădina udă scânteia. Băltoace adânci reflectau un cer albastru și senin.

Am trecut prin grădina de zarzavat, pe lângă tufe de agriș lăsate în paragină, verze albastre și verzi ude de ploaie și pe lângă pomi fructiferi bătrâni, sub care pământul era acoperit de mere putrezite, pe care nimeni nu se obosise să le strângă. De-a lungul gardului, rămășițele fostelor tufișuri erau năpădite de buruieni. Plutea un miros plăcut de pământ și vegetație umedă. Un măcăleandru s-a cocoțat pe o lopată la soare, scoțându-și în afară pieptul portocaliu.

La capătul grădinii am ieșit în câmp pe o portiță ruginită de fier. La marginea câmpului, dincolo de un șir întunecat de pini, se înălța un munte uriaș, acoperit de bolovani, iarbă îngălbenită și ferigi atât de roșii, de parcă fuseseră înmuiate în henna. Coleridge mergea înainte și adulmeca vizuinele de iepuri, mișcându-și într-una coada stufoasă. Era liniște; nu se auzea decât behăitul trist al vreunei oi sau zgomotul făcut de sutele de pârâiașe ce coborau de pe munte.

– Cât din pământul ăsta e al vostru?

– În jur de douăzeci de mii de acri. Cea mai mare parte e dată în arendă fermierilor. Se întinde până dincolo de satul acela.

A arătat spre un grup de case cenuşii din depărtare. Coloane drepte de fum ieşeau pe coşuri, acoperişurile străluceau în lumina soarelui şi o femeie cu rochie albastră spăla în faţa casei. Am respirat adânc.

– E atât de frumos! Nu te bucuri că te-ai întors?

– Nu ştiu încă. Am venit de prea puţină vreme.

Deodată, am hotărât că mi-e simpatic. Dar când a început să mă piseze cu întrebările mi-am schimbat părerea. Parcă eram intervievată pentru o slujbă. De cât timp îl cunoşteam pe Pendle? Unde locuia familia mea? Cu ce se ocupa tatăl meu? Câţi fraţi sau surori aveam? De ce nu urmasem o facultate? De cât timp aveam serviciul actual?

– De doi ani, i-am răspuns sfidătoare – asta avea să-i arate că sunt capabilă de fidelitate. Dacă ai un serviciu bun, faci tot posibilul să nu-l pierzi pe timpurile astea. Toată lumea e nervoasă. Serviciul de reclame e şi el într-un impas. Şefii îşi petrec mai multă vreme făcându-şi griji în privinţa circuitului financiar decât producând reclame.

– Tu cu ce te ocupi?

– Lucrez pentru directorul de creaţie – şi ce „opere" creează uneori!

Ace era ca Pendle, nu râdea la glumele mele. Simţind nevoia să mă uşurez, am dat cu piciorul într-o ciupercă otrăvitoare, apoi am stat în mâini. Coleridge dăduse de un torent şi se bălăcea zgomotos, repezindu-se să muşte apa.

– E ceea ce pe-aici se cheamă un „câine de apă", mi-a spus Ace. Când ajunge acasă, aleargă sus şi se usucă în patul cuiva. Ar fi bine să ţii uşa încuiată.

I-am vorbit despre procesul de viol al lui Pendle.

– Mda, s-a descurcat bine. Am primit articolele în America.

Chiar şi din străinătate îi ţinea sub observaţie.

A început după aceea să mă chestioneze în legătură cu scena politică a Angliei, o problemă la care eram tufă. Nu-mi aminteam nici măcar numele Ministrului Muncii, ca să nu mai vorbim de şeful opoziţiei şi n-avusesem niciodată habar ce-i aia balanţă de plăţi.

– Nu mă interesează politica, i-am spus supărată. Se schimbă tot timpul. Nu puteam să luăm o pauză pentru reclame? Nu prea-mi pasă de situaţia naţiunii la ora asta a dimineţii.

Ochii lui negri şi pătrunzători m-au privit câteva secunde.

– Dar îţi pasă vreodată? m-a întrebat bătând în retragere.

– Evit cât pot. Ar trebui să-ncerci cu profesorul Copeland dacă vrei o conversaţie serioasă, i-am retezat-o şi am făcut roata de câteva ori, astfel încât mi-a revenit durerea de cap.

Făcusem un cerc complet. Casa se vedea peste dealuri. Am trecut de un pâlc de mesteceni argintii şi am ajuns la grajduri. Spre deosebire de starea de ruină a casei, acolo totul era în ordine. Grajdurile fuseseră vopsite recent într-un albastru strălucitor, curtea era măturată iar caii arătau magnific. Se vedea că fuseseră îngrijiţi foarte bine în ultimii doi ani. De asemenea, nu era nici o îndoială în privinţa încântării de pe faţa domnului Braddock când l-a văzut pe Ace, care i-a întins pachetul pe care-l adusese cu el. Era prea timid să-şi deschidă cadoul în faţa noastră, aşa că s-a repezit pe picioarele sale crăcănate să-l lase în camera unde ţinea harnaşamentul, apoi ne-a condus să ne arate caii.

– Asta e o achiziție nouă, a zis Ace, oprindu-se în fața unei iepe castanii care ne privea mâhnită din boxă, lovind paiele cu copita.

– Domnul Jack a cumpărat-o vara trecută pentru tânăra doamnă Mulholland, l-a informat domnul Braddock. Poate să sară peste orice obstacol, dar nu face destulă mișcare.

Ne-am dus la padoc să vedem poneii. Unul rotofei a venit fremătând spre noi, suflând greu şi înghiontindu-l pe Ace cu nasul lui roman.

– Ea e Bluebell, mi-a spus Ace trăgând-o ușor de urechi. Ne-a învățat pe toți să călărim. Dumnezeu știe câți ani are acum.

Mă aplecasem să-i rup niște iarbă, când două mâini m-au înșfăcat ușor de talie. Am scos un țipăt ascuțit şi am făcut un salt înainte.

– Ce drăcia dracului? a izbucnit Ace.

Era Jack, cu părul zburlit de vânt, într-un pulover albastru închis şi pantaloni foarte strâmți. Nici măcar mahmureala nu-i putea umbri frumusețea.

– Bună dimineața, iubiții mei. V-ați sculat revoltător de devreme. Eşti mulțumit de cai? a adăugat spre Ace. Sunt într-o formă excelentă, nu-i aşa?

Ace a încuviințat.

– Spre deosebire de toate celelalte.

– Ce zici de iapa pe care i-am cumpărat-o lui Maggie?

– Prea grasă.

Jack a izbucnit în râs.

– Ca stăpâna ei şi nu ca această creatură superbă care nu are un gram de carne în plus. Cum te simți în dimineața asta, comoara mea?

Continua să mă strângă de talie şi să mă tragă spre el. Ace se uita la noi cu atâta furie, încât m-am hotărât să-l enervez.

– Excelent de când te-am văzut, i-am răspuns lui Jack zâmbindu-i.

– E ora deschiderii, a zis. Nu vreau să-i dau mahmurelii timp să mă supere. Cine vine la cârciumă?

– Eu, m-am oferit.

– Nu, mulțumesc, a spus Ace. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu turna prea multă băutură în ea. De-abia am pus-o pe picioare.

S-a întors şi a intrat în grajd.

Ne-am distrat bine la cârciumă, unde l-am găsit pe Wordsworth în fața uşii şi pe amiral pe un scaun la bar, amândoi părând deznădăjduiți în dragoste.

– Wordsworth a stat aici toată dimineața scheunând după Sarah a noastră, ne-a zis hangiul clătinând din cap. Cred că e îndrăgostit lulea.

– Îi înțeleg sentimentele, a suspinat amiralul. Ce face mama ta în această dimineață?

– Nu-şi făcuse apariția când am plecat, i-a răspuns Jack. Dar o să coboare plină de viață la prânz. E mai rezistentă decât oricare dintre noi.

– Minunată femeie, a oftat amiralul. Ce vreți să beți?

Am băut câteva pahare şi am disecat petrecerea din noaptea trecută, bârfindu-l mai ales pe profesor.

– E cel mai plicticos bărbat pe care l-am întâlnit, ne-a declarat Jack. Şi, mai mult decât atât, poartă cei mai plictisitori pantaloni.

– Cică e foarte deştept, a spus amiralul posomorât.

– O privire în carte, două în viață, l-a încurajat Jack. Trebuie să fii tare şi să te lupți pentru ea.

Pe amiral a părut să-l tenteze ideea şi ne-a mai cumpărat un rând.

Jack şi cu mine schimbam atâtea priviri cu subînțelesuri, că devenisem ridicoli.

– Ar trebui să mergem, am zis. E două fără douăzeci.

Trăgându-l după noi pe Wordsworth care se împotrivea şi gâfâia, ne-am urcat în maşină, l-am lăsat pe amiral la vila lui de pe malul lacului şi am luat-o spre casă.

– Adună boboci de trandafir cât mai ai timp, pe lumea cealaltă nu există dragoste, a spus Jack şi mi-a pus mâna pe coapsă.

– Wordsworth o să fie şocat, i-am zis şi i-am dat-o la o parte.

– E mult prea ocupat să scrie „Tintern Abbey."

Am râs. Şi-a pus mâna înapoi, iar eu mi-am pus-o peste a lui ca să opresc orice înaintare. Eram aproape de capătul aleii.

– Nu cred că lui Ace îi place de mine, am remarcat, mai mult ca să schimb subiectul.

– Nu cred că-i place de nimeni în momentul ăsta. Trebuie să fie îngrozitor pentru el să se întoarcă aici când Elizabeth e moartă şi îngropată, iar toate pietrele şi copacii îi amintesc de ea. Era atât de drăguţă şi el o adora. N-a prea avut noroc în dragoste. Mama lui a murit când avea doi ani, apoi a pierdut-o pe Elizabeth *şi* copilul atât de devreme. Ştiu că nu e uşor să-i intri în voie, dar dacă faci un efort s-ar putea să constaţi că merită.

Şi-a luat mâna de pe coapsa mea ca să vireze maşina spre alee.

– Dar unde eram, a continuat, când Ace ne-a întrerupt atât de grosolan noaptea trecută? Trebuie să-ţi mărturisesc că mi-a plăcut.

– Oh şi mie, i-am zis.

N-ar fi trebuit să-l încurajez, dar era foarte atrăgător şi nu credeam c-o să încerce ceva aşa de aproape de casă.

A oprit maşina, mi-a zâmbit tandru, s-a aplecat şi m-a sărutat chiar în faţa ferestrei de la salon. Câteva clipe am fost prea uimită ca să fac vreo mişcare, însă mi-am revenit, l-am dat la o parte şi am sărit din maşină. Râzând

netulburat, a pornit motorul şi a dus maşina în garajul din spatele casei.

Când am intrat în salon, Pendle şi Maggie vorbeau cu un aer de conspiratori. N-au dat nici un semn că ne-ar fi văzut sosind.

– Rose i-a sunat pe toţi prietenii să le spună cât e de înfiorător că s-a întors Ace şi cum a picat chiar în mijlocul petrecerii, mi-a zis Maggie.

Avea prea mult ruj pe buze şi bluza albă îi era murdară de fard, dar chiar şi aşa ciufulită arăta destul de sexy.

– Am aflat că te-ai plimbat pe-afară şi ai vizitat cârciuma, a spus Pendle turnându-mi un pahar de vin, deci ştii tot despre regiune, nu-i aşa?

– Am fost atât de mahmură, c-a trebuit să mă dreg, am zis repede. L-am întâlnit pe amiral la cârciumă. E neconsolat.

– Nici profesorul Copeland nu e mai fericit, mi-a spus Maggie. A sunat-o pe Rose s-o anunţe că e teribil de jignit de felul arogant în care Ace l-a dat afară noaptea trecută. Doreşte să i se ceară scuze.

– N-o să i se ceară, a zis Pendle.

În acel moment a intrat Rose, un pic palidă, dar la fel de frumoasă.

– Bună, Pru, iubito, m-a salutat. Ştii, Maggie, Snelgrove a refuzat să-mi trimită vulpea aceea argintie de probă.

– Nu mă miră, ţinând cont că pe ultima ai ţinut-o şase luni şi ai trimis-o înapoi ruptă şi cu hârtii de caramele în buzunare.

Dar mintea de fluture a lui Rose zburase la alte probleme.

– Promiteţi-mi că n-o să mă lăsaţi singură nici un minut cu Ace, ne-a rugat coborându-şi vocea. Ştiu că vrea să vorbim despre bani. Nu cred c-o să-l mai văd vreodată pe scumpul profesor Copeland. Ace a fost aşa de nepoliticos

cu el. Nu mai am nimic de aşteptat de la viaţă de acum înainte, a încheiat dramatic.

– Nu te agita, i-a spus Jack, intrând cu pălăria lui Copeland pe cap. Mai ai destui iubiţi.

Toţi am izbucnit în râs. Jack se admira în oglindă.

– Arăt ca un intelèctual? ne-a întrebat, încreţindu-şi ochii.

– Nu e de ajuns o pălărie, i-a răspuns Maggie cu răutate.

– Oh, du-te şi ascunde-te, a repezit-o Jack.

Şi-a scos pălăria şi a pus-o pe capul lui Coleridge, care dormea pe fotoliu şi n-a simţit absolut nimic.

– E mort de oboseală, a zis Pendle; după ce a petrecut vreo cinci minute scriind la roman.

Chiar şi Rose a chicotit.

– Ace şi cu mine o să călărim după prânz, a spus Jack. Bănuiesc că va fi o masă de prânz? a adăugat spre Rose. Şi o iau pe Pru cu mine.

Am deschis gura să protestez.

Pendle a aruncat o privire pantalonilor mei de călărie.

– Bineînţeles. E îmbrăcată deja. O să vă conduc.

A fost mai rău decât atât: s-au hotărât toţi să ne conducă. Tot curajul pe care mi-l dăduse whisky-ul băut la cârciumă s-a evaporat în timpul prânzului şi n-am îndrăznit să le spun că nu ştiu să călăresc.

Ne-am îndreptat în grup spre grajduri. Trei cai imenşi ne aşteptau afară. Dinţii îmi clănţăneau de frică.

– Cam frig azi, nu-i aşa? i-am spus lui Ace.

Domnul Braddock mi-a adus iapa sură.

– O cheamă Snowball.

Jack şi Ace încălecaseră deja. Rose, Maggie, Pendle, doi câini, Antonia Fraser de pe acoperişul grajdului, clipind din ochii galbeni, un bărbat ce încărca bălegar într-o căruţă, toţi se uitau la mine. Am apucat hăţurile şi-am pus

piciorul în scară. Snowball, recunoscând un ageamiu, a început să salte şi eu ţopăiam o dată cu ea.

– Să te ajut, s-a oferit Pendle şi m-a ridicat în şa.

Londra, de pe acoperişul Oficiului poştal, n-ar fi putut să pară mai departe decât îmi părea pământul atunci. Incapabilă să stea liniştită, Snowball a început să meargă într-o parte şi, cum a dat Pendle drumul hăţurilor, a ieşit din curte şi a pornit-o pe câmp la trap.

– Hei, aşteaptă, mi-a strigat Ace.

Snowball alerga şi mai repede. Sus, jos, sus, jos; încercam desperată să mă ridic în şa, dar nu reuşeam s-o fac decât în contratimp.

– Trage de hăţuri, a zbierat Jack, dar în ciuda smucicturilor mele frenetice, iapa mergea din ce în ce mai repede şi a luat-o la galop când Ace a încercat să ne depăşească. Dumnezeule, îmi trebuia un ritm diferit – un, doi, trei, un doi, trei. Exact când intrasem în ritm am pierdut ambele scări şi-am scăpat hăţurile. În desperare, m-am agăţat de coamă.

Deodată, iapa şi-a aplecat capul şi a tuşit sec, scuturându-mă din toate încheieturile, apoi l-a azvârlit pe spate şi m-a izbit drept în nas.

Cu ochii în lacrimi, am abandonat orice speranţă când am văzut c-am intrat într-un crâng. Erau crengi peste tot.

– Fereşte capul, mi-a strigat Ace.

Am ieşit din nou în câmp, coborând dealul spre lac de data aceasta. Tocmai mă întrebam dacă o bucată moale de iarbă n-ar fi preferabilă hurducăturilor acelora infernale, când Ace ne-a ajuns din urmă, a apucat hăţurile lui Snowball şi a oprit-o.

– Cum ai putut să fii atât de proastă şi să spui că ştii să călăreşti? m-a apostrofat cu violenţă. Crengile alea puteau să te omoare!

Eram gata să plâng.

– Animal nenorocit! Cum să mai țin și hățurile când de-abia îmi păstram echilibrul?

Buzele lui Ace tremurau. Jack ne-a ajuns și el, răzând atât de tare, că nu putea vorbi la început.

– Iubita mea Pru, mi-a spus ștergându-și ochii. Nici n-ai idee cât de încântătoare erai din spate.

Mi-am păstrat demnitatea rănită câteva minute, dar mi-am căpătat simțul umorului repede. Am început să râd în hohote.

Au mers foarte încet după aceea, călărind de fiecare parte a mea, ca doi polițiști escortând învingătorul de la Grand National. Ne-am plimbat în jurul lacului. Câteva oi ne priveau curioase. Un schior pe apă îmbrăcat în costum negru de cauciuc trecea ca o săgeată pe lac. Treptat, nervozitatea mi-a dispărut și am început să mă simt bine.

Cam la o jumătate de kilometru de casă, am simțit cum Jack înțepenește lângă mine. Două siluete se plimbau lângă lac. Nimeni n-ar fi putut confunda părul acela roșu strălucitor. Bărbatul era, evident, Pendle. Se mișcau încet ca oamenii care n-au nici o destinație precisă. Pendle a luat o piatră și a aruncat-o razant pe suprafața apei. Maggie a încercat să facă la fel, dar de fiecare dată piatra îi cădea la picioare. L-am văzut pe Pendle cum și-a pus mâinile peste ale ei să-i arate cum să-și miște încheietura. Maggie a țipat bucuroasă când a văzut piatra săltând deasupra apei.

Mi s-a făcut rău văzându-i plecând mai departe ținându-se de mână.

Ace arăta ca un nor de furtună, dar Jack a zâmbit doar și a venit lângă mine până ni s-au atins coapsele.

– Bietul idiot îmbrobodit, a spus sarcastic. Nu vrea să renunțe deloc.

Ne-am întors direct la grajduri și nimeni n-a mai scos un cuvânt.

Jack şi Ace s-au dus să arunce o privire casei lui Jack. Eu m-am ghemuit în faţa focului cu o carte în mână, dar am adormit.

Se făcuse seară când m-a trezit Pendle.

– Te simţi bine, nu eşti prea plictisită?

– Sunt bine, i-am spus întinzându-mă puţin şi aruncându-i o privire ce intenţionam să fie plină de înţelesuri.

Pendle m-a tras în glumă de una din bucle.

– Iscoadele îmi spun că Jack e foarte îndrăgostit, mi-a zis calm.

Care iscoade? m-a întrebat. Ace, Maggie, Rose? Probabil că toţi trei.

– Oh, păi e foarte atrăgător.

Am făcut o pauză sperând să-l pun pe gânduri.

– Dar nu cred că fericirea mea o să vină din direcţia asta. Pe deasupra, e însurat.

Privirile ni s-au împletit un minut.

– Diseară... a început.

– Da? am întrebat luminându-mă.

Poate că până la urmă avea să se strecoare pe coridor spre camera mea.

– E o petrecere stupidă cu focuri de artificii de cealaltă parte a râului. După aceea ne-am gândit să luăm cina în Ambleside. Tocmai s-a deschis un restaurant franţuzesc acolo. Ce zici de asta?

Am respirat adânc.

– Aş prefera să fiu cu tine. N-am putea să lăsăm baltă petrecerea şi să ieşim undeva numai noi doi?

– Nu putem să-l părăsim pe Ace în prima lui seară. Cred că e un pic deprimat şi mai e şi obosit şi iritabil după atâtea călătorii cu avionul şi schimbări de fus orar.

– El e cel care ne deprimă pe toţi, am spus cu ciudă. De ce nu se duce la culcare?

– Sst! a încercat să mă liniştească. Nu eşti tu când vorbeşti astfel.

– Nici nu mai ştiu cum sunt eu, am suspinat.

M-am apropiat de el şi m-a luat în braţe, sărutându-mă uşor pe buze. Am ţinut gura închisă – îngrozită că s-ar putea să am un gust oribil după somnul de după-amiază – dar am simţit cum mi se-nmoaie picioarele. Chiar în acel moment Ace şi Jack au intrat şi Pendle mi-a dat drumul. Aproape am plâns de ciudă. Cu un fior, m-am întrebat dacă nu cumva Pendle îi văzuse venind prin grădină şi mă sărutase doar ca să-l păcălească pe Ace că nu aleargă după Maggie.

8

În timp ce mă îmbrăcam pentru petrecerea cu artificii, am decis să schimb tactica. Până acum o făcusem pe indiferenta cu Pendle. Însă acum, pentru prima oară, m-am hotărât să-i arăt că sentimentele mele sunt profunde.

Rochia-pantalon verde era superbă. M-am întrebat, strecurându-mă în ea, dacă nu e prea excentrică pentru o petrecere la țară. Mi se mula pe toate rotunjimile, era fără mâneci şi avea decolteuri imense în față şi în spate.

„În sfârşit", mi-am spus, „chiar dacă nu stârneşte în Pendle o dorință turbată, cel puțin o să-l enerveze pe Ace."

Reacțiile familiei Mulholland au fost variate, dar tipice. Jack s-a înecat cu băutura. Pendle nici n-a clipit: Rose a spus: „Mă întreb cum mi-ar sta mie cu aşa ceva?!" Ace a ridicat sprâncenele dezaprobator şi a remarcat că probabil mi se terminase materialul. Maggie s-a învârtit în jurul meu şi m-a întrebat: „Oh, e un vis, dar ce te faci dacă ai nevoie la toaletă?"

Când am ieşit din casă, punând în aplicare noul meu plan de cucerire, i-am strâns mâna lui Pendle.

– Putem să mergem doar noi doi în maşina ta?

Pendle a părut surprins.

– Da, bineînțeles.

Era noapte, dar luciul fantomatic al lacului încă se mai zărea printre copaci.

– E atât de frumos! am spus întorcându-mă spre el. Oh, Pendle, îți mulțumesc că m-ai adus aici. Mă simt așa de bine!

A zâmbit cu jumătate de gură.

– Chiar îți place?

– Sigur că da!

N-am rezistat să nu-i pun mâna pe genunchi și să nu mă aplec să-l sărut.

N-a avut nici o reacție, doar că s-a tras într-o parte. M-am retras și eu pe locul meu simțindu-mă la fel de dorită ca un pom de Crăciun în seara de Bobotează.

– Iartă-mă, dar e periculos pe drumurile astea, mi-a spus cu răceală.

Sentimentul de umilință nu-mi trecuse când am ajuns la petrecere. Era o adunătură ciudată de fosile – foarte puțini tineri, în rest numai babe ce se agitau în cârje și atâția colonei ieșiți la pensie, încât până și aranjamentele florale păreau să aștepte comanda de atac.

Rose a sosit bombănind nemulțumită, pentru că Ace refuzase să închidă ferestrele mașinii punându-i în pericol genele false. O mai enerva și faptul că Maggie își însușise pălăria profesorului și insista s-o țină pe cap. Cum au ajuns, Maggie și Jack au luat-o în direcții diferite.

Cu inima frântă de refuzul lui Pendle, am flirtat fără jenă cu Jack, care atât aștepta. Într-o cămașă albastră care i se potrivea cu ochii, era de departe cel mai frumos bărbat din încăpere, iar eu, dacă nu cea mai drăguță, eram cu siguranță cea mai nerușinat îmbrăcată. Acei colonei nu-și puteau lua monoclurile de la pântecul meu gol.

– Încep să devin specialist în burice, spunea Jack tuturor.

Toate celelalte femei purtau rochii de lână, așa că mă simțeam ca un bec de pe stradă uitat aprins în timpul

zilei. Maggie şi Pendle dispăruseră undeva, iar prezenţa lui Jack mă făcea să mă simt mai sigură pe mine. Ne-am sprijinit împreună de un perete.

– Îmi plac petrecerile mari, ţie nu? m-a întrebat. Sunt atât de intime. Uită-te la Ace! Burlacul încolţit!

M-am uitat prin cameră. Ace fusese înghesuit într-un colţ de fiica gazdelor.

– E un bărbat frumos, nu-i aşa? Nu ţi se pare atrăgător?

– Nu! i-am răspuns bosumflată. Mă face să mă simt ca o şcolăriţă cu degetele pătate de cerneală.

Ace venea spre noi hotărât să ne despartă. Ca să nu-i dau ocazia, am coborât la toaletă. Maggie avusese dreptate, trebuia să mă dezbrac de tot. Am aruncat rochia pe podea. Pe pervaz am găsit o nuvelă de Graham Greene pe care n-o citisem şi m-am dedicat ei bucuroasă. Singurul inconvenient a fost că nu încuiasem uşa cum trebuie şi peste câteva minute cineva a dat buzna. Stăteam goală în faţa inamicului, care mă privea feroce. Am ţipat şi am înşfăcat rochia de pe podea, punându-mi-o în jur.

– Isuse! a exclamat Ace.

– Ieşi! am zbierat.

Jena m-a copleşit. Dar m-am liniştit un pic la gândul că trebuie să mai fi văzut el femei goale în viaţa lui, chiar dacă nu într-o astfel de postură lipsită de demnitate. Să-i fie învăţătură de minte, îngâmfatul! Totuşi, mi-a trebuit destulă vreme până să-mi iau inima în dinţi şi să mă întorc la petrecere.

Slavă Domnului, artificiile erau gata să înceapă şi puteam să-mi ascund îmbujorarea în grădină. Jack îmi adusese paharul. Umăr lângă umăr, am privit artificiile ce explodau într-o splendoare de stele colorate, iar toată lumea scotea of-uri şi ah-uri. Deodată, cineva a dat drumul la o petardă chiar în spatele meu şi am sărit drept în

brațele lui Jack. N-a părut prea grăbit să-mi dea drumul până a văzut expresia de pe fața lui Ace.

Când ultima rachetă şi-a golit frumusețile în noapte, familia Mulholland a început să se pregătească de plecare.

– Nu rămâneți la spaghete? ne-a întrebat fiica gazdelor, dezvelind spre Ace un şir de dinți strălucitori.

– Nu, ei nu rămân, i-a răspuns Rose. Trebuie să se ducă în altă parte. Dar cred că eu am să mai stau cu cei de vârsta mea, a adăugat spre noi. Şi în afară de asta, au nevoie de o mână de ajutor la spălatul vaselor.

– Să spele vase! a exclamat Maggie plină de dispreț după ce Rose s-a îndepărtat. De-abia aşteaptă să zboare la Copeland.

Am cinat la un restaurant elegant: covoare groase şi ospătari ce se agitau fără zgomot, aducând la mese vase flambate. Totuşi, nimic nu putea fi mai flambèe decât atmosfera de la masa noastră.

Ace şi Pendle stăteau în stânga şi în dreapta mea, iar Maggie şi Jack în fața noastră. Mi s-a părut sinistru felul în care Maggie şi Pendle evitau să-şi vorbească.

– Eu aş vrea melci, am spus.

– Şi eu la fel, a zis Jack. Usturoiul e foarte bun dacă mănâncă amândoi. Ce petrecere oribilă! a continuat desfăcându-şi şervetul.

– N-am observat ca vreunul dintre voi să fi luat parte la ea, l-a repezit Ace.

– Oh, eu m-am distrat bine, i-a replicat Jack şi mi-a făcut cu ochiul. Dar am fost îngrijorat în privința voastră.

Imediat au început să bârfească.

– Fiica gazdelor era făcută praf după tine, dragul meu, a zis Jack rânjind. Mă bucur să constat că nu ți-ai pierdut farmecul.

Începuse deodată să mă doară gâtul îngrozitor şi n-am putut să mănânc mai nimic. Când am ieşit din hotel, aerul rece mi-a pus capac. O luasem spre maşina lui Pendle încercând să merg drept, când cineva m-a înhăţat de braţ.

– Tu mergi cu mine, mi-a spus Ace.

– Ba merg cu Pendle şi Jack.

Fără să mă ia în seamă, a deschis uşa maşinii.

– Intră, mi-a ordonat cu o voce de gheaţă.

Nu puteai decât să te supui când folosea tonul acela. Dar când i-am văzut pe Jack şi Pendle ieşind din hotel, am coborât geamul şi am strigat:

– Ajutor! Sunt răpită!

– O duc eu pe Pru acasă, i-a anunţat Ace. Voi luaţi-o pe Maggie.

– Dar trebuia să vină cu noi, a protestat Jack. Hoţ de femei! a strigat după maşina noastră.

Am râs fără chef şi am căutat în geantă după o ţigară. Pachetul era gol.

– La dracu'! am blestemat plină de nervi.

– Fumezi prea mult, mi-a spus Ace. Pune-ţi centura de siguranţă.

– Nu-mi plac centurile de siguranţă şi nu-mi place să merg în maşină cu tipi ciudaţi.

– Pune-ţi-*o!*

Al dracului Hitler! Dar n-am avut ce să fac, era mai puternic decât mine. Îmbufnată, am încercat să-mi potrivesc centura, dar până la urmă a trebuit s-o facă el în locul meu. M-am ghemuit în scaun ca nu cumva să ne atingem.

După câţiva kilometri a părăsit şoseaua şi a luat-o pe un drum de ţară şi a oprit maşina la marginea lacului. Şi-a aprins o ţigară fără să-mi ofere şi mie una. Cu coada ochiului îi studiam profilul ameninţător. Probabil că vederea mea goală în baie fusese prea mult pentru el, iar

acum avea să se conformeze obiceiurilor băieților Mulholland şi o să se dea la mine. Sau, şi mai probabil, se gândea la Elizabeth şi la accidentul ei de maşină. Poate de aceea mă obligase să-mi pun centura de siguranță. Dintr-o dată mi s-a făcut milă de el.

– Ce lună minunată!

– N-am venit aici ca să discut despre lună, mi-a retezat-o. Vreau să-l lași în pace pe fratele meu.

L-am privit cu gura căscată.

– Pe care dintre ei?

– Ştii foarte bine pe care, mi-a replicat cu dispreț. Jack e însurat – lasă-l în pace!

– Nu se comportă ca un bărbat însurat, m-am răstit.

– Bineînțeles că nu, dacă te ții scai de el.

– Eu? am spus, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. *Eu* mă țin scai *de el?*

– Da, *tu.* Agățată de el ca iedera când am venit noaptea trecută, te lipeai de el la grajduri, iar acum ai îmbrăcat rochia asta monstruoasă, prefăcându-te înspăimântată la cel mai mic zgomot!

– Nu-mi plac bubuiturile, am spus ridicând vocea.

– Credeam c-ai venit aici cu Pendle.

Asta m-a lovit în plin.

– Aşa am crezut şi eu.

– Poate ştii că Maggie a fost prietena lui Pen înainte ca Jack să i-o sufle şi să fugă cu ea. Cum crezi că se simte acum? Prima dată când vine acasă cu altcineva, Jack nu trebuie decât să pocnească din degete şi ea îi cade în brațe.

Îmi venea să țip la el – să-i spun că Pendle nu-mi mai dădea nici o atenție de când venisem, să-l întreb dacă nu observase cum o devora pe Maggie cu privirea de câte ori se credea neobservat. Dar o loialitate stranie față de Pendle – sau era teamă de a rosti cu voce tare lucrul

care-mi provoca atâta durere? – m-a împiedicat să spun ceva.

– Uite ce e, nu mă interesează scumpul tău frate. M-a sărutat noaptea trecută pur şi simplu pentru că eram acolo.

– Bănuiesc că n-are nici o importanţă faptul că e însurat, nu-i aşa? Poţi să te porţi aşa cu oricine ai chef, dar nu cu Jack! Ai de gând să-l laşi în pace?

– Poate că da, poate că nu.

Ace a explodat.

– Ba pe toţi dracii, ai s-o faci!

Mi-am pierdut cumpătul.

– Nu înţelegi nimic! am ţipat. Eşti un îngâmfat care face pe Dumnezeu Atotputernicul şi dă comenzi tuturor doar pentru că, după părerea ta, ei nu se poartă cum se cuvine. Nu stai niciodată să te gândeşti de ce se poartă aşa.

– Termină! m-a întrerupt cu asprime. Te comporţi ca un copil.

– Mâine pe vremea asta, am zis cu vocea tremurătoare, o să fiu plecată din locul ăsta afurisit şi n-am să te mai deranjez niciodată cu prezenţa mea!

A dat maşina înapoi şi-a ieşit la şosea. Tremuram toată, dar eram prea mândră să-i cer o ţigară. Când am ajuns acasă, am zburat sus, mi-am îngropat faţa în pernă şi am plâns ore-n şir. Târziu, cineva a bătut la uşă, a aşteptat şi a bătut din nou, dar n-am răspuns.

Aveam ameţeli teribile când am coborât din pat dimineaţa următoare. „Începe declinul," mi-am spus. M-am îmbrăcat, mi-am dat cu o groază de ruj şi mi-am pus o pereche de ochelari mari, negri. Am găsit-o pe Maggie citind ziarele de duminică, cu pălăria lui Copeland pe cap.

– Bună, mi-a spus, iar ochii îi străluceau de curiozitate. Ce naiba s-a întâmplat între tine şi Ace?

– Nimic, i-am zis repede. M-a apucat o durere groaznică de cap.

– Nu ştiu ce e cu Ace. E atât de acru în dimineaţa asta, că poţi să faci iaurt din el. S-a închis în salon cu Rose şi notele de plată. Aş vrea să fiu o muscă pe perete.

– Biata Rose! E tiranul casei, nu-i aşa?

– De data asta cam are dreptate. Rose n-a achitat nici o notă de plată de când a plecat el, ca să nu mai vorbim c-a vândut tabloul de Romney. Şi i-a cerut mereu, ba o mie să renoveze bucătăria şi salonul, ba altă mie să repare acoperişul. Vezi şi tu câte „reparaţii" a făcut.

– Dar casa voastră?

– Oh, Jack a suportat majoritatea cheltuielilor, deşi Rose pretinde că ea a plătit. Îmi pare rău că nu simt mai mult entuziam pentru casa asta.

S-a dus la fereastră.

– Jack şi Pendle se plimbă cu barca. Cred c-o să călăresc după-amiază. Jack are de lucru.

Peste câteva minute, Rose a ieşit din salon cu ochii roşii.

– Spune-i doamnei Braddock că nu vreau nimic la prânz, a zis cu vocea slabă şi a fugit sus.

Imediat au auzit clicul telefonului.

– Drept la Copeland, a remarcat Maggie. Ce să spun, de mare ajutor poate să-i fie!

Dar peste zece minute am văzut-o pe Rose ieşind ca un fulger, cu ochelari negri şi haină de blană. Uşa s-a trântit în urma ei şi pietrişul a scârţâit când maşina a luat-o din loc.

Prânzul a fost un coşmar – aveam frisoane şi n-am putut să mănânc nimic. Din fericire, toţi discutau înfierbântaţi şi nimeni n-a observat nimic.

După multă ciorovăială, Pendle a fost convins să călărească şi el.

– Dar Pru? a întrebat Maggie.

– Nu sunt cai destui, am spus repede.

– E atât de uşoară, că poate să ia unul din ponei, a zis Ace.

– S-ar simţi mult mai bine ghemuită în faţa focului, ajutându-mă să scriu raportul ăsta nenorocit, a zis Jack.

Ochii lui Ace mă priveau sfredelitor.

– O să merg cu voi, am spus categoric.

– Cred c-o să te descurci mai bine cu ăsta decât cu cel de ieri, mi-a spus Ace mai târziu, ajutându-mă să încalec.

A întins mâna şi mi-a scos ochelarii.

– Nu călări cu ăştia, a zis şi i-a pus în buzunar. E periculos dacă ai să cazi.

M-a privit mai atent.

– Arăţi groaznic. Te simţi bine?

– Mă descurc, i-am răspuns cu răceală.

Maggie, contrar letargiei ei obişnuite, călărea ca o ţigancă. Nu stătea pe gânduri în faţa unei trecători sau a unui zid de doi metri.

Era o zi frumoasă, dar nori negri începeau să se adune ameninţători la orizont şi un vânt rece încreţea oglinda lacului. Sus pe munte oile urcau agale de-a lungul potecii bătătorite.

La vreun kilometru de casă am dat de o porţiune acoperită cu iarbă. Brusc, Maggie şi-a înfipt călcâiele în roibul ei.

– Pen, a strigat, hai să ne luăm la întrecere!

A pornit prima, dar Pendle a luat-o pe urmele ei ca o săgeată.

Ace mergea în galop mic şi până şi poneiul meu alerga cât putea de repede.

Maggie era încă în frunte, dar Pendle, folosindu-şi biciul, se apropia vertiginos. Calul lui era acoperit de sudoare. Un zid se contura la distanţă. Maggie căuta o spărtură, dar chiar în clipa în care Pendle a ajuns-o din urmă, calul ei s-a oprit dintr-o dată şi a aruncat-o peste cap. A rămas nemişcată în iarbă. Pendle a tras aşa de tare de hăţuri, încât calul s-a cambrat în aer. A alergat spre Maggie palid ca un mort.

– Maggie, a strigat-o răguşit, Maggie, draga mea, spune ceva! Iubito, nu poţi să-mi faci una ca asta!

Deodată, Maggie a deschis ochii şi i-a zâmbit dulce.

– Dragul meu Pen, ce cuvinte frumoase! O să mă prefac mai des că leşin.

Faţa lui Pendle s-a strâmbat de furie.

– Cătea!

A plesnit-o violent peste faţă. Maggie a scos un geamăt şi a izbucnit în lacrimi. Pendle a luat-o în braţe şi a sărutat-o cu patimă.

– Pendle, a mârâit Ace, pentru numele lui Dumnezeu!

Pendle şi-a ridicat privirea, iar furia şi sfidarea din ochii lui erau înspăimântătoare.

– La dracu' cu voi toţi! E a mea şi o iubesc!

Nu pot să suport dramele. Am întors poneiul şi-am galopat înapoi plângând în hohote. A început să plouă şi-n curând eram udă până la piele. Se lăsa întunericul când am ajuns acasă. Jack mă aştepta în prag.

– Sărmana de tine! a exclamat îngrozit. Ace a plecat să te caute. Intră repede să te usuci, am eu grijă de ponei.

M-am târât în dormitor. Mă simţeam foarte rău. M-am dezbrăcat şi m-am aşezat pe pat în sutien şi chiloţi, cu dinţii clănţănind ca nişte castaniete.

Am auzit un ciocănit şi Ace a dat buzna înăuntru.

– Pe unde dracu' ai umblat?

– Oh, pleacă, i-am spus.

M-am clătinat când m-am ridicat după capot.

– Stai jos, m-a îndemnat cu mai multă blândețe şi mi-a pus mâna pe frunte.

– Lasă-mă, îmi revin imediat.

A pipăit cearşafurile şi s-a strâmbat.

– Umede, bineînțeles.

Mi-a pus capotul în jurul umerilor şi m-a dus în camera lui.

– Bagă-te în pat. Cel puțin e uscat.

M-am întins pe pat şi am privit fotografia de pe noptieră. Probabil că era Elizabeth. Avea o față dulce şi luminoasă, părul negru şi bogat – nu era de mirare c-o iubise.

S-a întors cu un termometru.

– Nu poți pleca în seara asta, m-a anunțat după ce mi-a luat temperatura.

– Nu e cazul să-mi spui tu ce să fac, m-am răstit încercând să mă dau jos din pat.

– Poftim, uită-te şi tu.

Aveam aproape 40 de grade.

– Ajutor! am strigat băgându-mă iar în pat. Mor!

Mi-a dat două pastile.

– O să te ajute să dormi.

A stat lângă mine până le-am înghițit. S-a auzit o bătaie în uşă. Era Pendle, cenuşiu la față dar destul de calm. Ace ne-a lăsat singuri.

Pendle s-a apropiat şi m-a luat de mână.

– Îmi pare rău că eşti bolnavă.

Am întors fața să-mi ascund lacrimile.

– N-ar fi trebuit să te aduc aici, mi-a spus. A fost un plan oribil, dar când eşti disperat, încerci orice. Mi-a plăcut de tine, Pru, dar Maggie e ca un drog.

– Înțeleg, am zis, simțindu-mă ca Sfânta Tereza pe patul de moarte.

Era atât de tras la față, că mi s-a făcut milă de el.

– Te rog, ia-mă cu tine, am șoptit.

– Ace o să aibă grijă de tine. Vin să te iau săptămâna viitoare.

Pastilele alea au fost asasine. Plecase doar de câteva minute când am căzut într-un somn profund.

9

M-am trezit a doua zi dimineață în patul meu, fără să mă simt mai bine. Focul fusese aprins în cămin, iar fumul m-a făcut să tuşesc. Ace şi Jack au intrat să mă vadă înainte de a pleca la fabrică unde aveau o şedință.

– Am lăsat un bilet pentru doamna Braddock să-l sune pe doctor, mi-a spus Ace.

După câteva ore a venit şi Maggie.

– Am încercat să-l sun pe doctor, dar nu era acasă. Cred că pleacă la vânătoare lunea. Blestemata aia de doamnă Braddock are şi ea gripă. Ai nevoie de ceva?

– Un pic de apă, te rog.

A umplut cana în baie. Era îmbrăcată într-o bluză argintie de mătase.

– Nu e frumoasă? m-a întrebat. Muream să stau la taclale cu tine. N-a fost groaznic felul în care m-a înhățat Pendle? Ai pierdut partea cea mai bună luând-o la goană. Pur şi simplu s-au înjurat ca nişte birjari după ce-ai plecat. Ace a devenit atât de virtuos, c-ar trebui să se călugărească.

– Îi pasă foarte mult de familia lui, am spus.

Dar cine eram eu să-l apăr? Oricum, Maggie nu mă asculta.

– E incredibil ca Pendle să fie încă mort după mine. Se simțea vinovat față de tine. Ştii, te-a adus aici intenționat, ştiind c-o să-i placi lui Jack. Dar i-am spus să nu-şi facă

probleme, te distrezi de minune cu Jack. Poate c-ar trebui să schimbăm partenerii.

„E un cerc vicios," mi-am spus obosită. A continuat pe aceeaşi temă, până când a intrat Rose.

– Bună, scumpete, cum te simţi? Doamna Braddock s-a molipsit şi ea. Ce plictiseală – carne rece la cină din nou. Nu pot să vin prea aproape, gripa te face să arăţi dezastruos la vârsta mea. Eşti gata, Maggie?

– E deja timpul să plecăm?

– Ieşim un pic, draga mea, mi-a zis Rose. Cred că n-ai nevoie de nimic. Când ai febră, nu trebuie să mănânci. Ne întoarcem repede.

A ieşit plutind şi a lăsat în urmă o undă de parfum bun.

La început am fost bucuroasă să fiu lăsată-n pace, dar, pe măsură ce orele înaintau cu greu şi se lăsa întunericul, a început să mi se facă frică. Acum mă năpădea o sudoare rece, în cealaltă clipă eram fierbinte ca un vulcan. A-nceput să plouă şi să bată vântul.

La un moment dat, a sunat telefonul. M-am ridicat cu greu din pat. Valuri de ameţeală mă copleşeau. Mi-a luat foarte mult timp să traversez coridorul şi, când am reuşit să ajung, a-ncetat să sune.

„Hoţii!" am gândit îngrozită. „Sună să vadă dacă e cineva acasă." O uşă s-a trântit. Vântul izbea ramurile copacilor de geam. M-am întors bălăbănindu-mă, în pat, delirând de frică.

Nu-mi amintesc cât am aşteptat, dar deodată o altă uşă s-a trântit la parter. Cineva urca scările, venind cu paşi uşori spre camera mea.

– Oh, Doamne, Oh, Doamne! plângeam.

Uşa s-a deschis. O siluetă se distingea în întuneric. Am scos un ţipăt strident şi eram gata să-mi trag cearşaful peste cap când brusc mi-am dat seama că era Ace.

– Credeam că sunt hoții, i-am spus, plângând fără să mă pot stăpâni.

A traversat camera într-o clipă şi m-a luat în brațe.

– E-n ordine, mi-a spus.

– Mi-a fost aşa de frică, am suspinat. Telefonul a sunat şi s-a oprit când am ajuns acolo.

Mă mângâia pe păr. Simțeam cum căldura emanată de corpul său îmi redă sănătatea.

– Şedința aia blestemată s-a tot prelungit. Eu eram la telefon. M-am grăbit să vin acasă când am văzut că nu răspunde nimeni.

M-a aşezat încet pe pat.

– Unde e doamna Braddock?

– Are gripă.

– Dar Rose şi Maggie?

– Au ieşit un pic.

– Să ia masa, presupun. Ce-a spus doctorul?

– N-a venit încă.

Ace s-a întunecat la față.

– O să vină îndată, a zis şi-a ieşit cu paşi mari.

L-am auzit formând numărul.

– Pot să vorbesc cu doctorul Wallis? Ivan Mulholland la telefon.

A urmat o pauză, apoi:

– Puțin îmi pasă că nu şi-a terminat cina. Vreau să vină aici *imediat!*

Ivan cel Groaznic! Doctorul a sosit în zece minute. Era un omuleț cu ochelari ce se bâlbâia pur şi simplu de frică. Mâinile îi erau reci şi transpirate când m-a atins.

L-am auzit bolborosind ceva despre pneumonie în timp ce cobora scările. M-am speriat de moarte. Sunt o ipohondră teribilă.

– Nu sunt chiar atât de bolnavă, nu-i aşa? l-am întrebat pe Ace când s-a întors.

A zâmbit şi mi-a dat de pe frunte bretonul ud.
– O să supravieţuieşti.

„Dragă Jane", scriam cinci zile mai târziu, „îmi pare rău că nu ţi-am scris, dar temperatura asta nenorocită de-abia mi-a scăzut. Sper că Pendle te-a anunţat că nu mă-ntorc. Toţi din familia lui sunt într-adevăr nişte trăsniţi. Cred că e mai bine să nu spun mai mult, pentru că sunt în stare să-mi deschidă scrisoarea la abur. Regret că nu suntem împreună. Pendle are doi fraţi. Unul e teribil de frumos, dar desfrânat (chiar pe gustul tău), iar celălalt e mai în vârstă – vreo treizeci de ani. Nu l-am putut suferi la început, e foarte dur şi cu nasul pe sus, dar se poartă ca un înger de când m-am îmbolnăvit. Azi mi-a adus un pisoi de la grajduri ca să-mi mai ridice moralul. Între mine şi Pendle nu mai e nimic – el a vrut-o, nu eu. O să-ţi povestesc tot când ne vedem. Scrie-mi cât poţi de repede. Tone de dragoste, Pru."

Ace fusese fără îndoială un înger. Nici într-un milion de ani n-aş fi crezut că poate avea atâta răbdare, blândeţe şi sensibilitate; a stat lângă mine în cea mai rea fază a bolii când deliram şi-l strigam pe Pendle, mi-a adus suc fierbinte de lămâie cu whisky şi miere în toiul nopţii când tuşeam să-mi scuip plămânii. Chiar şi în situaţiile de coşmar, când mâncam ceva ca să-i fac plăcere şi vomitam prompt totul pe cearşafurile proaspăt schimbate, nu-şi pierdea cumpătul. După aceea stăteam înfofolită în pături, groaznic de stânjenită, privindu-l cum schimbă patul cu o îndemânare admirabilă şi mă gândeam cât de neajutorat ar fi fost capriciosul Pendle într-o astfel de situaţie.

Nu că n-am fi avut şi unele conflicte. Ace mă obliga să-mi iau medicamentele, să port tot timpul capot, să nu fumez şi mi-a confiscat imediat radioul într-o seară când a intrat în camera mea la miezul nopţii şi m-a prins în-

colăcită sub pături în vârful patului, ascultând Top Twenty. Şi nu-mi permitea nici un vizitator, dar asta-mi convenea. N-aveam chef de frecuşurile şi intrigile practicate de restul familiei. Eram fericită să stau în pat, să răsfoiesc romane, să mă joc cu pisoiul pe care-l botezasem McGonagall, să ascult sforăitul domol al lui Wordsworth şi Coleridge întinşi în faţa focului şi scârţâitul neîntrerupt al peniţei lui Ace pe carnetul de notiţe. Lucra la articolul despre Venezuela şi se refugiase în camera mea. Stătea în fotoliul mare, din catifea albastră decolorată şi nu pleca decât ocazional ca să dea telefoane sau să plimbe câinii. Îi admiram stilul de muncă. Putea să dea gata o carte în trei sferturi de oră şi, când scria, se oprea doar ca să taie un cuvânt sau să asculte un pic de muzică la radio. Totul se deosebea atât de mult de metoda mea neorganizată de a compune câte o reclamă, fumând ţigară de la ţigară, bârfind cu Rodney, scriind variante nenumărate pe diferite bucăţi de hârtie, doar ca să produc la sfârşitul zilei un slogan banal. Rodney îmi trimisese un buchet de crizanteme galbene, mari cât grepfruturile şi o ilustrată semnată de toţi colegii. Cu toate astea, reclamele şi campania pentru conservele de piersici mi se păreau foarte îndepărtate. Era plăcut la mine în dormitor. Am ajuns să cunosc extrem de bine modelul cu flori verzi şi albastre al perdelelor şi am descoperit că gândurile îmi rătăceau din ce în ce mai puţin spre Pendle.

Vineri a fost o zi însemnată cu literă roşie. Am reuşit să înghit prima mea masă: supă de pui, turtă dulce fierbinte şi o ceaşcă de ceai, iar Ace şi-a terminat articolul şi a coborât să-l dicteze la telefon ziarului.

Zece minute mai târziu a apărut Jack cu două pahare imense de whisky în mână.

– Unul de fiecare, a spus şi s-a aşezat pe pat, scoţându-şi haina. M-am gândit că ai nevoie de un întăritor lichid. Eu unul am.

– Care e problema?

– Maggie. Nici nu mai are energia să se certe cu mine. Se plimbă doar prin casă întunecată la față.

– Cum te descurci la serviciu? l-am întrebat, luând o gură de whisky. Avea un gust oribil.

– Prost. Multe comenzi, dar nu ne plăteşte nimeni. Secretara şi soția mea suferă amândouă de tensiune pre-menstruală. Capul îmi plezneşte de durere din cauza uşilor trântite. Tocmai au deschis un azil în Manchester pentru soți cu nervii la pământ. Mă gândesc să reţin o cameră.

Am izbucnit în râs.

– Dar mai important e ce faci *tu?* Ace nu m-a lăsat să m-apropii de tine zilele astea.

– A avut o grijă fantastică de mine.

– Hm, ai grijă să nu te seducă!

– Mor după o ţigară, i-am spus. N-am mai fumat de o săptămână.

Jack a scos un pachet de Rothmans.

– Nu prea am curaj. Lui Ace o să-i sară muştarul dacă mă prinde.

– Oh, nu se-ntoarce aşa curând. Transmite la telefon o chestie destul de incendiară, din câte am auzit jos.

Ţigara avea un gust şi mai scârbos. Am început să tuşesc.

Jack admira crizantemele lui Rodney.

– Cine ți le-a trimis?

– Şeful meu.

– L-a costat ceva parale. Aleargă după tine?

– Nu, îl interesează mai mult colega mea de apartament.

– Şi cine ți-a trimis enormitatea asta de arbore de cauciuc?

Am râs şi am tuşit şi mai tare.

– Amiralul. Căuta o scuză ca să vină s-o vadă pe Rose. A dat buzna aici în după-amiaza asta când eu eram pe jumătate adormită. Imaginează-ți să te trezești și să-i vezi fața roșie zgâindu-se printre frunzele astea tropicale. Am crezut că am halucinații. Ace l-a dat afară.

– Ace își dă prea multe aere de proprietar când e vorba de tine. Nu sunt sigur că-mi place.

Am mai tras un fum, dar am început să tușesc și să mă sufoc.

– Doamne, mi-am mai bătut un cui în coșciug.

Jack m-a bătut pe spate. Apoi mâna i-a alunecat în jurul taliei și m-a tras spre el.

Vine un moment când trebuie să te hotărăști dacă vrei sau nu să ai o legătură amoroasă cu un bărbat. Pendle plecase. Căsnicia lui Jack era pe butuci. Ne-am uitat lung unul la altul. I-am văzut ridurile lăsate de viața ușuratică în jurul ochilor albaștri, plini de veselie. Nu e genul meu, mi-am spus. Ușor de luat, dar imposibil de păstrat. Îi lipsea acea detașare glacială care mă atrăsese la Pendle.

– Ești dulce, mi-a spus. Munca continuă și lipsa de distracții îl fac pe Jack infidel.

S-a aplecat să mă sărute. În acel moment a intrat Ace. S-a uitat repede în jur și a văzut paharele de whisky și țigara mea arzând în scrumieră. S-a făcut foc și pară. Pur și simplu a răcnit la noi. M-am făcut mică iar Jack s-a îndepărtat pe furiș de mine. Ace mi-a luat țigara, a aruncat-o în coșul de hârtii și mi-a smuls paharul din mână, vărsând cea mai mare parte peste pisoi care a început să scuipe supărat.

– Vrei să-ți revină boala? mi-a strigat cu ochii-n flăcări.

– Nu, i-am răspuns nervoasă și am început să tușesc iar.

– Uită-te la tine. Ai cumva vreo dorință de moarte?

– O să aibă în curând dacă o mai terorizezi. Le-a plăcut articolul celor de la *Sunday Times?* l-a întrebat Jack.

– Tacă-ţi şi ţie gura! l-a repezit Ace. Eşti un tâmpit iresponsabil!

Din fericire, chiar în clipa aceea o diversiune a fost cauzată de coşul de hârtii care a izbucnit vesel în flăcări.

– Repede, a zis Ace. Aruncă-ţi haina peste el!

– De ce nu haina ta? a protestat Jack. Pe-a mea de-abia am scos-o de la curăţat.

Am început să râd. Ace a apucat cana de apă de lângă pat şi a turnat-o peste coş, care a mai licărit un pic şi s-a stins.

Cu un efort şi-a recăpătat controlul.

– Tocmai am vorbit cu Pendle, mi-a spus. Are un caz în Devon care va dura până săptămâna viitoare, aşa că nu vine zilele astea. I-am spus că nu te simţi destul de bine să pleci, oricum, aşa că rămâne pe week-endul viitor.

M-am simţit teribil de uşurată. Am pus-o pe seama faptului că nu eram încă destul de tare să dau ochii cu Pendle.

S-a auzit o bătaie în uşă şi a intrat Maggie. Arăta bine, dar categoric grasă. Probabil că plictiseala o făcuse iar să mănânce prea mult. Purta o rochie din catifea neagră cu corsaj din dantelă, dar bustul ei se mărise aşa de mult, că dantela stătea aproape întinsă. Era clar că se-mbrăcase pentru o petrecere şi intrase doar ca să-şi etaleze toaleta.

– Despre ce discutaţi? ne-a întrebat.

– Despre Pendle, i-a răspuns Ace. Nu vine zilele astea.

– Urât din partea lui! a exclamat nepăsătoare. (Am avut sentimentul că ştia deja). Ce dezamăgire pentru tine, Pru. Eşti gata? a adăugat spre Jack.

– Pentru ce?

– Pétrecerea lui Felicity.

– Doamne! N-am ştiut că dă o petrecere.

– Ţi-am spus de două ori azi-dimineaţă, dar erai prea mahmur să auzi ceva. Vii şi tu, Ace?

– Nu, i-a răspuns Ace luând cana şi îndreptându-se spre uşă.

– Nu crezi c-ar trebui să te relaxezi după atâta veghe la patul de suferinţă? Felicity n-o să te ierte niciodată. Sunt sigură c-a făcut jumătate din Westmorland să vină, lăudându-se c-ai să fii acolo.

– Va trebui să se-mpace cu situaţia. Nu-mi amintesc să-i fi dat un răspuns hotărât.

Era încă foarte supărat.

– Ei bine, a spus Jack punându-şi haina şi golind paharul de whisky, un om poate foarte bine să se mai îmbete şi pe cheltuiala altora.

S-a auzit soneria de la intrare.

– Cine naiba o fi? a spus Maggie.

– Probabil perceptorul, a remarcat Jack.

Se auzea gălăgie jos, apoi zgomote de picioare tropăind pe scări şi o voce de copil strigând:

– Tati, unde eşti?

– *Dumnezeule!* a strigat Jack. E Lucasta. Am uitat complet că trebuie să vină!

– Şi eu la fel, a zis Maggie cu groază prefăcută.

„Nu, n-ai uitat," mi-am spus. „Nimeni nu uită lucrurile de care îi e teamă – cum ar fi dentistul."

Uşa s-a deschis larg, stând în cadrul uşii, cu haină de blană şi pantaloni, a apărut cel mai superb copil pe care-l văzusem vreodată. O clipă a stat şi s-a uitat la noi – pregătindu-şi intrarea – imaginea lui Rose cu patruzeci de ani în urmă. Apoi a ţipat „Tati!" şi s-a aruncat în braţele lui Jack. Se citea pe faţa lor cât de încântaţi erau să se vadă.

– O să joc într-o piesă de Crăciun, pentru că sunt înaltă, a urlat. Jason White e Aurul, eu sunt Smirna, iar Damion e Frankenstein.

Am râs toți în afară de Maggie.

– Şi mi se mişcă un dinte, a continuat deschizând gura şi clătinându-l pentru Jack.

– Dacă-l laşi sub pernă, zânele s-ar putea să-ți aducă 10 penny, i-a spus Jack.

– Zânele i-au lăsat lui Jason White 50 de penny săptămâna trecută. Nu poți să cumperi nimic ca lumea cu 10 penny, a remarcat Lucasta sărind de pe genunchiul lui Jack.

– Bună, Lucasta, i-a zis Ace. Mă mai ții minte?

– Bineînțeles, i-a răspuns Lucasta ridicându-şi fața să fie sărutată. Îmi spuneai poveşti la culcare fără carte. Mămica a zis că s-ar putea să fii acasă. Te-ai distrat în America? Ai întâlnit-o pe femeia de şase milioane de dolari? Ştii cine le trânteşte pe doamnele bătrâne şi le şterpeleşte pâinea?

– Nu.

– Porumbelul bionic. Mi-ai adus un cadou?

– Lucasta, a zis Jack prefăcându-se îngrozit, ai devenit chiar mai lacomă decât maică-ta.

– Mi-a spus să-ți amintesc de taxele şcolare. Oh, uite ce pisic! Nu e drăguț?

McGonagall îşi lingea whiskyul de pe blană şi se strâmba îngrozitor.

– N-o saluți pe Maggie? a întrebat-o Jack.

Brusc, fața i-a devenit inexpresivă.

– Bună, i-a spus fără vlagă. Imediat s-a întors spre Jack. De ce poartă rochie de petrecere? Plecați undeva?

– Bineînțeles că nu, i-a răspuns Jack ignorând privirile furioase ale lui Maggie. Nu în prima tarseară. Maggie s-a îmbrăcat frumos ca să te întâmpine. N-ai făcut cunoştință cu Pru.

– Îmi pare bine, mi-a spus cercetându-mă atent. Nu se lăsa cucerită prea uşor. Unde e bunica?

– E plecată.

– Se mai întâlneşte cu James Copeland? Sau are alt prieten? Mămica spune că e obsedată sexy.

– Mama ta e plină de prejudecăţi. Hai să mergem jos să căutăm o cola. Sau poate preferi ceva mai tare?

– Aş vrea un whisky cu gheaţă.

Jack murea de râs. Maggie era neagră la faţă.

Simţindu-mă lăsată pe dinafară, m-am rezemat de perne şi l-am surprins pe Ace uitându-se la mine. I-am aruncat o privire prin care îl imploram să mă ierte. Câteva clipe m-a privit feroce, apoi a zâmbit şi faţa aspră i s-a luminat dintr-o dată.

– Haide, toată lumea afară, le-a spus. Pru a avut destule emoţii pentru o singură seară.

– Ne vedem mâine, mi-a spus Lucasta luând-o spre uşă. Apoi a adăugat spre Jack: Dacă mă laşi să stau până târziu şi să mă uit la *Mireasa lui Dracula* nu mă supăr că vă duceţi la petrecerea aia.

10

Dimineața următoare Ace a plecat la Carlisle lăsând instrucțiuni stricte să fiu lăsată în pace. Cum a ieşit pe uşă, unul câte unul, toți membrii familiei au dat năvală.

Maggie a fost prima, vorbind-o de rău pe Lucasta.

– Nu e un monstru? Nu-ți vine s-o fierbi în ulei? Şi ştii ce-a făcut scârba aia de maică-sa? Mi-a trimis o listă cu toate hainele pe care i le-a pus în valiză fetei, rugându-mă să nu uit să le trimit pe toate înapoi când pleacă Lucasta, „pentru că din suma vrednică de milă pe care mi-o dă Jack, pur şi simplu nu-mi pot permite să-i cumpăr alte haine în momentul de față." Cățeaua! Pensia alimentară e cauza tuturor relelor, presupun.

Trăncăneala ei obsesivă împotriva Lucastei şi a lui Fay a fost principalul subiect de discuție. „Le urăşti pe ele mult mai mult decât îl iubeşti pe Jack", am gândit.

– Ce face Rose? am întrebat-o încercând să-i abat atenția.

– I-a promis lui Ace că n-o să-l mai aducă pe Copeland în casă. Nu poate să admită ca ea să-i sufle prietenul lui Linn. Aşa că se întâlneşte cu el prin alte părți.

Chiar atunci Rose a apărut în prag, cu o mulțime de sacoşe în mâini.

– Ce *ai* acolo? a vrut să ştie Maggie.

– Oh, câteva lucruri, ciorapi şi altele, i-a răspuns Rose voioasă. Trebuia să-mi cumpăr ceva nou pentru petrece-

rile de Crăciun. De fapt, le-am cumpărat de ieri şi le-am ascuns în magazie. De-abia aşteptam să plece Ace ca să le pot aduce-n casă. Trebuie să vă spun că n-am să-l iert niciodată pentru *felul* îngrozitor în care s-a purtat cu bietul James şi atât de nepoliticos faţă de mine, de asemenea. La urma urmelor *sunt* mama lui.

– Vitregă, i-a replicat Maggie amar. E o mare diferenţă. Mă trec fiori când mă gândesc ce viaţă aş avea dacă aş fi vreodată dependentă de Lucasta.

– Viaţa e foarte grea, a zis Rose aranjându-şi buclele la oglindă. Am crezut că James şi Ace or să se înţeleagă. M-aşteptam să aibă discuţii serioase despre cărţi.

– Ace spune că profesorul Copeland ştie mai multe despre începutul cărţilor decât despre sfârşitul lor, a pus-o Maggie la curent.

– Ace a fost întotdeauna cinic şi sarcastic. Ei bine, dacă nu doreşte să comunice cu una dintre cele mai ascuţite minţi ale civilizaţiei occidentale, eu îi urez noroc.

Să aibă noroc era ultimul lucru pe care i-l dorea lui Ace.

– Cine a spus că James are una din cele mai ascuţite minţi ale civilizaţiei occidentale? a întrebat-o Maggie.

– James, a răspuns Rose cu simplitate.

– *Las-o* baltă. Hai să mergem la tine în dormitor să vedem ce-ai cumpărat.

– E o ofertă foarte tentantă pentru mobilă de grădină în *Mail.*

– Când e destul de cald pe-aici ca să stai afară? a zis Maggie în timp ce se-ndreptau spre uşă.

Doamne, cât de tare mă obosiseră! Fără Ace, eram total lipsită de apărare.

– Bună, am auzit o voce. Ce-ţi mai face amonia?

Era Lucasta.

– Mai bine. Cred c-o să pot să mă ridic să fac o baie în curând.

Ținea în brațe o vulpe de jucărie cu ochi adormiți dispărând în blană și o coadă lungă.

– Ce frumoasă e! am zis.

– Ace mi l-a adus din America. Îl cheamă Sylvia; e jucăria mea preferată.

– Seamănă un pic cu tatăl tău.

– Tata s-a dus să se-ntâlnească cu inginerul Burrow la casa cea nouă. Când se mută, vrea să vin să stau cu el.

– Drăguț din partea lui.

Asta avea s-o dea gata pe Maggie.

– Pot să iau un măr?

A pus-o pe vulpe să aleagă unul din fructieră și l-a mușcat cu dinții sănătoși ca să-l evite pe cel ce i se clătina.

– Aș vrea să ningă, mi-a zis. În fiecare noapte mă rog, dar zăpada nu vine.

– Și pentru ce te mai rogi?

Ochii albaștri i s-au îngustat și fața ei micuță a devenit nemiloasă.

– Să plece Maggie ca tata să se însoare cu mămica din nou.

– Oh, asta nu e frumos!

– O urăsc. Iar ei nu-i place să vin aici. De câte ori ies cu tati la plimbare, se supără.

După ce-a mai mușcat de câteva ori, s-a plictisit de măr. S-a dus la șifonier, a ales una din perechile mele de pantofi negri cu tocuri înalte și i-a încălțat.

– Sunt la Cartea a patra, m-a anunțat. Vrei să mă duc s-o aduc?

A plecat bălăbănindu-se, dar s-a întors într-un minut, s-a așezat pe marginea patului și mi-a citit toată cartea cu o voce melodioasă, fără să facă nici o greșeală.

– Extraordinar! am exclamat uimită.

Mi-aminteam că o auzisem pe Maggie spunând că nu e prea inteligentă.

Lucasta a zâmbit şi a închis cartea.

– Şi pot s-o citesc şi fără carte, mi-a spus şi a început s-o recite de la un cap la altul din memorie.

Încă mai râdeam când s-a auzit o altă bătaie în uşă. De data asta era doamna Braddock.

– Cum te mai simţi, iubito? Mai bine, sper. Hai să mergem, i-a spus Lucastei. Ştii că domnul Ace a zis că domnişoara Pru nu trebuie deranjată.

– Eu n-o deranjez, a protestat Lucasta şi s-a întors spre mine. Ştii că doamna Braddock poate să facă vrăji? A făcut una azi în bucătărie.

Doamna Braddock a zâmbit cu o mutră încântată şi şi-a netezit şorţul, aşteptând fără îndoială ca Lucasta să-mi descrie vreun fel de mâncare delicios pe care-l gătise de dimineaţă.

– Ce fel de vrajă? am întrebat-o.

A chicotit obraznică.

– Şi-a scos toţi dinţii şi după aia şi i-a pus la loc.

Iubeam familia Mulholland, îi iubeam pe toţi, dar nu mă simţeam în stare să-i suport în acel moment. Nu puteam să fac faţă bârfelor febrile care treceau de la unul la altul. Mă simţeam ca plasa din centrul terenului de tenis la sfârşitul turneului de la Wimbledon. Nu voiam decât să revină zilele pline de pace când eu şi Ace stăteam împreună în camera mea. „A stat cu mine doar pentru că eram bolnavă," îmi tot spuneam.

Doamna Braddock şi Lucasta au fost urmate la scurt timp de Jack, întors de la întâlnirea cu inginerul. Când a încetat să se mai vaite în privinţa constructorilor şi a mahmurelii, mi-a zis:

– Dacă tot nu mi se permite să te seduc sau să-ţi aduc ceva de băut, ce-ai zice să jucăm şah?

– Bine. Mi-ar place.

Ne apucasem să aranjăm piesele când a intrat Maggie şi ne-a privit acră.

– Cu mine nu joci, i-a spus lui Jack acuzatoare.

– Ba da, a protestat Jack. Am jucat cu tine alaltăieri.

– A, da, i-a replicat Maggie cu ciudă. Dar n-a fost decât şah.

Duminică situaţia dintre ei a atins un punct critic. La amiază fuseseră la o petrecere şi au continuat să bea şi după prânz, devenind din ce în ce mai arţăgoşi. Am coborât în salon după-amiază – prima oară când mă dădeam jos din pat. Mă simţeam îngrozitor, atât de slăbită, că trebuia să mă ţin de mobile. Am găsit-o pe Maggie cu ziarele de duminică şi o sticlă. Avea expresia îmbufnată şi irascibilă a unei pisici nevoită să se refugieze pe un pervaz ca să se apere de ploaie.

În grădină, Wordsworth rodea unul dintre oasele de duminică, iar Coleridge, care şi-l îngropase deja pe-al său, se plimba în jurul unui frasin din care picurau stropi de apă şi-şi freca botul de rămurele. Jack, Ace şi Lucasta făceau un foc în aer liber. Jack smulgea copăcei cu o exuberanţă dată de prea mult alcool şi se zbenguia cu Lucasta. Ace râdea şi pregătea lemnele. Purta un pulover negru şi gros. Mi-am spus că formează un trio foarte frumos şi m-am prăbuşit pe canapea, întrebându-mă dacă e posibil să te simţi atât de lipsit de vlagă.

– Ai articolul lui Ace despre Venezuela?

– Uite-l, mi-a zis Maggie, aruncându-mi un fascicul din revistă. E singurul lucru care merită citit în presa de săptămâna asta.

Îi făcuseră o prezentare elogioasă şi-i publicaseră o poză, făcută înainte de a-şi lăsa mustaţă. Arăta mai tânăr şi mai puţin sumbru. Scria foarte bine, într-o proză simplă şi economică, dar puterea de observaţie era uluitoare. Parcă ar fi avut o sută de ochi, ca Argus. Te făcea să

simți căldura, praful şi desperarea rebelilor ca şi cum te-ai fi aflat printre ei.

– E teribil de talentat, am spus mirată.

– Ştiu. Şi era la fel de bun când lucra la televiziune. De-aia se bat atâția pe el. Doamne, urăsc viața la țară, a continuat reumplându-şi paharul. Nimic de făcut zile întregi, nimeni care să mă ducă cu maşina la malul mării când am chef să mă duc acolo. Nimic în jurul meu decât fețe posomorâte, iar a mea e cea mai posomorâtă dintre toate. Ce să facem acum?

Până la urmă ne-am hotărât să jucăm puzzle. De altceva nu era în stare nici una dintre noi. Era aproape noapte când a intrat Jack.

– Bună, scumpete, mi-a zis. Cum te simți?

Era pe punctul de a-mi răvăşi părul; mâinile îi miroseau a lemne şi a fum.

– Eu n-aş face-o în locul tău, l-am avertizat. Ace nu mă lasă să mă spăl pe cap şi sunt sigură că am mătreață.

– Eu nu fac niciodată mătreață, s-a lăudat Maggie.

– Ai pielea prea groasă, a remarcat Jack uitându-se la puzzle.

A sunat telefonul şi Jack s-a dus să răspundă.

– Draga mea, ce faci? l-am auzit din hol. Îmi pare rău că nu te-am văzut alaltăieri. De ce n-ai intrat?

– Cine e? am şoptit.

– Nu ştim decât că o cheamă „draga mea".

– Nu, e minunată, a continuat Jack. Ne face pe toți să murim de râs. E afară cu Ace acum, înalță un zmeu. I-a adus o vulpe fantastică din America. Da, Ace crede că-i extraordinară.

Maggie a înțepenit cu urechile ciulite, iar mâna i se mişca din ce în ce mai încet pe puzzle. La capătul celălalt al firului era Fay.

Cel puțin un sfert de oră Jack a trăncănit fără grabă despre familie, Copeland, amiral şi vizita lui Pendle de

săptămâna trecută. Nu îndrăzneam să mă uit la Maggie. *Probabil* că Jack era încă beat, dacă se purta astfel.

I-am aruncat o privire. Se aşezase pe un scaun în hol, cu picioarele pe masă, zâmbind în telefon, complet relaxat.

– Când o vrei pe Lucasta înapoi? a întrebat în cele din urmă.

A urmat o pauză lungă. Maggie turba.

– Dar e nemaipomenit, a izbucnit Jack. Draga mea, îmi pare *atât* de bine pentru tine! Până joi? Sigur că putem. Nici o problemă. Nu-ţi face griji; o să dăm aici petrecerea de ziua ei. Avem destulă experienţă. N-ai cum s-o organizezi dacă ai de lucru. Maggie tot n-are nimic de făcut.

Maggie a strâns cu putere în pumn câteva piese de la joc.

– O să fie şi Ace şi prietena lui Pendle, Pru. A fost bolnavă, dar se pune pe picioare până atunci, iar Lucasta o adoră. Nu mai rămâne decât scumpa mea mamă care să dea lucrurile peste cap... Ai angajat un scamator? Spune-i să vină direct aici, îi plătesc eu benzina... Sigur că da, o să ne distrăm minunat, nu-ţi face probleme. Dacă scapi mai devreme joi, vino şi tu la petrecere. Ştiu că lui Ace i-ar place să te vadă... Bine, scumpa mea, mult noroc.

Maggie s-a ridicat şi şi-a turnat un pahar. Mâinile îi tremurau aşa de tare, că l-a vărsat aproape pe tot. Ochii ei verzi ardeau. Arăta ca regina din Albă ca Zăpada şi părea perfect capabilă să-i scoată inima Lucastei.

Jack a intrat agale în cameră, foarte mulţumit de sine.

– Bine, bine, bine! a zis.

Nu era bine deloc. Îmi venea să mă ascund sub canapea.

– Bănuiesc că vrei ceva de băut, a spus Maggie încet.

– Citeşti în mine ca într-o carte deschisă. Una proastă, recunosc.

Era încă beat.

– Era Fay. Joacă într-un film la începutul săptămânii viitoare.

– Bănuiesc că mimează un dos de cal, a spus Maggie.

– Așa că i-am spus c-o ținem pe Lucasta aici.

– Cât timp?

Maggie pronunța cuvintele de parcă arunca cu bolovani într-un lac adânc.

– Până joi seara. Nu contează că nu se duce la școală.

– Și cine o să aibă grijă de ea?

Jack și-a umplut iar paharul.

– Tu, scumpo. Va fi bine și pentru tine și pentru Lucasta să petreceți un timp împreună, fără mine.

– Am alte treburi. Mâine, marți *și* joi.

– Va trebui să le amâni și să te mai ocupi și de altcineva în afară de propria ta persoană, i-a retezat-o Jack tăios și a luat pagina de sport. La dracu'! United a pierdut din nou.

– Trebuia să mă aștept la asta din partea lui Fay. Poți să contezi pe ea că n-are bunul simț să te avertizeze din timp! a exclamat Maggie războinică.

– De-abia a aflat de rol, a protestat Jack.

– Cum să nu, duminică după amiază! Pur *și* simplu nu ține seama de nimeni.

Jack a continuat să citească ziarul.

– Ce ai cu ea? Nu ți-a făcut niciodată nimic.

– Ba da, mi-a făcut, a șuierat Maggie. A divorțat de tine. Dacă n-ar fi făcut-o, n-aș fi acum aici.

Jack nu și-a ridicat ochii din ziar.

– E o poveste extraordinară, mi-a spus, despre o femeie care încearcă să facă un punct de trecere pentru broaște pe autostrada Preston.

– Nu-ncerca să-mi închizi gura! a țipat Maggie. E păcat că nu ești însurat cu ea dacă o consideri așa de minunată.

– Îmi pare rău că nu sunt, a zis Jack calm.

– Oh, nu! am intervenit. Nu spune asta, te rog. Amândoi ați băut prea mult. O să regreți mai târziu.

– *Tu* să nu te bagi, m-a repezit Maggie. Nu te-ai purtat chiar ca o călugăriță de când ai venit.

A urmat explozia. Jack a aruncat ziarul și a sărit în picioare.

– Cățea nenorocită, a început amenințător, n-ai fost în stare de nimic toată viața ta! Ești leneșă, nu poți să păstrezi o slujbă sau să supraveghezi constructorii, nici măcar nu poți să-ți aminteşti să scoți un costum de la curățat. Singurul lucru la care ai talent e să completezi cecuri și s-o vorbești de rău pe prima mea soție. Ești atât de geloasă pe ea, că nu-mi suporți nici copilul.

– Copilul tău e un monstru! a urlat Maggie.

– N-o amesteca pe Lucasta.

– Cum să n-o amestec? Tu ai insistat să rămână.

– Ești atât de îngustă la minte, că nu poți să-ți dai seama că dacă Fay găsește de lucru, eu nu va mai trebui să muncesc pe brânci să-i plătesc pensie alimentară. Dar chestia asta nu ți-a trecut prin cap, nu-i așa? Ești atât de preocupată de persoana ta, că nu ți-a păsat niciodată de mine.

– Și scumpei de Fay îi păsa?

– Da. M-a iubit.

Maggie avea buzele albe.

– Atunci de ce ai părăsit-o? a țipat.

– Dumnezeu știe.

– Îți spun eu de ce. Pentru că te plictisea de moarte și nu era bună de nimic în pat.

– Arăta de-o mie de ori mai bine ca tine, dacă vrei să știi.

Lui Maggie i s-a tăiat respirația. Mi-am luat capul în mâini.

– Cel puțin nu stătea toată ziua gândindu-se la Pendle, a zis Jack cu răutate.

Sunt lucruri pe care cuplurile *n-ar* trebui să şi le spună decât în dormitor, când proferarea celor mai rele insulte le dă un fel de plăcere sexuală, ştiind că scandalul se va termina în pat.

– Opriți-vă! am strigat. Opriți-vă!

Jack nu m-a băgat în seamă.

– Doar în patru zile din viața ta inutilă ai ocazia să faci ceva folositor, să creezi o legătură între tine şi Lucasta, iar tu o respingi.

– Şi dacă am noroc, a şuierat Maggie, o să vină şi un scamator să mă ajute joi. Ce înseamnă toate astea? Nemernicule! Deci şleampăta aia era mai bună la pat decât mine, nu? Iar acum trebuie să fac pe doica față de copilul ei extraordinar. Ei bine, n-am s-o fac!

– O să fiu şi eu aici, am spus disperată. O să am eu grijă de ea.

– Oh, nu, scumpa mea, a zbierat Maggie îndreptându-şi furia către mine. Ace *nici* n-o să vrea să audă. Nu putem să riscăm ca pacienta lui dragă să se îmbolnăvească din nou.

– Mai tacă-ți gura! am țipat.

Uşa s-a deschis şi a intrat Lucasta.

– Tăticule, mi-a căzut dintele şi asta înseamnă 50 de penny de la zâne, iar zmeul s-a agățat într-un pom. Ace încearcă să-l dea jos.

– Dumnezeule! a exclamat Jack. Acum avem şi asistență.

Am fugit sus tremurând. Nu mai puteam să suport. Maggie spusese lucruri îngrozitoare, dar Jack o provocase cu discuția de la telefon, iar după aceea îi aruncase insulte mult mai oribile. Situația se agravase, însă relația

lor era ca o hidră. În câteva ore aveau să-i mai crească încă douăsprezece capete.

M-am spălat pe dinți și m-am prăbușit pe pat. A fost o binecuvântare să-mi pun capul pe pernele moi și reci și să mă culc pe cearșafurile bine întinse. Focul fusese aprins, cana de apă umplută și o nouă crenguță de iasomie de iarnă fusese pusă în vaza albastră. Toată mizeria făcută de mine cu cotoare de măr, cărți, șervețele și ambalaje de la dulciuri fusese curățată. Imediat, McGonagall a aterizat pe burta mea cu toate ghearele scoase și coada ridicată drept în sus. În următoarea clipă dispăruse sub plapumă, atacându-mi degetele de la picioare.

M-am lăsat pe spate tremurând. Ușa s-a deschis și a intrat Coleridge urmat de Ace.

– Ce fată cuminte! a spus.

S-a plimbat în jurul patului, examinându-mă ca pe o clădire în construcție.

– N-ai stat în picioare prea mult? Cum te simți?

– Bine, i-am răspuns voioasă.

– Mincinoaso! Mi-a pus mâna pe frunte. Ce s-a întâmplat?

– Maggie și Jack au avut un scandal.

– Plutea în aer. Poate mai limpezește atmosfera. De ce s-au certat?

– Fay a obținut un rol. Jack i-a spus că o s-o ținem pe Lucasta până joi și o să-i serbăm ziua aici. Maggie s-a dezlănțuit împotriva lui Fay și a Lucastei, iar Jack le-a luat apărarea.

– Un pic prea mult?

– Mult prea mult.

Ace a oftat.

– Doamne, nu vor deloc s-o lase mai moale. Ce dorești să mănânci la cină?

– Nu știu.

– Ce-ai zice de somon afumat şi un pahar de şampanie?

– Ar fi minunat!

Fericită iarăşi, l-am privit cu coada ochiului.

– Dar n-o să facă să-mi revină boala?

Ace a râs.

– Probabil, dar m-am dat bătut.

– Mi-a plăcut articolul tău. E formidabil.

A părut surprinzător de încântat.

– Dar cred că eşti obişnuit cu astfel de complimente.

Ace a ridicat din umeri.

– Toţi scriitorii trebuie să facă faţă linguşelilor; probabil că ştii şi tu asta.

Coleridge a ales acel moment să se cațere în pat, cu pisoiul agățat de coadă. Prefăcându-se că-l ignoră pe Ace, s-a mişcat în cerc de trei ori, apoi s-a încolăcit pe picioarele mele şi a închis ochii oftând adânc.

– Poate că m-am dat bătut, a spus Ace, dar mi-au mai rămas nişte principii. Dă-te jos, Coleridge!

„N-o să mai fie atât de frumos când o să i se decoloreze bronzul," am încercat să mă conving.

11

Luni dimineața după micul dejun, Lucasta a intrat în camera mea cu ochii plini de lacrimi.

– Dintele meu e şi acum acolo, s-a văicărit. Zânele au uitat să vină.

– O, sărăcuța de tine, am spus şi-am luat-o în brațe.

– Şi tătucu a plecat la birou fără să-mi spună la revedere.

A început să plângă şi mai tare. Mi-am dat seama deodată câtă nesiguranță se ascundea sub aparența precocitate şi sofisticare.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Ace, ivindu-se în prag.

– Zânele au uitat să vină.

– Sunt foarte ocupate în perioada asta a anului, a încercat s-o consoleze. Îl ajută pe Moş Crăciun să aranjeze jucăriile. Uneori mai întârzie puțin.

– De ce nu încerci iar diseară? am îndemnat-o.

– Ține-o aici, mi-a şoptit Ace.

– Ce cămăşuță frumoasă ai! i-am zis.

Lucasta şi-a tras nasul.

– Pot să iau o bomboană?

– E cam devreme. Crezi că te lasă Maggie?

– Lui Maggie nu-i pasă ce fac, a zis Lucasta cu amărăciune. De-abia aşteaptă să fiu obraznică ca să mă spună lui tătucu.

A desfăcut o bomboană de lămâie, aruncând hârtia pe jos.

– Vrei să-ți desenez ceva?

– De ce nu-i desenezi lui Maggie?

– O urăsc.

– Dacă te-ai purta mai frumos cu ea şi ea ar fi mai drăguță cu tine. Iar tăticu s-ar bucura mult.

– Tăticu nu poate s-o sufere. Țipă mereu la ea. Apropo, ce înseamnă „şleampătă"?

– Ajunge Lucasta, i-a spus Ace venind înapoi. Pentru persoane speciale, zânele fac ore suplimentare. Ce-ar fi să te duci să te mai uiți o dată?

– Bine, a zis Lucasta şi-a luat-o la fugă.

– Bietul copil, a spus Ace. Prea mult răsfăț şi prea puțină atenție. Ascultă, plec la Manchester azi. Cei de la B.B.C. vor să mă vadă şi iau masa cu cei de la Granada diseară. În felul ăsta împuşc doi iepuri dintr-un foc. Crezi că te descurci?

– Bineînțeles, am zis repede. Oh, uită-te la McGonagall.

Fisolul, care trăgea cu ghearele de şireturile de la pantofii lui Ace, s-a năpustit brusc pe sub pantalon, lăsându-şi afară doar coada roşcată.

– Au venit zânele! Au venit zânele! țipa Lucasta alergând pe coridor. Mi-au lăsat 50 de penny. Mă duc să-i arăt bunicii.

– Eşti o zână minunată, i-am spus lui Ace după plecarea Lucastei.

– Aş dori să le pot face pe zâne să achite şi câteva note de plată. Altfel ajungem în curând în Valea Datorilor.

Era o uşurare să glumim. Mă înspăimânta panica în care intrasem la gândul că va fi plecat toată ziua.

– Dacă nu te agiți prea tare azi, mi-a spus pregătindu-se de plecare, mergem cu maşina la malul mării mâine.

– Pot să mă spăl pe cap?
– Nu, nu vreau să rişti o răceală.

M-am hotărât să cobor la prânz, deşi mă simţeam încă slăbită. Am avut un şoc când m-am privit în oglindă. Slăbisem câteva kilograme, iar părul îmi atârna pe lângă faţa cenuşie ca iarba de mare. Am auzit şoapte în faţa uşii.

– Roag-o tu, zicea Rose.

– Nu, roag-o tu, a replicat Maggie. Sună mai bine venind de la tine. Şi oricum, se pare că-i plac copiii.

Am deschis uşa. Stăteau în coridor îmbrăcate să iasă în oraş. Mă simţeam palidă şi lipsită de strălucire pe lângă ele.

– Scumpa mea, a spus Rose, doamna Braddock se duce la Bingo în după amiaza asta. A fost aşa de ţâfnoasă în ultimul timp, că m-am gândit că nu i-ar strica un pic de distracţie, iar Maggie şi cu mine ne ducem să luăm prânzul în Ambleside. N-ai nimic împotrivă să ai grijă de Lucasta, nu-i aşa?

După prânz am dus-o pe Lucasta la magazinul din sat să-şi cheltuie cei 50 de penny. Era o zi mohorâtă şi înnourată; lacul era negru ca satinul. Toţi copacii erau desfrunziţi – goliciunea lunii decembrie. La întoarcere ne-am plimbat prin cimitir, rontăind bomboane de mentă şi jucându-ne de-a v-aţi ascunselea pe după pietrele de morminte.

– Mătuşa mea Elizabeth e îngropată aici, mi-a spus Lucasta, arătând spre un monument alb de sub o salcie.

„Elizabeth, soţia iubită a lui Ivan Mulholland. 1951-1975," am citit. Fusese atât de tânără! Doar cu un an mai mare decât mine. Cineva, probabil Ace, pusese pe mormânt un buchet de frezii. Îmi venea să plâng din orice în ziua aceea.

– După ce mori, Dumnezeu te transformă în zână, mi-a spus Lucasta.

Când am ajuns acasă, am mâncat pâine prăjită cu unt în fața focului și ne-am uitat la fotografii de familie.

– Asta e de la nunta lui tătucu și mămica, mi-a zis Lucasta.

Am fost uimită să văd că Fay era foarte drăguță. Din descrierile lui Maggie mă așteptam să fie o pocitanie.

– Și aici e botezul meu. Nu eram un bebeluș dulce?

În fotografie era Fay ținând-o în brațe pe Lucasta, amândouă în rochii lungi cu volănașe și Jack privindu-le cu mândrie și dragoste. Speram că Maggie nu se uita prea des la pozele acelea. Ar fi fost sfâșiată de gelozie.

Dar cel mai mult o priveam pe Elizabeth, cu părul ei negru și des și ochii imenși. Am remarcat cu câtă dragoste îi zâmbea lui Ace și cât de frumos, tânăr și lipsit de griji părea el pe vremea aceea. Ce n-aș fi dat să-l pot face să arate iarăși la fel de fericit!

După cină, eu și Lucasta ne uitam la televizor în birou când a sosit Rose cu profesorul Copeland.

– Ace nu se întoarce decât peste câteva ore, mi-a șoptit Rose intrând singură în birou, așa că am venit să bem ceva.

– Vă las singuri atunci.

– Ar fi drăguț din partea ta, iubito. Lui James îi e teamă să nu se molipsească de gripă.

M-am dus în dormitor. Îmi simțeam picioarele moi și eram frântă de oboseală. Mi-era foarte dor de Ace. Brusc, mi-am văzut părul murdar în oglinda de pe coridor. N-aveam să-l cuceresc niciodată arătând în halul ăsta.

Ascultând cu o singură ureche sporăvăiala Lucastei, mi-am făcut unghiile, mi-am pensat sprâncenele, m-am epilat și am făcut o baie.

– Cred că e timpul să te duci la culcare, i-am spus cu voce slabă.

– Nu mi-e somn.

La naiba cu Ace! Trebuia să mă spăl pe cap. Puteam să-i usuc până se-ntorcea. Cât de fericită am fost când am văzut apa murdară scurgându-se!

Singura priză în care mergea uscătorul meu era pe palier, sub pendula cu cuc. Stăteam pe o porțiune de covor tocită de generații de copii Mulholland care stătuseră în același loc, așteptând să iasă cucul. Lucasta plecase să se uite la Starsky și Hutch. De-abia începusem să-mi usuc părul când am simțit o bătaie pe umăr. M-am întors și mi-a sărit inima din loc. Era Ace.

– Ce drăcia dracului faci aici? s-a răstit și a smuls firul din priză.

– Stau în cămașă de noapte cu părul ud într-un curent groaznic, i-am răspuns și am zbughit-o în cameră. Din fericire, doamna Braddock aprinsese focul.

Ace a luat un prosop și s-a așezat în fotoliul din catifea albastră.

– Vino-ncoace!

– O să stea zburlit dacă-l usuci așa, am mormăit.

Am crezut că-mi smulge pielea de pe cap.

– Acum poți să termini treaba.

S-a așezat pe pat și a aprins o țigară. L-am privit printre gene în timp ce mă ghemuiam în fața focului. Am văzut că zâmbea.

– Sunteți imposibili, a zis. Nu trebuie să plec decât o jumătate de zi ca să izbucnească o anarhie totală. Luminile sunt aprinse în toată casa, Lucasta se uită la un film care o să-i provoace coșmaruri, iar mama mea vitregă și remarcabilul profesor Copeland beau gin în salon.

– L-ai dat afară?

– N-am putut. Rose s-a supărat prea tare data trecută. M-am gândit să mă port frumos cu el de data asta.

Pisoiul a ieşit de sub pat şi s-a îndreptat spre el. Ace l-a luat şi l-a pus pe genunchi.

– A fost o cină plăcută? l-am întrebat.

– Al naibii de plictisitoare.

– Cine mai era acolo?

A pronunţat cu indiferenţă câteva nume ale unor vedete.

– Cum poţi fi atât de blazat? Eu aş da orice să-ntâlnesc astfel de oameni.

– După ce i-ai cunoscut, îţi dai seama că nu se deosebesc prea mult de negustorul de peşte sau de poştaş.

McGonagall torcea ca un turboreactor în timp ce Ace îi mângâia burtica blondă. „Ce pisoi norocos!" am gândit fără să vreau.

– O să-ţi ofere o slujbă cei de la Granada?

– Probabil. Dar nu ştiu încă dacă vreau să mă stabilesc în ţara asta.

A pus jos pisoiul şi mi-a pipăit părul.

– E uscat, a zis şi, luându-mă de mâini, m-a tras în picioare.

Am avut senzaţia teribilă c-o să mă sărute, dar n-a făcut-o.

– Treci în pat, mi-a zis.

– Pot să citesc? l-am întrebat cuibărindu-mă sub plapumă.

– Cred că da. Dar nu până târziu.

– Te duci la culcare?

– Mă gândeam să mă duc în salon şi să încerc să aflu ce-l ţine pe profesorul Copeland în viaţă. Un egoism monumental, presupun.

– Ai de gând să îngropi securea războiului? Drăguţ din partea ta.

– S-o îngrop în craniul lui mai degrabă.

Câteva clipe s-a uitat la mine, încruntându-se gânditor.

– Ciudat, mi-a fost dor de tine azi.

Am simțit cum mă înroșesc.

– Dumnezeule, ăsta e primul lucru frumos pe care mi l-ai spus vreodată!

– Nu prea mi-ai dat şansa s-o fac, a spus şi a plecat.

N-am reuşit să citesc mare lucru după aceea. I-a fost dor de mine, a spus că i-a fost dor de mine! Excelent. Era o milionime din ceea ce simțise pentru Elizabeth, dar era un început.

A doua zi, după o noapte de insomnie, mă pregăteam de plecare când a intrat Maggie.

– Doamne, ce deprimată mă simt!

– De ce nu vii cu noi? am întrebat-o, rugându-mă în gând să nu accepte.

A clătinat din cap.

– Vreau să mă duc în Manchester şi să-mi cumpăr o rochie. Poți să-mi împrumuți zece lire?

Următorul vizitator a fost Lucasta, scoțându-mă din minți cu pisălogeala în timp ce mă machiam. Pot să-i pieptăn părul într-o coadă? Poate să-şi dea şi ea cu ruj? Nu vreau să-i închei nasturii de la mânecă?

Într-o încercare demnă de milă de a părea mai sănătoasă, m-am fardat cu un fond de ten închis, ca să par bronzată şi un ruj aprins, dar arătam ca o prostituată bătrână, aşa că m-am şters şi-am hotărât să rămân palidă şi interesantă. Cu buclele mele răvăşite, ca rezultat al metodei lui Ace de uscare a părului, semănam un pic cu Swinburne[1]. Schimbasem, fără îndoială, trandafirii şi plăcerile viciului pe crinii şi apatia virtuții.

– De ce nu ți-ai pus sutien? m-a întrebat Lucasta în timp ce îmbrăcam un pulover albastru închis şi o pereche de pantaloni.

[1] Algernon Charles Swinburne – poet englez (1837-1909).

– Pentru că singurul sutien pe care l-am adus trebuie spălat, am mințit-o.

– Pot să vin și eu? Promit să nu vorbesc tot timpul.

– Nu, i-a răspuns Ace din prag. Pru te-a suportat destul ieri toată ziua.

– Pru n-are sutien, l-a anunțat Lucasta.

Rose mi-a împrumutat un palton de velur cu glugă, căptușit cu blană.

– Au spus la buletinul meteo că temperatura o să scadă și nu vreau să răcești, mi-a spus, adăugând din colțul gurii: Ține-l pe Ace la distanță cât mai mult posibil.

– Sunt sigur că profesorul Copeland miaună deja în fața dormitorului lui Rose, așteptând să i se deschidă ușa, mi-a zis Ace în timp ce conducea pe alee.

Până la urmă a fost o zi frumoasă. Aerul era blând și moale ca mătasea și totul era scăldat într-o lumină aurie.

Am luat prânzul într-o cârciumioară de pe plajă, unde am mâncat crustacee și am băut o grămadă de vin alb.

Dintr-o dată mi-am dat seama că sunt teribil de timidă cu Ace. Cuvintele când îmi înțepeneau în gât, când ieșeau prea multe deodată, ca și ketchup-ul din sticlă.

– Asta e ceea ce se cheamă un miez tare, am spus scobind într-o scoică. Trebuie să recunosc că e minunat să mai ieși din casă. Nu că i-aș iubi pe toți din familia ta, am adăugat repede.

– Pe mine or să mă bage în balamuc.

– N-ar trebui să pui atâta la inimă problemele lor.

– Știu și n-ar trebui să le mai spun eu ce să facă. Dacă vor să bea și să trăiască în concubinaj, treaba lor.

Am chicotit.

– Lasă-i să se descurce singuri. Cum te-ai înțeles cu profesorul aseară?

– Groaznic. A încercat să stabilească o relație cu mine.

– Iar tu ai destule relații pe-aici.

Ace a zâmbit.

– Mi-a spus că vrea să analizăm articolul meu, pentru că a găsit multe paralele între el și cartea lui despre Africa.

– Apoi și-a dat drumul la gură, nu?

– Exact. Trei sferturi de oră mi-a îndrugat încontinuu cele mai mari tâmpenii despre Botswana. Sunt deprins să-i întrerup pe oameni când încep să delireze, dar în fața lui Copeland am capitulat. Nici măcar nu cred c-a scris vreun cuvânt din cartea aia, sunt numai vorbe goale.

– Biata Rose, am spus continuând să mănânc, îi trebuie un milionar drăguț în armură strălucitoare.

– Îi trebuie un șut în fund. L-ar duce la faliment pe orice milionar în câteva luni. Solvabilitatea e o problemă de atitudine, nu de venit. Are o influență foarte proastă și asupra lui Maggie. Într-un fel, sunt în competiție. Maggie o vede făcându-și de cap cu jumătate din bărbații Westmorland-ului și nu vede de ce n-ar putea să facă și ea la fel. Cu cât mai repede se mută în casa lor, cu atât mai bine.

– Ar trebui să aibă un copil.

– Sigur c-ar trebui. Ar avea o ocupație.

– Au încercat?

– Naiba știe. Îmi vine să-i dau cap în cap. Vrei niște budincă?

– Nu, mulțumesc, doar cafea. Dacă ar avea propriul ei copil, ar fi mai puțin geloasă pe Lucasta.

Ace mi-a umplut paharul.

– Te împaci bine cu Lucasta, nu-i așa?

– Da, dar nu sunt mama ei vitregă. E dulce, însă a învățat să fie diplomată. Poate să-i zâmbească lui Jack cu

un ochi şi să se strâmbe la Maggie cu celălalt în acelaşi timp. Deşi cred că Jack e un bărbat încântător...

– Am observat asta în câteva ocazii.

– Oh, taci din gură! Nu asta voiam să spun. Ştiu că e fratele tău, dar e foarte insensibil faţă de Maggie. O umileşte mereu. Eu n-aş putea să suport aşa ceva.

– Sper din tot sufletul că n-or să se despartă.

– Să pierzi o soţie poate fi un ghinion, am remarcat, dar să pierzi două e deja neglijenţă. E greu să te mai ia cineva în serios cu două căsnicii destrămate la activ.

– Eşti un copil precoce uneori, nu?

– Nu şi-n ceea ce mă priveşte, am zis desenând cruciuliţe în zahărul maroniu din farfurioară.

A urmat o pauză. Ace mă privea dus pe gânduri.

– Pendle e cel care mă îngrijorează cel mai tare. Se îndreaptă spre prăpastie dacă nu e atent.

– A, Pendle, am spus frământând mieji de pâine între degete. S-a ţinut după mine doar pentru că semănam cu Maggie, deşi încerca s-o uite.

– Nu trebuie să vorbeşti despre asta dacă nu vrei.

Brusc, mi-am dat seama că vreau.

– M-a dus la el în apartament şi a încercat să se culce cu mine chiar din prima seară în care ne-am cunoscut. Fusesem la o petrecere şi eram un pic ameţită. Însă când am ajuns în punctul critic, s-a oprit. Pur şi simplu nu s-a putut hotărî să ducă treaba până la capăt.

Am simţit că îmi arde faţa şi am mai luat o gură de vin.

– A fost îngrozitor, de parcă nu suporta să *mă atingă*, ca o persoană care-şi face curaj să pună mâna pe o broască râioasă. Cred c-am ştiut de la început că n-o să meargă, dar aşa sunt eu, mai ud florile mult timp după ce s-au ofilit. Am trăit într-un paradis al fraierilor.

– Mai bine decât în nici un paradis. Îmi pare rău că te-a făcut să suferi.

– N-a fost prea vesel, dar, într-un fel, a fost atât de chinuitor *cât* am fost împreună, încât a fost aproape o uşurare când s-a terminat. Ca Regina Roşie înţepându-se în deget – durere la început, înţepătură după aceea.

– Ei, în cazul tău „înţepătură" nu e chiar cuvântul potrivit. O să iau un coniac mare. Vrei şi tu?

Mai târziu ne-am plimbat pe plajă. Valurile se spărgeau cu zgomot la ţărm, iar perscăruşii ţipau şi se adunau în cercuri deasupra noastră. M-am uitat la Ace – trăsăturile aspre i se îmblânziseră, părul negru era un pic ciufulit, bronzul atenuat din cauza vântului – şi am simţit cum mi se înmoaie picioarele.

– Eşti foarte tăcută. La ce te gândeşti?

– Oh, m-am bâlbâit, mă gândeam cât de frumos e aici şi ce păcat că în curând trebuie să mă întorc la lucru şi la bătrânul meu şef.

– Câţi ani are?

– Destui, am spus fără să mă gândesc. Vreo treizeci.

De-abia atunci mi-am dat seama ce-am spus.

– Adică, vreau să spun că l-am numit bătrânul meu şef aşa cum unii le spun soţiilor bătrâne, când ele nu sunt bătrâne deloc.

– Înţeleg, a zis Ace sec.

Când ne-am întors la maşină, ne-am oprit şi am privit marea câteva minute. „Te rog, Doamne, fă-l să mă sărute," m-am rugat. „O să mă port frumos cel puţin un an." Dar Dumnezeu nu asculta în acel moment. Ace şi-a aprins o ţigară.

– Am venit aici cu Elizabeth, mi-a spus, cu puţin înainte să moară. Era o zi foarte rece, iar ea era friguroasă. Îi tot cumpăram mănuşi, dar le pierdea mereu. Avea un sertar plin cu mănuşi desperecheate pentru că nu putea să arunce ceva dăruit de mine.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

– Încă te mai doare – tot timpul?

– Nu chiar – dar e ca o rană de război, te trezeşti uneori cu junghiuri îngrozitoare. Nu e prea plăcut să fii „văduv".

Am simţit cum pune cu grijă ghilimele în jurul cuvântului.

– Deprimarea te sălbăticeşte. Când întâlneşti vechi prieteni, îţi aminteşti de timpurile când eraţi împreună. Eviţi cuplurile fericite, pentru că nu poţi suporta să-i vezi pe alţii împreună. Şi simţi cum amărăciunea şi indiferenţa ta se proiectează asupra tuturor. Oricât de compătimitori ar fi oamenii, există ceva umilitor într-o nenorocire. Ai impresia mereu că tuturor le e milă de tine sau vor să-ţi organizeze viaţa.

Ochii negri erau plini de tristeţe sub sprâncenele groase. Ce faţă splendidă, puternică avea. Nu era deloc aşa cum crezusem la început – era mult mai complicat şi, cu toate că nu-şi dădea seama, mult mai vulnerabil.

– Te simţi vinovat şi atunci când începi să uiţi.

– Dar nu poţi renunţa la femei pentru totdeauna.

– N-am renunţat – au trecut doi ani de atunci. Relaţiile ocazionale sunt în regulă, dar când ai trăit ceea ce am avut eu şi Elizabeth, legăturile întâmplătoare nu-ţi mai sunt de ajuns. Pe de altă parte, te simţi vinovat când îţi dai seama că începi să te îndrăgosteşti de altcineva.

Şi-a aruncat ţigara pe geam şi a pornit maşina. Mi se făcuse frig dintr-o dată. La radioul maşinii se auzeau Nocturnele lui Chopin interpretate de un polonez. Deodată, o pasăre cu penele alb cu negru a trecut ca un fulger pe deasupra şoselei; era o coţofană. Dacă vedeai una singură însemna tristeţe, două însemna bucurie. M-am uitat înnebunită în jur să-i găsesc perechea, dar n-am văzut-o nicăieri şi asta mi-a sporit nefericirea.

– Nu eşti prea obosită? m-a întrebat Ace.

– Mă simt nemaipomenit.

– O să ne oprim undeva să bem un pahar.

O oră mai târziu stăteam pe un scaun cuprinsă de o plăcută amorțeală şi sorbeam dintr-un pahar mare de martini sec.

– Îți mulțumesc pentru ziua de vis pe care mi-ai dăruit-o, i-am spus.

Ace a zâmbit.

– Nu s-a terminat încă. Mâncarea e bună aici. Ți-ar place să rămânem la cină?

– Sigur că da.

– Mă duc să dau un telefon acasă.

Mă simțeam ca o floare ce-şi deschide petalele în zorii zilei. Dar visele mi-au fost spulberate destul de repede.

– Mi-e teamă că nu putem lua masa aici, m-a anunțat Ace. Doi prieteni au apărut pe neașteptate acasă, imediat după ce-am plecat şi ne aşteaptă de atunci, aşa c-ar fi cazul să ne întoarcem. Dar o să ieşim cu toții la un restaurant. I-am spus lui Jack să rețină o masă.

Am mers foarte repede pe şoselele înguste, iar farurile aprinse luminau ferigile ruginii crescute pe zidurile de piatră. La radio se transmitea Simfonia în do minor a lui Schubert şi, în timp ce orchestra se îndrepta maiestuos spre partea a doua, încercam să-mi înăbuş dezamăgirea amară. Nu va mai fi nici un tête-â-tête de acum încolo, ci doar membrii familiei Mulholland ciondănindu-se tot timpul cinei şi încă doi prieteni de-ai lui Ace cărora va trebui să le acorde atenție. Fără îndoială, vor discuta probleme legate de politică, care pe mine mă depăşesc. Ace amuțise. Intimitatea minunată care se crease între noi în timpul zilei se topea ca zahărul candel pe băț. Numai nenorocita aia de coțofană era de vină.

– Ascultă, a zis Ace.

– Sunt...? am spus eu.

Începusem amândoi să vorbim în acelaşi timp.

– Nu, spune tu, ne invitam unul pe altul.

– Sunt drăguți prietenii tăi? I-am întrebat.

– S-ar putea să-l cunoşti pe unul din ei – Jimmy Batten. E procuror, cred că e prieten cu Pendle.

– Da, e un tip grozav, am spus recăpătându-mi buna dispoziţie. El a fost procurorul în cazul de viol al lui Pendle. Iar celălalt prieten?

– E o prietenă, americană, o cheamă Berenice de Courcy.

– Îmi sună cunoscut. Nu e autoarea best-seller-urilor despre înălţarea conştiinţei? E mare star în Statele Unite, nu?

– Exact, a zis Ace, încetinind să ocolească o oaie.

– O tipă superbă, de genul „pot să susţin mişcarea, *fără* să-mi pierd feminitatea"?

– Ea e.

– Mă aşteptam ca Jimmy Batten să aibă lângă el o astfel de femeie. Credeam că e însurat.

– Nu foarte, mi-a spus Ace şi a accelerat.

Am vrut să-mi refac machiajul ca să fiu la înălţimea formidabilei Berenice, dar n-am putut să fac mare lucru pe întuneric. Aproape că mi-am scos ochiul cu periuţa de la rimel şi-am reuşit să vărs pe mine toată sticluţa de parfum Diorissimo.

12

Erau toți în salon când ne-am întors. Nici Rose, nici Maggie nu arătau în formă. Se vedea că Rose băuse prea mult și n-avusese timp să se spele pe cap. Un tiv de păr alb i se ivise la rădăcină, punându-i în evidență ridurile și făcând-o să arate mai bătrână decât părea de obicei. Maggie, fardată strident, era bosumflată. Jimmy Batten stătea cu spatele la foc, cu un pahar de gin în mână, emanând siguranță de sine. Totuși, arăta mai puțin atractiv decât mi-l aminteam. Costumul deschis la culoare îi era cam strâmt și nu se potrivea deloc cu fața lui înroșită de băutură. Un costum închis ar fi mers mult mai bine cu părul său negru și lucios ca de vidră și cu fața lui subțire. Jack, abia întors de la birou și având deja câteva pahare de whisky la bord, se holba la Berenice fără să-și ascundă admirația. Și avea la ce să se uite, pentru că tipa era *seducătoare,* ieșită parcă direct din paginile revistei Harpers: bronzată, cu părul negru căzând în valuri pe spate, figura prelungă și slabă, ochii negri, migdalați, gura mare și roșie. Era îmbrăcată într-o cămașă neagră de satin, fustă gri de velur, strânsă în talie cu o curea Hermes neagră și cizme negre de cowboy care-i puneau în evidență picioarele superbe. Iradia atâta sănătate, încât toți ceilalți păream numai buni de internat în spital. „Dumnezeule," am gândit, „J. Batten a știut ce să aleagă!"

În clipa următoare Berenice traversa cu iuțeală camera spre noi.

– Ivan, comoara mea, i-a zis torcând ca o pisică şi luându-i ambele mâini, ştiu că ar fi trebuit să te avertizez, dar am primit scrisoarea ta şi păreai atât de deprimat, încât m-am hotărât să vin eu însămi în loc să trimit un răspuns.

Ace a zâmbit strâmb şi i-a sărutat obrazul neted şi bronzat.

– Ai fost mereu plină de surprize. Credeam că eşti în Florida.

– M-am plictisit de moarte să tot fac plajă. James mi-a telefonat din New York şi m-a convins să vin cu el.

– Bună Ace, a spus Jimmy rânjind. N-am făcut decât s-o păzesc de hoţi, pe cuvânt!

După aceea m-a strâns cu putere în braţe.

– Pru, scumpa mea, am auzit c-ai fost foarte bolnavă. Eşti un pic trasă la faţă. Dar nu-i nimic, pentru că Berenice, care e sănătatea întruchipată, o să pompeze în voi megavitamine şi n-o să mai aveţi probleme.

– Bună, Prudence, mi-a zis Berenice arătându-mi un şir de dinţi strălucitori. James a vorbit numai de tine de când ne-am întâlnit.

S-a întors iar spre Ace.

– Cum a fost în Venezuela, dragul meu? Ţi-am citit duminică articolul. E extraordinar. Doamne, cum poţi să te identifici cu cei defavorizaţi de soartă! Am adus câteva exemplare din *Minunata lume a nutriţiei,* a continuat, ridicând o carte cu fotografia ei pe copertă. E deja la tipar ediţia a doua. Editorii mei englezi au sărit în sus când au aflat că vin. Am vorbit cu cei de la B.B.C. şi de la Border, iar mâine mă duc la Granada în Manchester.

Ace a început să râdă.

– E clar că n-ai stat degeaba.

– Rose-Mary a fost foarte amabilă şi m-a lăsat să folosesc telefonul, a zis Berenice şi i-a zâmbit lui Rose. Ai

avut dreptate în privința familiei tale, Ivan. Le-am recunoscut pe Margaret şi pe Rose-Mary şi, bineînțeles, pe Jack imediat, fără să avem nevoie de prezentări.

Am discutat non-stop de când am sosit.

Am întâlnit privirea lui Jack şi am izbucnit în râs, pe care m-am grăbit să-l transform într-un acces de tuse.

– Să vă aduc ceva de băut, a spus Jack, care voia o scuză să-şi reumple propriul pahar. Eşti sigură că nu te-ai răzgândit, Berenice? Refuză să bea altceva în afară de suc de roşii, a adăugat spre Ace.

Berenice a zâmbit şi a spus că n-are nevoie de alcool, că era oricum amețită de „bucuria întâlnirii cu familia lui Ivan." Pentru animale nu arăta însă o dragoste prea puternică, îndepărtându-i pe Coleridge şi Wordsworth cu lovituri de palmă de câte ori încercau să se apropie şi scuturând agitată firele roşcate din blana Antoniei Fraser de pe canapea şi de pe bluza ei.

– Nu vreau să vă grăbesc, a spus Jimmy Batten în timp ce paharul îi era umplut din nou, dar eu unul trebuie să adaug ceva mâncare alcoolului pe care l-am băut.

– Am reținut o masă la Dorothy's pentru nouă jumătate, ne-a anunțat Jack.

Rose şi-a studiat fața în oglinjoara pudrierei, apoi a scos calmă o pereche de chiloți din geantă cu care a început să şteargă oglinda. Berenice n-a părut şocată.

– Pe mine să nu contați, a zis Rose băgând la loc chiloții şi pudriera şi ridicându-se. Mă duc să mă spăl pe cap, iar apoi mă bag în pat.

– Mă duc şi eu să mă schimb, am spus.

– Rămân peste noapte? am întrebat-o pe Rose în timp ce urcam scările.

– Da. Doamna Braddock a mai pregătit un pat.

– N-ar fi mai bine să le cedez camera mea? Are pat dublu.

– Nu, scumpo, n-are rost să mutăm lucrurile tale doar pentru o noapte. Jimmy pleacă mâine dimineaţă devreme. I-am pregătit camera lui Linn, iar Berenice o să doarmă cu Ace.

M-am ţinut strâns de balustradă să nu mă prăbuşesc.

– Credeam că e prietena lui Jimmy, am şoptit.

– Oh, nu, draga mea. Ea şi cu Ace au trăit împreună în New York în ultimile şase luni.

– Eşti sigură?

– Bineînţeles, mi-a replicat caustică. Şi-a petrecut toată după-amiaza, când nu era la telefon, povestindu-ne ce „fiinţă umană caldă şi minunată" e Ace. Sper că-i destul de rezistentă ca să-l suporte.

Ajunsă în camera mea, desperarea m-a copleşit. Fusesem luată pe nepregătite. Nu mi-am dat seama cât de îndrăgostită sunt decât atunci când totul a devenit fără speranţă. Cum am putut să fiu atât de îngâmfată să-mi imaginez că un bărbat de talia lui Ace putea să placă o fată tânără şi nesofisticată ca mine?! Eram de râsul curcilor.

N-am plâns. E ciudat, dar nu plângi când te loveşte o catastrofă adevărată. Stăteam pe marginea patului cu ochii uscaţi, tremurând şi strângând în braţe pisoiul care torcea zgomotos. Îmi ţineam bărbia lipită de căpşorul lui.

Desperată, am aruncat o privire în jur, căutând ceva care să mă consoleze, dar nu exista nimic. Nici un colac de salvare, nici o plută sau o corabie la orizont.

– Oh, nu, am şoptit. Nu, nu, nu!

Am auzit o bătaie în uşă. Inima mi-a sărit din piept. Poate că venise Ace să-mi spună că totul era o greşeală. Dar era Lucasta plângând.

– Nu-mi găsesc vulpoiul, suspina. L-am căutat peste tot.

– E în dulap. L-am pus acolo ieri după ce-a căzut în cadă.

– A, da, aşa e. Te rog, nu pleca iar! Am fost lăsată cu doamna Braddock toată ziua. Nu mi-au dat voie în salon, pentru că Genunchi Goi era acolo. A zis că iubeşte copiii, dar după aia îmi tot spunea să plec. Bunica spune c-o să se mărite cu Ace. Eu sper că nu. La doisprezece noaptea pot să spun că mâine e ziua mea. O să stai la petrecere, nu?

Să stau oare? Eram tentată s-o iau la goană spre Londra, dar încă nu mă puteam hotărî să plec.

– Uite! a ţipat Lucasta şi a alergat la fereastră.

Începuse să ningă. Un strat sclipitor se aşternuse deja pe pervaz. Un vârtej de fulgi mari zbura prin faţa geamului.

– Mâine o să putem face un om de zăpadă. Ce păcat că n-am o sanie!

M-am privit în oglindă. Eram palidă, ochii îmi erau duşi în fundul capului şi aveam figura obosită, cu dinţii încleştaţi, a unei candidate care tocmai şi-a pierdut locul. Cu ce naiba să mă îmbrac? Ace văzuse tot ce adusesem cu mine. Toate hainele mele seducătoare erau în Londra, în afară de rochia verde, care mă lăsa prea dezbrăcată şi se asorta mult prea bine cu faţa mea verzuie.

Până la urmă am păstrat pantalonii şi mi-am pus o bluză uşor transparentă. „Nu c-ar mai fi ceva de văzut," am gândit mohorâtă. Am descoperit că-mi uitasem fardul de ochi la cârciumioara unde luasem prânzul. Parcă trecuseră secole. Atunci fusesem fericită.

Ace aştepta în hol.

Se schimbase într-un costum şi o cămaşă roz. Oh, ce frumoşi erau aceşi umeri largi îmbrăcaţi în material pepit şi ce picioare lungi avea! Eram ameţită de dragoste.

– Eşti sigură că te simţi în stare să vii cu noi? m-a întrebat.

Am citit compasiune în ochii lui.

– Mă simt bine, m-am răstit de teamă să nu mă trădez.

Restaurantul Dorothy's e numit după Dorothy Wordsworth. Avea lumini difuze, grinzi negre, fotocopii înrămate din jurnalul lui Dorothy Wordsworth agăţate pe pereţii albi şi narcise pe fiecare masă. Era drăguţ şi ultra-rafinat. Berenice s-a dat în spectacol chiar de la început: s-a oprit, blocând intrarea în haina ei enormă din blană de lup şi a strigat:

– Dumnezeule, nu sunt pregătită pentru asta, pur şi simplu nu sunt pregătită pentru toate astea!

– Dacă tu nu eşti, eu sunt, i-a replicat Jimmy. Haide, Pru, intră prima. O să stau lângă tine.

Maggie s-a aşezat în stânga lui, Jack în faţa mea, Berenice lângă el, apoi Ace. Cel puţin n-aveam să-mi petrec tot timpul evitându-i în mod direct privirea. Berenice s-a agitat o grămadă, întrebându-se dacă poate să-şi scoată haina şi să i-o încredinţeze chelnerului, până când toată lumea din restaurant se uita la noi.

– Nu e minunat locul ăsta? a continuat, aruncând o privire perechilor din alcovuri. *Trebuie* să venim singuri într-o seară, Ivan iubitule.

Veselia i-a mai scăzut când s-a uitat pe meniu şi a văzut că nu există mâncăruri vegetariene.

– Am uitat că sunteţi toţi carnivori pe-aici. Ivan, nu poţi să vorbeşti cu chelnerul? Poate au salată de vinete cu tăiţei sau nişte supă de linte.

– Nu e nimeni care să mănânce porcării macrobiotice la noi. Te afli în Anglia.

– Oh, bine, a zis Berenice cu o faţă de martir. O să iau o cremă de legume.

– Eu vreau o friptură în sânge cu cartofi prăjiți, s-a adresat Jack chelnerului. Şi spune-i celui care serveşte vinurile să bage viteză.

– În Statele Unite am renunțat la experții în arta culinară, ne-a spus Berenice. Le tot repet oamenilor să se obişnuiască cu mâncărurile simple.

– Şi să mai arunce un kilogram de apă în supa de linte, a zis Jimmy întinzând un strat gros de unt pe o chiflă.

Berenice l-a privit dezaprobator.

– Nu-ți dai seama cât rău îți face făina, James. Mă uluieşte să văd ce gunoaie mâncați voi englezii. Ivan trăia cu hamburgeri când l-am cunoscut şi aproape făcuse ulcer.

– Când îți apare noua carte? a întrebat-o Jack.

– În ianuarie. Va fi tradusă în cincisprezece limbi.

– Ar trebui să fie tradusă în engleză mai întâi, i-a zis Ace.

– Oh, nu mă tachina iubitule, a râs Berenice. E atât de pornit împotriva stilului meu literar! Fiind absolventă a unei universități, mă tem că sunt obişnuită să scriu doar pentru o mână de inițiați. Nu-mi vine să cred că sunt în sfârşit în oraşul natal al lui Ivan.

– Nici nouă nu ne vine să credem că eşti aici, a spus Jack. O să avem nevoie de cel puțin patru sticle, Ace.

– Ce uşurare să intru într-un restaurant unde nu sunt cunoscută! a exclamat Berenice. În Statele Unite nu pot nici măcar să traversez strada fără să se strângă lumea în jurul meu.

„Ce otravă!" am gândit.

– Sus moralul, iubito, mi-a şoptit Jimmy Batten. Ce face Pendle?

– Vine sâmbătă să mă ia.

– Nu prea merg bine lucrurile între voi, nu-i aşa?

L-am aprobat.

– Mă aşteptam. Şi-a coborât vocea. Aleargă după Maggie şi acum? Ar fi trebuit să te avertizez când ne-am întâlnit în Londra. Maggie arată groaznic. N-am mai văzut pe nimeni să se deterioreze aşa de mult. Era o fată foarte frumoasă.

Cina părea să se prelungească la infinit. Trebuia să mă forţez să mănânc ceva, luând înghiţituri dese de vin. Ace vorbea cu Jimmy Batten despre delincvenţa în New York. Berenice trăncănea despre modul de viaţă lipsit de imaginaţie al lui Jack.

– Trebuie să laşi baltă programul ăsta tâmpit de lucru de la nouă la cinci, spunea, învârtind în aer o bucată de conopidă, şi să intri în legătură cu universul.

– Nu prea pot să-l las baltă, a protestat Jack. Am două familii de întreţinut.

După aceea, Berenice a trecut la fostul ei soţ.

– Eu voiam o relaţie deschisă, bazată pe încredere şi maturitate, iar el nu voia decât să-i calc cămăşile.

– Şi Ace n-are pretenţia să-i calci rufele? a întrebat-o Jack.

Brusc, am simţit glezna lui frecându-se de a mea.

– Oh, taci din gură! Nu face comparaţii, a zis Berenice punând o mână bronzată pe braţul lui Jack. Ivan e extraordinar. Suntem foarte legaţi unul de altul, relaţia noastră e superbă. Avem dialoguri teribil de productive, stăm la taifas ore în şir.

– Mă mir că nu-l găseşti prea viguros, a zis Jack.

– Oh, e în zodia Leului, bineînţeles, a recunoscut Berenice. Toţi bărbaţii din această zonă sunt mândri şi încăpăţânaţi, dar el încerca să-şi frângă aceste tendinţe.

Am întâlnit ochii lui Ace, dar m-am trezit că mă-nroşesc şi am întors repede capul.

– Eram o mare stea, desigur, când l-am întâlnit pe Ivan, îi dădea înainte Berenice. Dar viaţa mea era goală. Aveam nevoie să fiu înconjurată de dragoste şi atenţie,

de cineva de care să mă simt atașată total. Nici nu ai idee ce efect incredibil a avut asupra mea relația cu Ivan.

– Deci Ace e cel care calcă rufele, a remarcat Ace solemn.

Berenice n-a clipit. Nu putea fi abătută de la subiect așa ușor. Era atât de captivată de propriile ei teorii, încât n-a observat cum Jack a rostogolit spre mine o sticlă goală de apă tonică. Înăuntru era o bucățică de hârtie pe care scrisese „Ajutor!"

Am scos-o, am scris „Te iubesc" pe spate și i-am trimis-o înapoi. Era o consolare faptul că și el o găsea pe Berenice cam slabă de minte. Dar era cu siguranță înnebunită după Ace. Ajunsese acum la stadiul în care nu se putea abține să nu-l atingă. Mâna ei liberă îl mângâia când pe păr, când pe ceafă sau pe coapsă.

Apoi a hotărât că trebuia să mă bage și pe mine în seamă și m-a întrebat ce cred despre Irlanda de Nord, dar aveam gura plină de friptură uscată de pui care refuza să se lase înghițită, așa că n-am putut decât să dau din cap. Drept urmare, a remarcat că în țara asta oamenii au devenit uimitor de indiferenți în fața atrocităților.

După aceea a venit rândul lui Maggie, care era îmbrăcată în bluza pe care i-o adusese Ace din America.

– Îmi pare așa de bine că porți bluza asta, Margaret. Ivan și cu mine am colindat vreo douăsprezece magazine ca să găsim culoarea potrivită.

S-a întors spre Ace și l-a lins pe ureche.

– Și n-ai idee ce cadou am să-ți fac mai târziu pe gratis, iubitule, i-a spus cu vocea răgușită.

Nu mai puteam să suport. Simțeam cum fruntea mi se îmbroboneşte de sudoare, era așa de cald.

– Mă duc la toaletă, am mormăit, ocolind masa și traversând aproape în fugă restaurantul.

Când am ieșit, l-am găsit pe Jimmy Batten așteptându-mă.

– Te duc acasă, mi-a spus.

– Oh, da, mulțumesc.

Mă simțeam rău, eram ametită și-mi venea să plâng.

– Hai să mergem să le spunem, a zis Jimmy.

– N-ai putea să rogi un chelner să le spună după ce plecăm?

Nu mă simțeam în stare să dau ochii cu Ace.

Afară ningea din ce în ce mai tare. Zăpada se așternuse pe ramurile copacilor, pe acoperișul caselor și pe porți. La marginea satului, când am luat-o pe drumul ce ducea spre casa familiei Mulholland, am văzut un anunț mare, pe care scria: „Drum *neîmprejmuit*, feriți-vă de animale."

– Nu de animale trebuie să te ferești pe-aici, am spus cu amărăciune.

– Nu mai e Pendle, așa-i?

– Doamne, e chiar atât de evident?

– Doar pentru mine. N-am înțeles niciodată ce-a găsit o fată plină de viață ca tine la Pendle. El e ca un rezumat, Ace e o carte întreagă.

– E mare iubire între el și Berenice?

– Mai mult în ceea ce o privește pe ea. Debitează multe tâmpenii despre R.L. – Relația Liberă cum o numește ea – dar ar face orice să-l aducă în fața altarului. Cred că el opune rezistență. Nu e încă pregătit pentru căsătorie.

– Ce e așa de minunat la ea? am întrebat cu tristețe.

– Tonusul muscular superior, draga mea. E o doamnă afurisită, dar foarte bună la pat. A fost prietena mea pe vremuri. Eu nu prea mă împac cu nevroticii, dar poate că Ace se descurcă mai bine.

– Înțeleg, am spus apatică.

– Biata Pru!

Jimmy a întins o mână și m-a mângâiat pe obraz.

– Nu prea ai noroc cu băieții Mulholland.

După ce m-a condus până sus, mi-a zis:

– Plec mâine în zori. Am un caz de rezolvat în Birmingham. Dă-mi un telefon când te întorci la Londra. Vreau să luăm masa împreună într-o seară.

M-am băgat în pat şi am citit aceeaşi pagină de-o sută de ori. Apoi am scos poza lui Pendle dintr-un sertar. Era îndoită şi avea marginile rupte, pentru că o purtasem după mine în geantă atâta vreme. Mi s-a părut că mă uit la un străin. Cum naiba am putut să-l iubesc vreodată? Pe lângă Ace era ca o umbră.

Era trecut de miezul nopţii când i-am auzit întorcându-se. Stratul de zăpadă de pe pervaz avea vreo cincisprezece centimetri. Am auzit o bătaie în uşă. Era Ace. A intrat şi s-a aşezat pe marginea patului.

– De ce nu mi-ai spus că te simţi rău? Te-aş fi adus eu acasă.

– Erai ocupat în alt mod, i-am spus cu răceală.

M-a privit în tăcere. Franjurii lampadarului de lângă pat îi proiectau umbre pe obrazul stâng.

– Te-am urmărit toată seara. Păreai nefericită.

– Mă bucur c-ai observat, l-am repezit, dând nervoasă din picioare.

În următoarea clipă, fotografia lui Pendle a căzut pe podea. Ace a ridicat-o şi s-a uitat la ea câteva momente.

– Înţeleg. Ai vorbit cu Jimmy?

– Da.

Ce mai conta o minciună sfruntată acum?

– Întâlnirea cu el mi-a stârnit amintiri dureroase.

– Ai avut o zi lungă, mi-a spus. Îţi trebuie timp să treci peste lucrurile astea, iar ele par mai grave când eşti obosit.

Simţeam că-mi tremură bărbia. Eram iar pe punctul de a izbucni în lacrimi. Ace a întins mâna, dar m-am tras la o parte. Ştiam că, dacă mă atinge, sunt pierdută.

– Nu te rog. Nu pot să suport.

A oftat, mi-a luat cartea din mână şi a stins lumina.

– Încearcă să dormi.

Am auzit uşa de la dormitorul lui închizându-se. M-am perpelit pe toate părţile, iar corpul îmi ardea. Trebuia să-l uit. Trebuia să nu îmi mai imaginez toate lucrurile pe care el şi Berenice le vor face într-un minut. Mă întrebam dacă luase de-acolo fotografia lui Elizabeth înainte de a trece la treabă. Noaptea nu se mai sfârşea. Un singur lucru îmi părea bun în legătură cu dragostea mea nefericită pentru Ace: va face ca moartea să fie amuzantă.

13

Când m-am trezit dimineața următoare, încă mai ningea. Perdelele erau trase doar pe jumătate. Din cauza vântului, fulgii mari de zăpadă cădeau pieziș. Dacă îi priveam fix, mă cuprindea amețeala. Am închis ochii, dar știam că n-o să mai pot adormi. Treptat, mi-am amintit întâmplările zilei precedente și am oftat adânc. Ar trebui să se deschidă un „Centru de îndrumare a tinerelor necăsătorite" pentru femei ca mine. Pendle urma să vină în două zile. Dacă va continua să ningă, poate că drumurile se vor bloca și n-o să poată ajunge.

Am auzit o bătaie în ușă și a intrat doamna Braddock cu nasul roșu și o tavă cu micul dejun, urmată de Coleridge și de pisoi, care se legăna agățat de piciorul din spate al câinelui.

– Ce vreme minunată! a exclamat doamna Braddock. Zăpada îmi trecea de glezne când am deschis ușa din spate. Cineva va trebui să o curețe cu lopata, dar nu eu.

– Nu trebuia să vă deranjați, i-am spus, răsucindu-mă în pat să îmi găsesc o poziție comodă. Tocmai voiam să cobor.

– Domnul Ace a insistat. A spus să mănânci tot, pentru că nu te-ai atins de cină aseară și să nu uiți să-ți iei medicamentul.

– Sunteți drăguță, am spus vitejește, încercând să arăt un pic de entuziasm pentru ouăle cu slănină. El își ia micul dejun?

– S-a dus la fabrică cu domnul Jack. Domnul Batten a plecat. E un bărbat *simpatic. Ea* s-a sculat deja şi-şi bagă nasul peste tot în bucătărie, dă comenzi şi pune întrebări.

– Cine?

Doamna Braddock era imaginea demnităţii lezate.

– Berenice sau cum o cheamă. A aşteptat până a plecat domnul Ace şi a venit să-mi inspecteze cămara, spunând că ne otrăvim cu chimicale şi mi-a aruncat la gunoi toate pachetele de prafuri pentru prăjituri. Gătesc pentru familia asta de treizeci de ani şi nu i-a făcut nimănui rău mâncarea mea. Nici n-am mai văzut oameni aşa de sănătoşi.

– Nici eu. Cred că au o constituţie de boi ca să reziste la atâta băutură.

– Mi-a dat chiar şi o listă de cumpărături, a gâfâit doamna Braddock. Unde să găsesc boabe de soia, orez brun şi tărâţe, în toiul iernii?

Am izbucnit în râs.

– Roagă-l pe domnul Braddock să-i facă un terci din tărâţe la grajduri.

– Trebuie să mă întorc la bucătărie. Maşina de spălat face un zgomot ciudat şi doamna Maggie a lăsat pălăria profesorului în hol, iar Antonia Fraser a dormit în ea noaptea trecută şi a turtit-o, încât arată ca o clătită.

– Pisica s-a pitit în pălărie, am spus şi m-am mai înveselit puţin.

M-am ridicat, i-am dat slănina şi ouăle lui Coleridge, căruia îi atârnau deja balele la colţurile gurii şi am fluturat mâna spre Lucasta care făcea un om de zăpadă în grădină.

În salon am găsit-o pe Berenice, arătând ca scoasă din revista *Country Life.* Era îmbrăcată în pulover şi jachetă măslinii, fustă maro de tweed şi pantofi sport

foarte frumoşi. Asculta Vivaldi. Era evident că planurile ei de a petrece o dimineaţă *en famille* erau date peste cap.

– Aici nu se scoală nimeni dimineaţa? Bătrâna aia sărmană trebuie să facă toată treaba. N-am văzut în viaţa mea o casă atât de mizerabilă, cu păr de câine peste tot şi tocmai mi-am pierdut o jumătate de oră ca să-l curăţ pe John.

– Pe cine? A, toaleta.

A scos o sticluţă cu pastile maronii din geantă.

– Uite multi-vitaminele pe care ţi le-am promis. În locul tău aş lua patru, de trei ori pe zi.

– Mulţumesc mult, i-am zis, gândindu-mă că poate o judecasem greşit.

– Faci yoga, Prudence? m-a întrebat îndoindu-şi gâtul cu graţie. De câte ori mă simt încordată, stau jos şi meditez. Am o carte pe această temă. O să ţi-o împrumut. Sunt sigură c-o să te ajute să-l faci pe Pendle să se întoarcă la tine.

Ce pacoste băgăreaţă! Mă întrebam cât de multe i-o fi spus Ace.

A-nceput să se plimbe prin cameră examinând fiecare obiect.

– Camera asta ar putea fi fermecătoare dacă cineva ar face un efort. În apartamentul meu din New York m-am întors la fibre lemnoase în culori naturale. Vreau să spun că ambianţa e teribil de importantă pentru liniştea interioară.

Ar fi smuls tapetul acela roşu într-o secundă. Mă întrebam dacă aş putea fi la fel de frumoasă ca ea în caz că mi-aş da toată silinţa şi-am hotărât că nu. Stând la fereastră, bronzată şi cu munţii înzăpeziţi pe fundal, părea un afiş de reclamă pentru sporturile de iarnă. Mă aşteptam s-o văd pe doamna Braddock că intră cântând că tirolezii.

– Ce face Rose-Mary toată ziua, în afară de faptul că-i toacă moştenirea lui Ivan? m-a întrebat Berenice.

– Bună întrebare. Are o mulţime de prieteni, joacă bridge, face eforturi să-şi păstreze frumuseţea şi, ă, se distrează.

– Şi Margaret? Arată foarte rău şi e prost dispusă tot timpul.

– Păi cam aceleaşi lucruri, am spus fără chef. Dar probabil că se distrează mai puţin.

– Am primit de la ea vibraţii negative aseară. Bănuiesc că lucrurile nu prea merg între ea şi Jack. Trebuie să am cu ea mai târziu o discuţie serioasă în privinţa redefinirii parametrilor căsniciei lor.

S-a ridicat şi a întors discul cu Vivaldi.

– E singurul care nu are zgârieturi.

– Nu cred că l-a ascultat cineva vreodată, am remarcat. Cred că e timpul să începem să ne gândim la petrecerea Lucastei.

– Sunt expertă în petrecerile pentru copii, mi-a spus mândră. Vara trecută am dat o petrecere care a durat toată noaptea pentru fiul meu Che. E de aceeaşi vârstă cu Lucasta, dar super-inteligent.

– Cum naiba îi distrezi tot timpul?

– Oh, nu ne-am complicat cu jocuri. Le-am servit o masă compusă din biscuiţi de soia, prăjitură de morcovi şi franzela mea din linte, iar copiii şi-au scris propriul scenariu pe măsură ce petrecerea mergea înainte.

Lucasta a dat buzna înăuntru, urlând ca Tarzan şi lăsând uşa deschisă.

– Vii afară să-mi vezi omul de zăpadă? m-a întrebat şi a îngenunchеat în faţa căminului, întinzând mâinile spre foc. Crezi că lacul o să-ngheţe? Pot să iau un biscuit?

– *Îmi dai voie* să iau un biscuit, a corectat-o Berenice cu un zâmbet fermecător. Un morcov crud ar fi mult mai bun pentru tine.

– Nu sunt măgar. Vii, Pru?

– S-a trezit mama ta? a întrebat-o Berenice, ignorându-i nepolitețea.

– Nu e mama mea, a şuierat Lucasta. E nevasta lu' tata.

Chiar atunci a intrat Maggie. I-a aruncat Lucastei o privire plină de venin, dar n-a spus nimic. Era foarte palidă.

– Te simți bine? am întrebat-o.

– Aşa şi aşa. Ascultă, e Jack la telefon; nu vrei să te duci să vorbeşti cu el?

Am ieşit în hol şi am ridicat receptorul.

– Iubito, cum te simți? m-a întrebat Jack. Ce mai face marele dezastru american?

– Ne apasă.

A început să râdă.

N-ai vrea să iei prânzul cu mine? După aceea putem să mergem să alegem cadouri pentru Lucasta şi să cumpărăm ce ne trebuie la petrecere.

– Oh, mi-ar place la nebunie. Dar Maggie? Arată groaznic. Nu vrea şi ea să vină cu noi?

– În nici un caz. Vin să te iau pe la unu.

În salon, Berenice îi ținea lui Maggie una din prelegerile ei.

– Fac exerciții în fiecare dimineață, spunea. Exerciții pentru stomac, picioare şi întreaga zonă pelviană folosită în timpul actului sexual. Începe să lucrezi cu mușchii aceia interni şi totul se va îmbunătăți, crede-mă, totul, Margaret. I-a zâmbit lui Maggie cu căldură. Sunt sigură că tu şi cu Jack o să vă rezolvați problemele.

Ace s-a întors la prânz cu Jack, care mi-a spus că se uită un pic prin corespondență şi plecăm. Maggie era încă în capot. Rose nu-şi făcuse apariția. Berenice se învârtea

prin casă trăncănind despre apariția ei la televiziunea din Manchester în seara aceea.

– Producătorul a zis să nu mă îmbrac de gală.

Oare or să meargă pantalonii ei franțuzești și cureaua Hermes? La ce oră credea Ace că era cazul să plece? Cum sunt șoselele? L-am văzut pe Ace înăbușind un căscat. Părea sleit de oboseală. „Prea mult din tonusul muscular superior al lui Berenice," mi-am spus iritată. Din cauză că îl repezisem tot timpul noaptea trecută, îmi venea greu să mă port normal acum. Eram de-o politețe acră unul cu altul. Nu puteam să-l privesc în ochi.

A sunat telefonul. Maggie s-a repezit să răspundă. În mod obișnuit, Jack nu era acasă la ora aceea. M-am întrebat indiferentă dacă nu cumva era Pendle.

Berenice s-a întors spre Ace.

– Să fac niște vinete cu tăiței pentru diseară, iubitule? Putem să le-ncălzim când ne întoarcem.

Ace i-a răspuns că preferă să mănânce la restaurant.

Maggie și-a băgat nasul pe ușă.

– E pentru tine Ace. Penelope Blake.

– Pari încordat, scumpule, a zis Berenice când Ace s-a întors, cinci minute mai târziu. Să te masez pe ceafă?

– *Nu* sunt încordat, a repezit-o Ace. Era mama lui Elizabeth confirmând prânzul de mâine. Îmi pare rău, a adăugat spre Jack. A fost aranjat înainte de-a afla de petrecerea Lucastei. Nu pot să-i refuz acum.

– Sigur că nu, a zis Jack și a aruncat un teanc de plicuri în coșul de hârtii.

– N-o să fii la petrecerea mea! s-a văicărit Lucasta.

Ace a tras-o pe genunchi.

– Ba o să fiu, iubito. Ei stau doar la vreo șaizeci de kilometri de-aici. O să mă întorc pe la cinci, dacă se mai potolește ninsoarea.

– De-abia aştept să-i întâlnesc pe părinţii lui Elizabeth mâine, a spus Berenice. Sunt sigură c-am să reuşesc să le aduc puţină consolare.

– Mă tem că trebuie să mă duc singur, a anunţat-o Ace fără menajamente. Nu i-am văzut de la înmormântare. Ar fi lipsit de tact să dau buzna cu altcineva.

Berenice şi-a scuturat părul negru foarte supărată. Dintr-o dată, un muşchi a început să i se zbată pe obraz.

– Iar eu ce-o să fac cât eşti plecat?

– Poţi s-o ajuţi pe Pru să organizeze petrecerea.

Prânzul cu Jack a fost o mare uşurare. Am băut amândoi prea mult şi i-am povestit despre planurile lui Berenice de redecorare a salonului.

– O s-o pună pe mama să alerge în trening şi o s-o bage pe doamna Braddock într-un azil de bătrâni până la Crăciun. Iar următoarea mişcare va fi să ne arunce pe toţi afară.

– Îi place să aibă cale liberă, am spus posomorâtă.

– L-a sleit de puteri pe Ace. De-abia mergea azi dimineaţă. De fapt, nici n-a dat pe la fabrică. S-a dus să vadă un osteopat pentru durerea din spate.

Am izbucnit în râs. Jack avea mereu talentul de-a face lucrurile să pară puţin groaznice.

– Cred că va fi rândul tău să te duci la osteopat mâine. Berenice i-a dat lui Maggie câteva sfaturi în privinţa tehnicilor sexuale.

Jack mi-a luat mâna.

– Când ai scris „Te iubesc" în sticla aia de apă tonică aseară, vorbeai serios?

– Da. Soră şi frate.

– O să rămânem prieteni, da? Iisuse, cât poate să suporte un om? Ce dracu' să fac cu Maggie?

– Ai putea să încerci să-i mai ridici moralul.

După masă expansivi de la atâta băutură, ne-am dus la cumpărături. Am luat mai întâi mâncare pentru petrecere şi trei lăzi de „Entre deux Mers" – pentru înveselirea mamelor, a zis Jack. Apoi am cheltuit o avere la raionul de jucării, cumpărând mici cadouri pentru copii, o sanie roşu cu argintiu şi un iepure alb de un metru înălţime, ca daruri principale pentru Lucasta. Eu i-am cumpărat un costum negru de catifea, pe care l-ar fi putut îmbrăca la petrecere.

– E mult mai uşor să fac cumpărături cu tine decât cu Maggie, a oftat Jack. Se înverzeşte de ciudă dacă cheltui bani pentru Lucasta.

Când ne-am întors, Ace şi Berenice plecaseră. Am găsit-o pe Maggie mâncând prăjituri de ciocolată în bucătărie.

– Ce faci aici? am întrebat-o.

– E cea mai caldă cameră. Încălzirea centrală şi-a dat duhul. Eu şi Berenice am avut un dialog teribil de productiv. Jack şi cu mine trebuie să vedem care e cauza conflictelor noastre, să nu ne mai jignim unul pe altul şi să ne restructurăm căsnicia.

– Ce interesant! a exclamat Jack intrând cu un pahar mare, pe jumătate plin cu whisky şi îndreptându-se spre frigider. Poţi să începi chiar acum punându-mi câteva cămăşi în maşina de spălat.

– Şi aia e stricată. S-a dus naibii în după amiaza asta. Acum o oră, parcă se mutase aici lacul Windermere.

– Ei bine, poţi să speli o cămaşă cu mâna. Mâine e ziua fiicei mele şi am invitat clienţi importanţi. Doamne, n-are nimeni de gând să dezgheţe frigiderul ăsta?

– *Nu* am să-ţi spăl cămaşa Jack, a zis Maggie ridicând vocea, doar pentru că sunt femeie. Tu eşti un microcosm al întregii puteri masculine infame. Nu-ţi dai seama că trufia masculină exagerată e o porcărie?

– Oh, Doamne, ce profund! Cred c-ai stat de vorbă cu Berenice. Nu pot să scot tava asta, dar credeam că tu şi cu doamna de Courcy aţi încins destul atmosfera ca să se topească singură.

– Nu putem să purtăm un dialog care să limpezească lucrurile? Ai fost un mascul îngâmfat toată viaţa ta, Jack.

– Ah, mai tacă-ţi gura!

– Am dreptul la opinii personale.

– Bineînţeles că ai. Numai că eu n-am chef să le ascult.

– Oh, te urăsc! a suspinat Maggie şi a ieşit în fugă, trântind uşa cu putere.

– Cel puţin m-a ajutat să scot tava, a zis Jack.

Mai târziu am privit-o pe Berenice la televizor. Purta un taior gri din flanel, cămaşă albă şi inevitabila curea Hermes.

– E plăcută la vedere, nimic de zis, am remarcat.

– Şi extrem de neplăcută la auz, a spus Jack.

Eram în pat când s-au întors – dar de data asta Ace nu s-a mai obosit să vină să-mi ureze noapte bună.

14

Am fost atât de ocupată de ziua Lucastei, încât n-am avut timp de gânduri negre. După o noapte proastă, m-am trezit devreme. Era foarte frig, încălzirea centrală era tot kaput, iar pe geamuri apăruseră pojghițe dantelate de gheață. Mi-am pus un pulover cenușiu gros peste alte trei, pantaloni cafenii, glezniere și ghete, dar tot mi-era frig. Am coborât în bucătărie s-o ajut pe doamna Braddock să facă pateuri cu carne și sandvișuri. Tot o mai bombănea pe Berenice. Mestecam maioneza dusă pe gânduri când a intrat Jack în drum spre birou.

– Cioc, cioc, a spus.

– Cine-i acolo?

– Ivan.

– Care Ivan?

– Ivan durere groaznică de cap. De fapt nu pe mine mă doare, ci pe Maggie. Se plânge că are o migrenă; poate că e doar diplomată din cauza petrecerii Lucastei – dar arată destul de rău. Cred că suferă de pe urma supradozei de Berenice pe care a luat-o ieri. Îmi pare rău că trebuie să las toată treaba în seama ta. Mai trebuiesc luate din sat bezelele, eclerurile și tortul, iar scamatorul va fi aici la cinci fără un sfert.

Și-a ridicat servieta.

– Sper să scap repede de americanii ăștia și să vin acasă devreme. Crezi că te descurci?

– Prefer să am de-a face cu treizeci de copii decât cu Berenice.

– Trimite-i să alerge în zăpadă şi oferă 500 de lire premiu pentru cel care vine acasă ultimul.

O mierlă a lovit uşurel cu ciocul galben în fereastra îngheţată, privindu-ne cu ochii ei strălucitori şi curioşi.

– Aş sta afară dacă aş fi în locul tău, am zis. E mult mai cald acolo.

Ace a coborât arătând şi mai obosit decât ieri, probabil din pricina unei alte nopţi pasionate.

– Ce-ţi mai face spatele? l-am întrebat suav.

Mi-a aruncat o privire criminală şi a plecat să-şi verse mânia pe cei de la gaze.

– Sunt femei şi copii care mor de frig aici, l-am auzit urlând la telefon. Pentru numele lui Dumnezeu, nu puteţi să vă puneţi lanţuri la furgonete? Vreau să trimiteţi pe cineva aici imediat!

Lucasta era încântată de cadourile ei. Ace îi dăduse un câine Snoopy cu coteţ cu tot, adus din America. Berenice îi dăruise un ierbar, explicându-i timp îndelungat să nu-l folosească acum pe ciclamele bunicii şi că trebuie să aştepte până la vară.

– Bunica mi-a luat o păpuşă de la Harrods, mi-a spus Lucasta, dar cel mai mult îmi plac sania, Snoopy şi costumul de catifea de la tine.

Am urcat s-o văd pe Maggie. Stătea ghemuită în pat, cu o scrumieră plină ochi lângă ea, arătând groaznic.

– O să încerc să mă dau jos din pat mai târziu, mi-a spus. Ştiai că de azi începe viaţa ta?

– O altă subtilitate de-a lui Berenice, am zis supărată.

– Mie mi se pare o chestie inteligentă.

– S-a mai spus.

– Berenice nu prea pare să te-nghită.

– Oh! am exclamat. Ce-a spus despre mine?

– S-a întâmplat ieri. Am spus că eşti drăguţă. Ea a zis că înfăţişarea ta e mai degrabă *ordinaire* şi că nu te consideră o femeie deşteaptă.

– Javra! Şi ce-a mai zis?

Dar Maggie privea visătoare peisajul hibernal.

– Astăzi începe şi viaţa mea. O să-mi iau un iubit, întrebarea e al cui.

Terminasem de făcut jeleurile şi de umplut bezelele cu cremă şi tocmai construiam un arici hidos, punând pătrăţelele de ananas şi brânză în beţişoare pe care le înfigeam apoi într-o jumătate de grapefrut, când a coborât Berenice. Arăta ca o femeie de afaceri prosperă, în pantaloni negri de lână, cămaşă roşie şi cu părul legat la spate cu un batic roşu cu buline.

– N-ai îngheţat? am întrebat-o.

– Bineînţeles că nu, mi-a răspuns vioaie. Exerciţiile mele stimulează circulaţia sângelui. Unde e Ivan? a continuat turnându-şi micul ei dejun revoltător, care arăta ca o balegă amestecată cu rumeguş.

– E afară cu Lucasta, încearcă noua sanie.

– Dar Rose-Mary şi Margaret?

– În pat, i-am spus şi am mai tăiat câteva bucăţi de brânză din care le-am dat şi câinilor, ce salivau la picioarele mele.

Berenice s-a enervat.

– Nu vor deloc să dea o mână de ajutor, nu-i aşa? La urma urmelor, Lucasta *este* fiica biologică a lui Jack.

Scuturându-şi pantalonii de nişte fire imaginare de păr, a sărit peste Coleridge ca să-şi ia nişte lapte din frigider.

– Acestor câini blestemaţi le curg balele peste tot. Sunt sigură că am găsit un purice la noi în pat azi dimineaţă.

– E mult prea frig pentru purici, a zis Ace intrând cu Lucasta pe uşa din spate.

Avea fulgi de zăpadă în păr şi pe mustaţă. Arăta rece şi supărat ca Simpkin în *Croitorul din Gloucester.*

După ce ne-am întors din sat, unde făcusem restul de cumpărături, eu şi doamna Braddock am ornamentat sandvişurile cu bucăţele de ouă fierte, încercând să n-o ascultăm pe Berenice, care ne explica amănunţit cum se prepară biscuiţii de soia. Ace umfla baloane. La radio se transmiteau colinde. „Doamne," mi-am spus deprimată, „va veni Crăciunul în câteva săptămâni! Cum naiba o să supravieţuiesc de sărbători?" Gândurile mi-au zburat nebuneşte spre Ace, sărutându-mă sub vâsc, dându-mi un cadou în faţa pomului, dar m-am trezit repede la realitate. Fără îndoială c-avea să petreacă Crăciunul distrându-se cu Berenice într-un hotel de patru stele din Paris.

Lucasta stătea cu fundul pe masă mâncând bomboane şi povestindu-ne subiectul piesei de Crăciun în care avea să joace.

– După aia îngerul Gabriel îi apare Mariei şi o anunţă, apoi se duce la păstori şi le zice: „Pace pe pământ şi înţelegere pentru toţi oamenii."

M-am uitat la Ace şi am început să râd.

Venise amiaza. Toată lumea, în afară de Berenice, fusese izgonită din bucătărie, ca ea să-şi facă în linişte prăjitura de morcov. Chiar şi Ace fusese dat afară. Berenice era supărată pentru că el refuzase să guste din biscuiţii de soia. Câinii se purtau îngrozitor, deoarece nimeni n-avusese timp să-i scoată la plimbare. Doamna Braddock spăla podeaua din hol, întinzând ziare în urma ei. Wordsworth se ţinea după ea scheunând. Coleridge mâncase o farfurie întreagă de cârnaţi şi o zbughise sus.

L-am găsit rostogolindu-se pe patul lui Ace şi Berenice, ştergându-şi botul pe plapuma lor. Am observat că fotografia lui Elizabeth dispăruse. Încă un punct marcat de Berenice.

Am coborât, am luat baloanele şi m-am urcat pe masa din hol să le agăţ de tavan. Deodată, m-a cuprins ameţeala şi am simţit că mă clatin. În următoarea clipă, două mâini m-au apucat strâns de şolduri, redându-mi echilibrul.

M-am uitat în jos şi m-am făcut stacojie la faţă. Era Ace, care se pregătea de plecare. Purta un palton bleumarin cu gulerul de catifea ridicat. Am devenit brusc extrem de neîndemânatică. Mi-a luat o grămadă de timp să leg sfoara. Când am terminat, m-a ajutat să cobor. M-a ţinut în braţe câteva secunde încruntându-se la mine.

– Dă-mi drumul, am şoptit, temându-mă c-o să încep să plâng.

– Nu începe şi tu, mi-a spus cu blândeţe. Am primit destule reproşuri pe ziua de azi.

Am încercat să zâmbesc.

– Îmi pare rău.

Mi-a dat drumul.

– Şi te-aş ruga să-ţi aminteşti cât de bolnavă ai fost şi că nu e cazul să faci eforturi prea mari. Încearcă să dormi câteva ore după prânz. Trebuie să apară cineva să repare încălzirea centrală.

A luat-o spre uşă.

– Sper că n-o să fie un chin prea mare să-i vezi, m-am bâlbâit. Sunt sigură că vizita ta înseamnă mult pentru ei. O să conduci cu grijă, da?

– Bineînţeles.

A deschis uşa şi a intrat un val de aer îngheţat.

– Apropo, îmi plac gleznierele tale, mi-a spus.

– Ele sunt punctul meu de sprijin.

A zâmbit uşor şi a plecat.

În bucătărie, Berenice zdrobea lintea cu o violență exagerată. Buzele îi erau strânse.

– Încerc să fiu tolerantă, dar Ivan e foarte dificil, mi s-a confesat. În loc să rămânem pe aceeaşi lungime de undă, el emite o serie de paraziți. În America era altfel. Desigur, e numai efectul familiei. Sunt iremediabil pierduți.

– Dar el îi iubeşte.

– Îl obosesc de moarte. Şi de ce trebuie să aibă obsesia asta morbidă pentru trecut? E o ipocrizie. Părinții lui Elizabeth trebuie să se obişnuiască cu ideea că mai devremne sau mai târziu el va avea o altă legătură.

– Dar sunt bătrâni, am spus şi-am dat-o la o parte pe Antonia Fraser care lingea cu sârg pasta de peşte de pe sandvişuri. Toată lumea a iubit-o pe Elizabeth.

A început să piseze cu şi mai multă forță bietele boabe de linte.

– Căsătoria lor s-ar fi destrămat oricum.

– Prostii! am spus furioasă. A adorat-o. Toți spun asta.

– Nu şi-ar fi dezvoltat niciodată întregul potențial dacă ar fi rămas însurat cu ea. L-ar fi plictisit.

– Pentru că nu era o femeie deşteaptă, am spus scârbită. Presupun c-ai fi găsit-o un pic *ordinaire.*

Berenice a înțepenit ca un ceas neîntors.

„Dumnezeu să vă odihnească, veseli domni," cânta radioul.

Am fugit din bucătărie înainte să-i sucesc gâtul bronzat.

Lucasta m-a întâmpinat pe hol.

– Veşti foarte proaste, m-a anunțat. Coleridge a vomitat de trei ori pe scări şi sunt bucăți de piele înăuntru.

– Dumnezeule!

La o examinare rapidă a scărilor a reieşit clar că o mare parte din cureaua Hermes, roasă anterior, fusese vomată de Coleridge.

– Să-i spun lui Berenice? m-a întrebat Lucasta fericită.

– Doamne, nu! Vrei să-l bage pe Coleridge într-un azil de câini?

– Nu mai fi aşa de tristă, mi-a spus Lucasta în timp ce mă agitam cu cârpa şi dezinfectantul.

Şi-a pus mâna în jurul umerilor mei.

– Poate că nu eşti prea deşteaptă, dar te pricepi foarte bine să ştergi voma.

Chiar atunci a coborât Rose cu o valiză în mână. Era foarte bătută.

– Groaznică, groaznică vreme! s-a lamentat.

– Bunico, doar nu fugi de-acasă? a întrebat-o Lucasta.

– Nu, scumpa mea, mă duc să iau prânzul şi să fac o baie fierbinte la profesorul Copeland. Apoi mă îmbrac frumos şi venim la petrecerea ta. Unde e? mi-a şoptit, uitându-se în jur nervoasă.

– În bucătărie, prepară hrană sănătoasă.

Rose s-a cutremurat.

– Tot încearcă să mă convingă să fac yoga.

– Crede că buricul ei e centrul universului.

– Eu credeam pe vremuri că ofiţerii de marină[1] sunt centrul universului meu.

Încă mai erau o groază de lucruri de făcut. Trebuiau ascunse cadourile într-un sertar, umplute bezelele cu cremă, agăţate gogoşi pe o frânghie ce traversa salonul. Copilului care-şi termina primul gogoaşa, mâncând cu mâinile la spate, avea să i se acorde un premiu. După câte spunea Berenice, era o metodă excelentă de a sparge gheaţa. Am desenat un măgar căruia copiii trebuiau să-i prindă coada cu un ac. Berenice a făcut un pachet foarte frumos pentru jocul Dă-mai-departe-pachetul, folosind sfoară în loc de scotch. Zăpada cădea din ce în ce mai

[1] Joc de cuvinte: *navel* – buric; *naval* officer – ofiţer de marină. Se pronunţă la fel.

deasă, acoperind totul. Speram că Ace n-a păţit nimic. În cele din urmă a venit şi omul care trebuia să repare încălzirea.

Maggie a coborât cu o oră înainte de a începe petrecerea, şi-a turnat un pahar mare de whisky şi a inspectat încruntată platourile cu mâncare din bucătărie.

– Parcă suntem pe planeta biscuiţilor.

Buzele lui Berenice s-au strâns văzând atâta lipsă de „sprijin", dar n-a zis nimic. A luat cutia cu detergent din dulapul de sub chiuvetă şi s-a îndreptat spre uşă.

– Unde te duci? a întrebat-o Lucasta.

– Să fac o baie, i-a răspuns Berenice cu o privire cruntă.

– Doamne, ce murdară *trebuie* să fii!

– Detergentul l-am luat să spăl cada înainte de-a intra în ea.

15

Sperasem să fac şi eu o baie, iar apoi să mă schimb, dar Berenice consumase toată apa caldă şi a urmat zăpăceala teribilă a ultimului moment, când trebuiau găsite suporturi de lumânări pentru tot, iar Lucasta aştepta să fie îmbrăcată şi pieptănată. În salon, cineva pusese discul formaţiei „The Sing." Nu-mi fardasem decât un ochi când am auzit soneria de la intrare. Era o mamă, venită cu douăzeci de minute mai devreme.

– Îmi pare rău, s-a scuzat. Din cauza zăpezii, n-am ştiut cât o să fac până aici.

În câteva minute holul părea să se fi umplut de fetiţe – Sophy, Polly, Emily, Katy – învârtindu-se ca nişte fluturaşi colorați în rochiile lor lungi de petrecere, privind-o pe Lucasta – cea mai frumoasă dintre toate în costumul ei negru de catifea – cum îşi desface cadourile. Eu alergam ca o pisică opărită, spunând mamelor unde să-şi pună paltoanele, destupând sticle de „Entre deux Mers", răspunzând la uşă şi încercând să ţin câinii la distanţă de platourile cu mâncare. Unde naiba erau ceilalţi?

A urmat o perioadă de acalmie, când jumătate din copii sosiseră şi nu ştiam dacă era cazul să încep un joc sau nu. Nici unul dintre copii nu era prieten al Lucastei, ci doar odrasle ale vecinilor familiei Mulholland, aşa că erau toţi foarte timizi şi stăteau uitându-se unii la alţii.

Mamele şi bonele, extrem de puse la punct, umblau dezamăgite de colo până colo spunând:

– Credeam că Ace sau măcar Jack vor fi aici.

– Vin şi ei mai târziu, le răspundeam.

Am alergat sus. Am găsit-o pe Maggie la telefon în camera lui Rose.

– Bine, iubitule, spunea cu o voce răguşită. Te sun mai târziu.

Când m-a văzut în prag, s-a făcut roşie ca focul şi a trântit receptorul.

– Te rog, vino să mă ajuţi, m-am văicărit. Nu pot să fac totul singură.

– Ce vrei să fac? m-a întrebat, urmându-mă jos.

– Bagă-i pe toţi în salon şi pune-i să înceapă concursul de mâncat gogoşi. Câştigătorului îi dai un premiu pe care-l găseşti în sertarul scrinului. Doamne, iar sună cineva la uşă!

Era o brunetă fermecătoare, dar neîngrijită, îmbrăcată într-o haină din piele de oaie.

– Bună! Eu sunt Delphinium. I-am adus pe Damian şi pe Midas, mi-a spus şi a arătat spre doi băieţei foarte frumoşi, cu părul lung, unul blond, celălalt brunet, care aproape m-au trântit dând năvală în salon.

– Am uitat acasă cadoul Lucastei, m-a anunţat calmă, luând-o după ei. Pot să-mi iau ceva de băut? Ştiu de unde.

Discului cu „The Sting" i-a urmat cel cu „The Muppet Show". Maggie a apărut în hol.

– Bună, Delphinium, a zis şi s-a întors spre mine. Mi-e teamă că Wordsworth şi Coleridge au pătruns în salon şi-au mâncat jumătate din gogoşi. Au înnebunit de tot azi.

Era prea mult. Am început să râd neajutorată.

– Asta pentru că nu-şi pot exterioriza sentimentele, am remarcat. Presupun că primesc vibraţii negative de la o anumită persoană şi reacţionează în mod exagerat. Păi atunci să jucăm Dă-mai-departe-pachetul.

Dar nici ăsta n-a avut mai mult succes, pentru că Berenice făcuse nodurile aşa de strâns, că nimeni n-a putut să le desfacă. Aşa că am început un alt joc, în care copiii trebuiau să se adune în cerc şi să cânte. Dar unii dintre ei îl ştiau prea bine, iar alţii, care fuseseră eliminaţi din joc, printre care şi Damian şi Midas, s-au plictisit şi s-au luat la bătaie.

Un incident a fost creat de sosirea lui Jason, un copil bolnăvicios, îmbrăcat într-un costum verde de catifea, care s-a dovedit a fi duşmanul de moarte al lui Damian şi Midas.

– La naiba! a zis Lucasta desfăcându-şi cadoul. Alt ierbar idiot.

Chiar acel moment a fost ales de Berenice să-şi facă apariţia, într-o cămaşă cafenie, cizme şi o fustă neagră cu o crăpătură mare în faţă. Arăta de-un milion de dolari, dar era foarte nervoasă.

– Prudence, nu cumva mi-ai văzut cureaua Hermes?

– Cine vrea să fixeze coada măgarului? am strigat.

Veselia s-a încins cu repeziciune. Rose a sosit cu profesorul Copeland. Apoi au venit câţiva taţi şi un bărbat să livreze nişte mobilă de grădină.

– E oferta mea specială, a zis Rose emoţionată. Trebuie s-o ascundem în pivniţă să n-o vadă Ace.

Berenice se hotărâse să înceteze cu bombăneala în privinţa curelei şi îşi găsise o prietenă de suflet în Delphinium.

– E greu să-ţi păstrezi mintea activă când îţi petreci timpul cu oameni aroganţi, îi spunea.

M-am uitat la ceas. Era ora cinci, iar scamatorul întârziase un sfert de oră. Am ridicat din umeri; trebuia să mâncăm în curând.

S-a auzit un răcnet. Damian, căruia îi alunecase legătura de la ochi, aterizase cu acul de la coada măgarului

drept în fundul profesorului Copeland. Midas îl lovea în cap pe Jason cu o rachetă de tenis.

– Nu m-aş angaja într-o astfel de formă de activitate dacă aş fi în locul tău, Midas, l-a atenționat Delphinium.

– E uimitor, a zis Berenice, cum îşi rezolvă copiii ostilitățile dacă nu te opui instinctelor lor naturale.

Cinci şi un sfert şi nici urmă de scamator. Am dus copiii în bucătărie pentru ceai.

– Ce-i porcăria asta? a întrebat Damian, luând o bucată de prăjitură de morcov şi azvârlind-o în Jason.

– Porcărie, a zis Midas şi a luat un biscuit de soia, pe care l-a aruncat în Antonia Fraser.

Două fetițe au început să plângă.

– Nu sunt de groază? a zis Maggie, băgându-şi capul pe uşă.

– De ce nu face Delphinium ceva să-i stăpânească? am întrebat cu desperare.

– Locuieşte într-o comunitate de cealaltă parte a Windermere-ului. Nu cred că ține cont prea mult de disciplină. Tatăl lor goneşte cu un Ferrari în fiecare zi la biroul lui din Londra.

Scamatorul, un omuleț prăpădit cu părul pieptănat pe frunte, a sosit la cinci şi jumătate bolborosind scuze, foarte prost dispus.

– Drumurile sunt cumplite. Aş vrea să încep imediat, ne-a zis.

Şi printr-un miracol, peste cinci minute toți copiii stăteau vrăjiți la picioarele lui în birou, privind cum scoate porumbei din mânecă.

Pfui: ce uşurare colosală! Adulții se distrau şi ei gălăgioşi în salon; toți se ameţiseră bine. Tocmai turnam ceva de băut pentru mine şi doamna Braddock, când s-a auzit iar soneria.

– Le citesc mereu plantelor mele din Rod McKuen, spunea Berenice.

Cum nimeni n-avea de gând să se mişte, m-am dus să deschid uşa.

Era o altă mamă. Avea ochii umflaţi, părul blond cenuşiu şi privirea speriată ca a unui cal de curse. Mi se părea că o mai văzusem undeva.

– Bună, mi-a spus nervoasă. Pot să intru?

– Sigur că da. Dacă aţi venit să luaţi copilul acasă, mă tem că trebuie să mai aşteptaţi un pic. Scamatorul a întârziat. Dar cei mari petrec de minune în salon. Ştiţi cum sunt cei din familia Mulholland!

A zâmbit.

– Chiar prea bine! Eu sunt Fay.

M-am înecat.

– Dumnezeule! Eu sunt Pru.

M-am întrebat care va fi reacţia lui Maggie.

– Lucasta mi-a vorbit numai despre tine la telefon. Ai fost foarte drăguţă cu ea. Eşti sigură că e bine să intru?

Era atât de prietenoasă, că nu puteai să n-o simpatizezi.

– Bineînţeles. Cum a fost rolul?

– Destul de bun, mi-a spus scoţându-şi haina de blană uzată. Am avut un regizor foarte amabil, cred c-o să-mi mai dea de lucru. Cum a ieşit petrecerea Lucastei?

– Senzaţional! am ţipat ca să acopăr zgomotul în timp ce treceam pragul salonului.

– Doamne, ce emoţii am să intru iar aici!

N-ar fi trebuit să aibă. Rose a scos un ţipăt de încântare şi i-a sărit de gât.

– Scumpa mea, scumpa mea Fay! a strigat. Ce bine-mi pare să te văd! N-ar fi trebuit să nu vii pe-aici atâta vreme. Ce superb arăţi! Ai slăbit foarte mult. Ce minunat! James! Berenice! Delphinium! Ea e Fay, prima soţie a lui Jack şi mama Lucastei.

Toţi s-au înghesuit în jurul lui Fay, spunându-i ce încântaţi erau s-o vadă iarăşi.

– Eu sunt legătura permanentă a lui Ivan, am auzit-o pe Berenice.

Am zărit fața lui Maggie în mulțime. Mi s-a făcut rău; arăta îngrozitor. Mă pregăteam să-mi croiesc drum până la ea, dar am auzit un țipăt. În hol l-am găsit pe scamator cu fața scăldată-n lacrimi.

– Sunt cei mai răi copii cu care am avut vreodată de-a face. Sunt niște mici monștri. Damian ăla a încercat să-mi trimită unul din porumbei în sus pe coș cu un mesaj pentru Moș Crăciun și i-a pârlit toate penele.

Și-a șters ochii.

– Nu pot să continui în felul ăsta.

– Oh, vă rog, i-am spus. Sunteți plătit pentru o oră. Beți ceva tare și încercați s-o luați de la capăt.

– Nu beau, a suspinat. Ai nevoie de gardă personală cu nemernicii ăștia mici. Lasă iepurele în pace, pacoste ce ești! a țipat alergând înapoi în birou.

Jack a fost următorul venit. Era foarte bine-dispus. Reușise să încheie o afacere excelentă cu americanii.

– Maggie și cu mine putem face Crăciunul în Bermude dacă vrem.

– Nu sunt sigură că *ea* o să vrea. Fay e în salon și toată lumea se ocupă de ea.

Fața i s-a luminat.

– Fay? Extraordinar! Trebuie să mă duc s-o salut.

Damian a ieșit în goană din birou și a alergat urlând spre bucătărie.

– Frumos copil, nu-i așa? am spus cu acreală.

– Probabil că-i al meu, a zis Jack.

– E un monstru, am protestat. Aparține uneia pe care-o cheamă Delphinium.

Jack a izbucnit în râs.

– Atunci e sigur al meu.

Și-a aranjat părul privindu-se în oglindă, și-a îndreptat cravata și a intrat în salon.

– Uite cine e aici, Jack, am auzit-o pe Rose. Scumpa de Fay. Nu-i aşa că arată minunat?

În următoarea clipă, Maggie a ieşit din cameră. I-am văzut faţa albă ca varul în timp ce alerga în sus pe scări.

După aceea, lucrurile mi-au scăpat complet din mână. Copiii au ieşit ţipând din birou, urmaţi de scamator care încă plângea.

– Vreau banii mei şi plec, mi-a spus.

Bineînţeles că nimeni n-avea bani gheaţă. Jack avea doar 50 de penny, Berenice cecuri de călătorie, iar scamatorul nu voia să accepte un cec obişnuit.

– Vreau bani gheaţă, a zis şi s-a aşezat hotărât pe geamantanul său. Aia de acolo sunt în stare să falsifice cecuri. O să aştept până-mi daţi banii.

În salon, Jack stătea la taclale cu Fay. Într-o mână avea un pahar, iar cealaltă şi-o întinsese pe spătarul canapelei, în spatele lui Fay. Părea mulţumit şi relaxat.

Am fost uimită s-o descopăr pe Berenice nas în nas cu profesorul Copeland.

– Cred că e nemaipomenit, îi spunea, felul în care reuşeşti să te conectezi la tine însuţi, să găseşti acel canal în subconştientul tău prin care captezi atâta energie.

Rose părea neconsolată.

Jason a apărut urlând, urmărit de Damian şi Midas care aveau în mâini câte o suliţă Masai de-a lui Jack.

Profesorul şi Berenice le urmăreau goana cu afecţiune.

– Dacă aş fi putut să-mi exteriorizez sentimentele în felul ăsta, sunt sigur că n-aş mai fi avut nevoie de atâţia ani de psihanaliză, zicea Copeland. Vreau să spun că tatăl meu e un exemplu perfect de retentiv anal.

– Munceşti prea mult, mi-a strigat Jack. Vino să stai de vorbă cu Fay.

– Într-un minut, le-am spus.

În bucătărie i-am descoperit pe Coleridge, Wordsworth, Antonia Fraser şi pe pisoi devorând mâncarea. Dar nici măcar ei nu se atinseseră de franzela din linte şi prăjitura de morcov. Sus, am găsit-o pe Maggie zăcând în pat.

– Nu pot să suport, nu pot să suport! Mă aşteptam să fie şleampătă şi urâtă, a suspinat, iar ea apare arătând superb şi se vede de la o poştă că Jack e nebun după ea. Cred c-a ţinut cură de slăbire săptămâni în şir. N-aş fi crezut că e aşa de subţire. Toţi o p-privesc şi spun că e mult mai frumoasă decât mine.

– Nimeni nu spune aşa ceva, am contrazis-o cu hotărâre. Eşti mult mai drăguţă decât ea şi mult mai *tânără*.

– Parcă n-ai văzut cum se-nghesuie toţi în jurul ei: Jack, Berenice, Copeland, Rose, chiar şi Ace, bănuiesc, când o să se întoarcă. Sunt atât de nestatornici.

– Vor doar să uşureze lucrurile pentru Lucasta. Iar Jack se simte vinovat, din cauză că a părăsit-o pentru tine şi se poartă frumos doar ca să-i arate că-i pare rău c-a făcut-o să sufere. Dar n-o să se întoarcă la ea niciodată.

Jos, ţipetele s-au intensificat şi s-au auzit câteva explozii puternice.

– Mă întorc imediat, i-am spus.

Damian şi Midas erau pe scări. Găsiseră un pachet de ţigări, aprinseseră câteva şi spărgeau sistematic baloanele.

– Opriţi-vă! am ţipat.

Nu m-au luat în seamă. Ar fi trebuit să intre într-o organizaţie paramilitară, ca cea a cercetaşilor.

Alţi taţi au venit să-şi ia acasă copiii şi soţiile care nu erau destul de treze ca să conducă, dar rămâneau şi ei la petrecere şi trebuia să li se aducă şi lor băuturi.

Lucasta stătea pe genunchiul lui Jack, jucându-se cu brățara lui Fay. Păreau fericiți toți trei. „Doamne," am gândit, „câte nenorociri atrage după sine un divorț!"

Profesorul Copeland și Berenice discutau absorbiți.

– Mi-am dat seama că nu pot scrie despre asta, zicea Berenice. Viața mea cu Aaron a fost prea dureroasă ca să poată fi transformată în artă solidă.

– N-o trage pe Antonia Fraser de coadă în halul ăsta, a spus Delphinium. Violența fizică nu rezolvă nimic.

– Cred c-o să beau ceva până la urmă, mi-a zis scamatorul.

Undeva, la distanță, am auzit o ușă trântindu-se. Era ora șapte. Eram îngrijorată din cauza lui Ace. Probabil că șoselele erau ca sticla.

– Când dăm o petrecere pentru copii, povestea Berenice, ne scriem scenariul pe parcurs.

În hol, Damian și Midas își scriau scenariul cu ruj pe pereți.

– Încetați! am urlat la ei. Încetați, monștrilor!

Nici acum nu m-au băgat în seamă. Apoi Damian a ridicat două degete spre mine. În clipa următoare, Jason a ieșit din bucătărie fluturând un cuțit.

– Nu! am țipat.

O cheie s-a întors în ușă și a intrat Ace. N-am simțit în viața mea o asemenea ușurare.

– Mulțumesc lui Dumnezeu c-ai venit!

– Care e problema?

– Ei sunt.

Am arătat spre Damian, Midas și Jason, care încerca să se decidă pe care să-l sfârtece primul.

Ace a traversat holul într-o clipă.

– Opriți-vă! le-a spus cu fermitate, smulgându-i cuțitul lui Jason și luându-i pe Damian și Midas de ceafă. Altfel vă dau cap în cap! E un televizor în birou, duceți-vă să vă uitați.

Spre uimirea mea, au plecat în liniște.

– Și altceva?

– Scamatorul a făcut o criză de nervi. N-a putut să se descurce cu copiii, nimeni n-a avut bani să-l plătească, așa că s-a alăturat petrecerii și a început să bea, deși nu bea de obicei.

– Du-te și cheamă-l, mi-a spus Ace scoțând un teanc de bancnote din portofel.

– Ce s-a mai întâmplat? m-a întrebat, după ce scamatorul a fost expediat în noapte.

– Fay e aici, am spus desperată. Rose nu știe ce să-i mai facă, iar Jack flirtează nebunește cu ea.

– Și Maggie? a întrebat repede.

Ace sesiza imediat miezul problemei.

– E în camera ei, varsă râuri de lacrimi.

S-a îndreptat spre scări.

– Mă duc să vorbesc cu ea. Fii drăguță și toarnă-mi un whisky simplu.

– Cum a fost vizita? Sper că nu prea dureroasă.

A înălțat din umeri.

– Îngrozitoare, dar a trecut.

M-am dus în salon după whisky. Petrecerea nu dădea nici un semn că s-ar apropia de final.

– Unde e Ivan? m-a întrebat Berenice. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

– S-a întors. E sus cu Maggie.

Ochii i s-au îngustat până au ajuns ca o crăpătură neagră.

– E supărată, i-am explicat.

– Din ce cauză?

– E nefericită pentru că Fay e aici.

– Ce demodată poate să fie! a exclamat Berenice disprețuitor. Nimănui nu-i mai pasă de foștii soți în zilele noastre; e mult mai sănătos – nu trebuie să-ți bați capul.

Nu pot să înțeleg gelozia, e ceva de care eu n-am suferit niciodată.

– Oh, sunt sigură că eşti mult deasupra unor astfel de lucruri, am repezit-o.

Am pus nişte gheață în whisky şi m-am grăbit să ies din cameră.

Ace coborâse şi părea foarte deprimat. Avea o scrisoare în mână.

– Ce s-a întâmplat?

– A plecat Maggie.

– La Pendle? am şoptit.

– Aşa spune în biletul pe care i l-a lăsat lui Jack.

Şi-a pus mâna pe brațul meu.

– Îmi pare rău, mi-a spus.

– Doamne, ce îngrozitor! Dar nu cred c-a ajuns prea departe; era aici acum 20 de minute.

A deschis uşa şi s-a uitat afară – zăpada cădea în vârtejuri şi un val de fulgi mici şi înghețați a pătruns înăuntru.

– Maşina lui Jack a dispărut. Probabil c-a luat-o ea. Cred că încearcă să prindă trenul de opt fără un sfert. Ar putea să se omoare pe drumurile astea.

Brusc, fața i s-a îngălbenit sub bronz. Poate că-şi amintea de Elizabeth conducând prea repede pe şoseaua înghețată în nerăbdarea ei de a-l întâlni la aeroport. Mi-a luat paharul de whisky din mână şi l-a golit dintr-o înghițitură.

– Mă duc să văd dacă o pot opri. Nu spune nimic până mă întorc – zi-le că m-am dus să-mi iau țigări.

S-a întors după trei sferturi de oră.

– Am pierdut-o. Lăsase maşina parcată pe şosea – ca un ultim gest de sfidare, bănuiesc. Cred că e cazul să pun punct petrecerii.

A intrat în salon.

– Ivan, scumpul meu!

Berenice s-a desprins de profesorul Copeland şi de un grup de taţi, a traversat camera, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui şi l-a sărutat drăgăstos.

– Unde-ai fost?

Bonele au tresărit şi şi-au îndreptat puloverele, iar mamele şi-au aranjat părul.

Deşi palid şi obosit de drum, Ace arăta mortal. Mă întrebam cum de nu observasem de prima dată.

S-a dus şi a sărutat-o pe Fay, care încă stătea lipită de Jack pe canapea.

– Bună, iubito, te-ai făcut foarte frumoasă! Mă bucur pentru rol.

Ochii lui Fay s-au aprins.

– Dumnezeule, e minunat să te revăd! Cum a fost în America? Te-ai întors plin de succes, nu-i aşa? Îmi pare bine pentru tine şi Berenice.

Şi-a coborât vocea.

– Am vrut să-ţi scriu când a murit Elizabeth, dar nu prea eram în apele mele pe vremea aceea.

Se întâmplase probabil imediat după ce Jack o părăsise. Acum că Maggie plecase, poate că vor fi împreună din nou.

Însă Ace era de altă părere.

– Cred că n-ai nimic împotrivă să te conduc acasă.

– Rămâne la cină, a zis Jack repede.

– Oricum, petrecerea nu s-a terminat, a ţipat Rose.

– Ar fi mai bine să vină altă dată, a spus Ace cu hotărâre. Lucasta e obosită. Copiii ar fi trebuit să fie de mult în pat.

Lângă fereastră, Damian şi Midas îndesau bezele pe sub costumul de catifea al lui Jason.

Într-un fel sau altul, Ace a reuşit să golească salonul în zece minute. M-am dus sus cu Fay şi am ajutat-o să strângă cadourile şi să împacheteze lucrurile Lucastei.

– Mă doare burta, s-a jeluit Lucasta.

– Ai mâncat prea multe dulciuri, i-a zis Fay.

În timp ce coboram, am auzit vocea plină de furie a lui Jack:

– Ce dracu' se întâmplă? De ce nu poate Fay să rămână la masă? Nu poți s-o dai afară pe o vreme ca asta!

Ace a scos din buzunar scrisoarea lui Maggie.

– Mai bine ai citi asta, i-a spus.

Înainte să intre în salon după Jack, Ace s-a întors spre mine:

– Vrei să le spui la revedere lui Fay şi Lucastei din partea noastră?

Afară, Lucasta m-a îmbrățișat strâns.

– Pot să vin să stau cu tine la Londra? O să mă duci să văd gărzile de la palatul Buckingham?

– Sigur că da, i-am spus strângând-o în brațe. Nu mă înduram să-i dau drumul.

– L-a şocat pe Ace faptul că m-a găsit aici? mi-a şoptit Fay îngrijorată.

– Nu pe el, pe Maggie. E un pic geloasă.

– *Ea* geloasă? a întrebat Fay cu tristețe. N-a fost ea cea care mi l-a luat pe Jack? Bănuiesc că a fost o lipsă de tact din partea mea să stau atât. Dar mi-a făcut plăcere să-i revăd, a adăugat melancolică. Sunt aşa de drăguți!

– Ştiu că sunt, am aprobat-o.

Am intrat în casă şi m-am oprit să arunc o privire în oglinda din hol. Eram palidă şi aveam tot un singur ochi fardat. Uşa de la salon era deschisă.

– Pru, a strigat Rose, suntem aici.

Jack stătea pe pervaz, înconjurat de resturi de prăjituri, serpentine colorate de hârtie şi baloane sparte.

Pe față i se citea o deznădejde sălbatică, încât l-am recunoscut cu greu. Berenice îşi construise o expresie

consolatoare. Ace mi-a dat un pahar cu gin şi apă tonică. Rose savura din plin situaţia.

– Nu e înspăimântător? mi s-a adresat. Maggie şi cu mine trebuia să jucăm bridge mâine şi a plecat cu pălăria profesorului Copeland.

– Nu m-ar mira ca tot ea să-mi fi luat cureaua Hermes, a zis Berenice.

– E foarte urât din partea lui Maggie, a continuat Rose. Ştiam că Pendle e prietenul lui Pru.

Jack s-a întors spre mine.

– Tu ai văzut-o ultima oară. Ce spunea?

– Cred că era geloasă că stăteai la taifas cu Fay. N-a mai văzut-o niciodată şi a fost – ei bine – un pic şocată că Fay e atât de atrăgătoare, iar tu păreai încântat s-o revezi.

– La dracu', *m-am* bucurat s-o văd. M-am simţit întotdeauna bine cu ea când nu ne certam.

– Eu fac saună cu fostul meu soţ şi legătura lui permanentă, a zis Berenice. Nu trebuie să faci caz de foştii soţi sau fostele soţii.

Jack i-a aruncat o privire plină de ură, apoi s-a întors spre Ace.

– Nu-mi vine să cred c-a plecat! Să mă duc după ea?

Ace a clătinat din cap.

– Las-o în pace. Dacă o aduci înapoi acum, n-o să ştie *niciodată ce iad e să trăiască cu* Pen.

– S-ar putea să-i placă.

– Or să-şi mănânce sufletul unul altuia.

Jack şi-a privit paharul neatins.

– Presupun că merit asta. Nici eu n-am avut vreo mustrare de conştiinţă când i-am suflat-o lui Pen. E ochi pentru ochi.

A râs sec.

– Cel puţin n-o să fie nevoie să-şi schimbe numele.

– Oh, las-o în pace, Jack, i-a spus Rose. Nu merită să te necăjeşti din cauza ei.

A fost prima dată când l-am văzut pe Jack furios – era o privelişte înspăimântătoare.

– Tacă-ţi gura, bătrână proastă! s-a răstit. Dacă n-ai fi fost tu s-o duci pe căi greşite...

Rose l-a întrerupt.

– Jack, cum poţi să-i vorbeşti aşa mamei tale?

Ace a luat-o de braţ.

– De ce nu te duci să te uiţi la televizor?

Rose a dat din cap cu înverşunare.

– Chiar crezi că m-aş putea uita la televizor în astfel de momente?

– Hai, du-te, a îndemnat-o Ace.

Rose s-a năpustit afară din cameră. Ace s-a întors spre Berenice şi spre mine.

– N-aţi putea să-i ţineţi companie o jumătate de oră?

Am găsit-o pe Rose în birou, răsfoind *Radio Times.*

– Aveam aranjată o partidă de bridge în patru, s-a văicărit. Maggie ar fi putut să aştepte până miercuri. N-a avut niciodată simţul proporţiilor.

N-o ascultam. Mă gândeam la Ace.

– Emisiunea lui Charlie Drake o să înceapă imediat! a exclamat Rose. Fii drăguţă şi dă-i drumul. Am timp să-i dau un telefon profesorului să-i spun despre Maggie. N-o să-i convină deloc că i-a luat pălăria.

A ieşit grăbită în hol. Antonia Fraser îşi ascuţea ghearele pe stofa canapelei. Televizorul a intrat în funcţiune cu zgomot. Reginald Bosanquet vorbea despre haosul creat pe şosele din cauza zăpezii.

– Ştirile englezeşti sunt atât de mărginite, a zis Berenice şi a închis televizorul. Cred că eşti supărată, Pru. Acum nu mai are cine să te ducă înapoi la Londra.

– Oh, mai taci din gură!

Berenice a început să-şi cojească oja de pe una din unghiile ei lungi şi roşii.

– Nu te răneşti decât pe tine devenind ostilă, mi-a spus. Nu-ţi dai seama că furia nu e decât cealaltă faţetă a deprimării? Trebuie să te întrebi de ce te simţi ameninţată de mine.

– Mă scoate din ţâţâni filozofeala ta cretină.

– Nu eşti sinceră, Prudence. Vine o vreme când sinceritatea absolută trebuie să aibă întâietate într-o comunitate luminată asupra unor consideraţii mai pragmatice. Altfel, pur şi simplu re-creem ipocrizia vremurilor noastre.

– Am nevoie de un translator, am anunţat-o şi am luat o înghiţitură zdravănă de gin.

– Ai o fixaţie emoţională pentru Ivan.

– *Nu*-i adevărat!

Dar am simţit cum mă fac stacojie.

– Ba da, iar el ştie şi e foarte, foarte stânjenit.

– Nu pot să-mi închipui că l-ar stânjeni ceva.

– Asta arată că nu te poţi conecta la vibraţiile celorlalţi. Ivan te-a sprijinit în ultimele săptămâni pentru că ai fost bolnavă şi Pendle te-a tratat aşa de prost. Lui îi pasă de oameni, li se dedică lor.

– Stai un pic să-mi caut un baston, i-am zis desperată.

– Prudence, nu glumi cu lucrurile astea. Toată lumea a fost jenată de prezenţa ta aici şi aşteptam ca mâine să vină Pendle să te ia. Acum când e evident că Pendle şi-a încheiat socotelile cu tine, ai de gând să abuzezi de ospitalitatea lor?

– Nu, am îngăimat. Sigur că nu.

– Jack şi Rose îi dau destulă bătaie de cap lui Ivan. Nu mai are nevoie şi de tine să te-nvârţi pe aici ca o adolescentă dezamăgită în dragoste, care are nevoie de supraveghere.

Reginald Bosanquet își încheia programul glumind cu Andrew Gardner despre un canar care învățase să cânte Simfonia a noua de Beethoven.

Rose a intrat agitată.

– Profesorul are de gând să-i trimită lui Pendle o notă de plată pentru pălărie. L-a costat 50 de lire la Herbert Johnson.

– Rose, i-am spus, te superi dacă mă duc la culcare? Mă simt un pic slăbită și am avut o zi obositoare.

M-am strecurat în pat strângând pisoiul la piept și am stins lumina. A doua zi aveam s-o șterg. N-aveam să stau să devin o pacoste pentru toată lumea.

Câteva ore mai târziu, i-am auzit pe Ace și Jack venind la culcare. Încă mai discutau cu vocile scăzute.

16

Ace a intrat să mă vadă a doua zi dimineață foarte devreme și mi-a dat o scrisoare de la Jane.

– Mă duc la Manchester cu Jack să-l vedem pe avocatul nostru, mi-a spus. Mă întorc la prânz. Nu arăți prea bine. Ziua de ieri probabil că te-a extenuat. Nu te da jos din pat până mă întorc.

M-a mângâiat pe obraz.

– Îmi pare rău că ai asistat la o criză de familie.

„Pleacă," am gândit cuprinsă de panică, încercând să-mi întipăresc în memorie fiecare trăsătură a lui, „și n-am să-l mai văd niciodată." Simțeam că inima îmi e smulsă din piept. Când a ajuns la ușă, l-am strigat.

– Îți mulțumesc c-ai avut grijă de mine și pentru toate celelalte.

S-a întors.

– N-am terminat încă.

– Îmi pare rău c-am fost o pacientă dificilă.

Fața i s-a îmblânzit.

– Ai fost al naibii de dificilă!

Și a plecat.

M-am îmbrăcat repede, mi-am aruncat hainele în valiză și m-am dus în camera lui Rose, care-a fost indignată să fie trezită la o oră atât de scandaloasă.

– Tocmai am primit o scrisoare de la mama, am mințit. E foarte bolnavă și n-are cine să aibă grijă de tata, deci mă tem că va trebui să plec imediat.

– Vai de mine! a zis bosumflată. Toată lumea pleacă. Întâi Pendle, apoi Jimmy, după aceea Maggie şi acum tu. Ca într-o piesă de Cehov. Dar nu-i nimic. Trebuie să mai vii la noi. Braddock o să te ducă la gară.

– Ai ceva împotrivă să iau cu mine pisoiul?

– Sigur că nu. Sunt şi aşa prea multe animale în casa asta. Cred c-o să găseşti un coş pe undeva.

Mi-a luat foarte mult timp să-i scriu un bilet lui Ace. E foarte greu, când tot ce ai de spus cuiva e „Te iubesc, te iubesc, te iubesc." În final, mi-au ieşit câteva rânduri reci, prin care-i mulţumeam şi îi spuneam că mama e bolnavă.

Domnul Braddock mi-a pus bagajele în maşină. Pisoiul se agita în coş, mieunând sfâşietor. Am intrat în bucătărie. Berenice îşi lua micul dejun dezgustător, care semăna de data asta cu nişte rumeguş amestecat cu excremente de şobolan şi citea *The Guardian.* Am ignorat-o şi m-am dus s-o îmbrăţişez pe doamna Braddock.

– La revedere şi îţi mulţumesc pentru toate tăvile pe care mi le-ai adus la pat şi pentru tot.

Doamna Braddock s-a şters la ochi cu şorţul.

– Eşti o fată bună şi-ai muncit aşa de mult ieri. O să ne fie dor de tine. Sper să mai vii, deşi nu sunt sigură c-o să mai fiu aici.

I-a aruncat o privire veninoasă lui Berenice, care a continuat să mănânce netulburată.

Domnul Braddock a apărut în prag.

– Trebuie să ne grăbim, iubito, dacă vrem să prindem trenul.

Am luat-o spre uşă fără s-o bag în seamă pe Berenice, dar ea şi-a ridicat privirea şi mi-a spus:

– La revedere, Prudence. Sunt sigură că ai să-ţi găseşti în curând o legătură permanentă. Sper să ai destulă forţă interioară ca să nu iei indiferenţa lui Ivan drept un semn de respingere.

Am privit-o meditativ câteva secunde, ca de la adolescentă la femeie. Apoi i-am zis:

– Cum spui tu mereu, singurul lucru autentic în viață e să-ți urmezi impulsurile.

Am luat farfuria cu acea oribilă mâncare dietetică și am răsturnat-o, cu lapte cu tot, în părul ei strălucitor, proaspăt spălat.

– Și o să vin să-ți arunc orez brun la nuntă, am adăugat și am luat-o la fugă spre mașină.

Rose mă aștepta afară. Era o zi frumoasă, însorită, zăpada scânteia, iar câinii se hârjoneau veseli; nimic nu se potrivea cu starea mea de spirit sinucigașă.

– La revedere Rose, scumpa mea, am spus sărind în mașină. Transmite-i toată dragostea mea lui Jack... și lui Ace.

Privind-o cum își flutură mâna, m-am simțit ca o scoică desprinsă de pe stânca ei.

Munții înzăpeziți păreau de marmură pe fundalul cerului albastru, zăpada acoperise iedera de pe ziduri și fiecare rămurică sau fir de iarbă strălucea ca un foc de artificii. Cum era poezioara aceea pe care o învățasem la școală?

„Vizitiul pocnește din bici și am plecat.
Copacii și casele s-au micșorat.
La o cotitură de pădure înapoi ne uităm cu dor,
Adio, adio tuturor!"

M-am întors și-am mai privit o dată casa familiei Mulholland, înconjurată de pini întunecați. Simțeam că în urma mea se așterne o dâră lucioasă de lacrimi ca cea lăsată de melc.

Deodată, am auzit un râs înăbușit. M-am uitat la fața impasibilă a domnului Braddock; apoi a chicotit iarăși.

– Doamna Braddock și cu mine ne-am abținut cu greu, mi-a spus. Ne venea să aplaudăm. Până la moarte o

să-mi amintesc mutra pe care a făcut-o când laptele şi porcăriile alea îi curgeau pe faţă. Aş fi vrut să am şi eu curajul să fac aşa ceva. Oricum, numele tău va fi însemnat cu litere mari pentru eternitate.

– Doamne, nu prea cred că am nevoie de publicitate! Ace o să se învinețească de furie.

– Poate o să i se deschidă ochii. Dacă femeia aia devine stăpână la Ambleside, eu şi cu doamna Braddock plecăm fără regrete.

A început să râdă iar.

După ce mi-a cumpărat bilet şi mi-a dus pe peron valiza şi pisoiul care tot mai mieuna furios, s-a pregătit de plecare.

– Trebuie să curăț zăpada din curte, dar înainte să plec vreau să-ți strâng mâna şi să te felicit.

– Mă bucur c-am reuşit să fac pe cineva fericit, am spus mohorâtă.

Drumul înapoi spre Londra a fost un coşmar. Lacrimile îmi curgeau tot timpul pe sub ochelarii negri. Trenul era aglomerat, iar doamnele bătrâne care admiraseră pisoiul când intrasem în compartiment şi mă rugaseră să-l scot din coş, s-au plictisit repede de el când a început să sară pe ele şi le-a rupt ciorapii. Am colindat toate toaletele din tren, unde plângeam ca o proastă până când cineva bătea la uşă. Atunci ieşeam şi mă mutam în următoarea.

Ajunsă acasă, am tras concluzia că Jane nu se aştepta să apar prea curând. Era plecată, dar se vedea că se folosise din plin de garderoba mea. Hainele mele erau împrăştiate prin tot dormitorul şi uitase să pună dopul sticluței mele preferate de parfum. Am instalat pisoiul, i-am desfăcut o conservă de homar pe care am găsit-o în cămară şi m-am plimbat tristă prin apartament, întrebându-mă dacă nu cumva fusese o prostie să plec în felul acela.

Jane a venit pe la zece şi şi-a dat multă osteneală ca să mă convingă că e bucuroasă să mă vadă. Era teribil de jenată, din cauză că purta haina de blană şi cizmele mele. Însă când a fost în stare să mă privească în faţă, jena i s-a transformat în groază.

– Pru, iubito, arăţi ca scăpată dintr-un accident de maşină. Ce, sau mai degrabă cine, te-a adus în halul ăsta?

– Am fost bolnavă, i-am spus şi am izbucnit în lacrimi. Până la urmă, i-am povestit tot.

– Ştiam dinainte, bineînţeles, a declarat Jane plină de sine. Am dedus din scrisorile tale că epoca lui Pendle a apus şi că există o înclinaţie promiţătoare spre Ace. După părerea mea eşti nebună de legat, a continuat. Eu n-aş fi plecat. Aş fi rămas să mă lupt cu tipa asta, Berenice – ce nume oribil! Cât de îndrăgostită erai de Pendle şi acum uită-te la tine! Ei, poate că lui Ace i-o fi plăcut de femeia asta un pic, dar acum nu-l mai interesează. Aşteaptă şi-ai să vezi că o să vină în fugă după tine.

Dar Ace n-a venit după mine. Pentru prima oară în viaţa mea am aflat ce înseamnă iadul. Nu e nevoie de demoni şi furci, doar să-i iei cuiva fiinţa pe care o iubeşte şi e de ajuns. Înainte, când fusesem nefericită în dragoste, nu era nevoie decât de un bărbat frumos care să îmi arunce o ocheadă pe stradă sau de un petec de cer albastru ivit deasupra unei clădiri cenuşii, ca să-mi risipească mâhnirea. Dar de data asta suferinţa mea nu avea leac. Mă târam prin apartament ca un animal rănit şi în fiecare noapte plângeam până în zori cu suspine care cutremurau pământul.

Sfârşitul de săptămână a trecut cu viteza melcului – nici o scrisoare, nici un telefon. Am sunat chiar şi la deranjamente să văd dacă n-are ceva telefonul. Jane, îngrijorată la început, s-a săturat până peste cap de mine. Nimeni nu poate să te compătimească la infinit. I-a

telefonat lui Rodney duminică şi a luat cu el un prânz prelungit şi bine stropit cu băutură, în timpul căruia au discutat ce să facă pentru şi în privinţa lui Prudence.

Luni dimineaţa, înapoi la birou, privind lung un teanc de statistici despre conservele de piersici, mă întrebam dacă o să supravieţuiesc până la sfârşitul săptămânii, când a sunat telefonul. A răspuns Rodney.

– Pentru tine, mi-a spus fluturând receptorul. O voce din trecutul tău apropiat.

– Cine? am întrebat nepăsătoare.

– Cineva pe nume Mulholland.

Am traversat camera cât ai clipi din ochi.

– Bună, Pru, mi-a zis o binecunoscută voce tărăgănată.

Era Maggie.

– Ce faci? am întrebat-o, luptându-mă să-mi ascund dezamăgirea.

– Comme çi, comme foarte ça. Pendle e plecat. Vino să luăm prânzul împreună.

– Cu plăcere.

Ca un masochist nebun, nu puteam rezista tentaţiei de a sta de vorbă cu cineva care-l cunoştea pe Ace şi eram curioasă de asemenea să aflu cum îi plăcea viaţa cu Pendle.

Când am sosit, n-am recunoscut apartamentul lui Pendle. Fusese de o curăţenie desăvârşită. Acum haine zăceau peste tot, iar pungi de plastic şi foiţe de mătase erau împrăştiate pe covor. Scrumierele dădeau pe dinafară şi Maggie făcuse incursiuni devastatoare în barul cândva bine aprovizionat. Pălăria profesorului Copeland, pe care încă se mai vedeau câteva fire din blana roşcată a Antoniei Fraser, era aşezată şmechereşte pe nasul bustului lui Iuliu Cezar.

Maggie m-a îmbrăţişat.

– Pru, ce încântare să te văd! Am sunat la noroc. Mă gândeam că s-ar putea să mai fii încă acasă. Ți-e foame tare? .

Am dat din cap în semn că nu.

– Asta-i bine, pentru că nu avem decât whisky şi un pic de somon afumat la prânz.

A turnat de băut.

– Îți place noua mea înfățişare? m-a întrebat făcând o piruetă.

Purta o rochie mini roşie şi îşi făcuse un permanent cu onduleuri mici şi țepene. Sprâncenele îi erau pensate aproape de tot, iar în picioare avea pantofi roz.

– A-ntâia! i-am spus, însă eram de părere că arată înspăimântător.

– Aparțin şi eu marelui oraş acum. Am venit fără nici un bagaj, aşa că Pendle a trebuit să-mi cumpere o garderobă completă. Am ieşit în fiecare seară, la teatru, la filme şi baruri de noapte. Am fost la Hester aseară. Ai fost vreodată acolo?

– Nu.

– Pendle se poartă minunat. Face tot ce poate să mă distreze. Ştii ce mi-a spus cum am ajuns? „Te rog, despacheteaz tot, iubito, ca să pot să-ți arunc valiza." Iar apoi, spre sfârşitul primei nopți – nici unul din noi n-a dormit deloc – mi-a declarat: „E cea mai fericită noapte din viața mea, sunt mai fericit decât atunci când mi-am trecut examenele de absolvire sau când am obținut bursa la Oxford." Problema e că, dorind atâta vreme să vin să stau cu el, acum nu cred că ştie ce să facă cu mine.

Şi a continuat să trăncănească nervoasă. După un timp, învârtind gheața în pahar şi prefăcându-se nepăsătoare, m-a întrebat:

– Ce-a zis Jack după ce-am plecat? I-a păsat vreun pic?

– I-a păsat foarte mult. Aproape c-a omorât-o pe Rose când i-a spus că o să-i fie mai bine fără tine. Te iubeşte. A fost pur şi simplu distrus. Se uita într-una la fotografia ta şi spunea că nu-i vine să creadă.

S-a dus spre picup.

– Pendle are nişte discuri înfiorătoare. Am cumpărat câteva de muzică pop, dar le-am ascultat până le-am găurit.

S-a întors brusc. Ochii îi erau plini de lacrimi.

– Chiar a fost supărat?

– Da.

– Atunci de ce n-a venit după mine?

– A vrut, dar nu l-a lăsat Ace. I-a zis c-ar fi mai bine să-ţi dai seama mai întâi ce înseamnă viaţa cu Pendle.

Maggie şi-a îngropat faţa în mâini.

– Ace are dreptate, dracu' să-l ia! Am crezut întotdeauna că Pendle e mult mai interesant şi mai enigmatic decât Jack. Dar nu e aşa. E doar plictisitor. Jack e mult mai amuzant şi nu i-a păsat niciodată că sunt leneşă; pur şi simplu se prăpădea de râs. Numai dacă n-ar fi umblat atâta după alte femei.

– Asta nu înseamnă nimic pentru el, i-am spus. Vrea numai să-şi dovedească că e un bărbat atrăgător, aşa cum gorilele se bat cu pumnii în piept.

– Şi mai mult decât atât, cred că sunt însărcinată şi e copilul lui Jack, iar Pendle vrea să avortez.

– Oh, nu poţi să faci asta!

– Ştiu. Am avut destul timp să mă gândesc la Jack şi am ajuns la concluzia că, dacă n-am mai sta cu Rose şi am avea o casă şi un copil al nostru, am reuşi să ne înţelegem.

– Ce-ai de gând să faci?

Maggie s-a ridicat şi a probat una din rochiile ei noi.

– Nu ştiu. Crezi că pot să iau şi hainele astea noi cu mine?

A privit farfuria mea neatinsă.

– Nu mănânci nimic – arăți ca o stafie!

– Mulțumesc, i-am zis.

– Din cauza lui Ace, bănuiesc.

– Ce vrei să spui? m-am bâlbâit, simțind cum mi se usucă gura.

– Toate palavrele alea că nu poți să-l suferi. Era vizibil ca un coș pe nas că eşti îndrăgostită lulea.

– Cum?!

– Nu-i adresai nici un cuvânt politicos şi spuneai într-una că nu arată bine. E ca şi cum ai susține că iarba e roşie.

– Oricum, am zis obosită, nu contează ce simt *eu.* O să se însoare cu Berenice.

– Ba n-o să se-nsoare cu nici o Berenice, a spus Maggie disprețuitoare. Jack e de părere că şi el e mort după tine. Toată comportarea lui de Hitler cât ai fost bolnavă şi faptul că a fost atât de întors când *a apărut* Berenice să-i pună bețe-n roate. Doar nu putea s-o dea afară de cum a sosit. La urma urmei, *au* trăit împreună la New York. Oh, uite, ți-ai vărsat paharul!

A şters covorul cu una din pernele de mătase ale lui Pendle.

– Chiar crezi că n-o să se însoare cu ea?

– Nici într-un milion de ani. Chiar crezi că lui Jack îi e dor de mine?

17

Până după-amiază starea de exaltare mi s-a domolit. Dacă pe Ace l-ar fi interesat persoana mea, m-ar fi căutat până acum. Eram complet epuizată când m-am întors acasă.

Jane mânca pâine cu dulceață cu o mână, iar cu cealaltă încerca să-şi pună bigudiuri.

– Unde pleci? am întrebat-o.

– Ies cu Rodney.

– Iar? am zis dezgustată.

– Am descoperit care-i problema cu tine, m-a anunțat. Suferi de sindromul doctorului Kildare.

– Nu mă înnebuni!

– Ştii că femeile se îndrăgostesc mereu de ginecologii sau de doctorii lor. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu tine. Ace te-a îngrijit cât ai fost bolnavă, aşa că-l vezi ca pe un doctor. Dar o să-ți treacă repede.

– Foarte inteligent! i-am retezat-o.

– Apropo, Pendle o să treacă pe-aici.

– Asta-mi mai lipsea, am gemut. Sper că Maggie nu l-a părăsit deja. Avem ceva de băut în casă?

– Doar nişte vin de Xeres pentru gătit.

– Mă duc repede să cumpăr ceva.

– Uitasem ce voce teribil de sexy are, a spus Jane.

M-am zărit în oglinda magazinului. Arătam înfiorător – ca reclama de la Oxfam. M-am întrebat cu jale dacă o să

mai fiu vreodată drăguță. În drum spre casă, am trecut pe lângă un magazin de animale şi am privit cu indiferență anunțurile lipite pe uşă: „Vă rugăm să vă scoateți casca de protecție înainte de a intra, sperie papagalul"; „Nu vrea cineva să-i asigure un cămin lui Fluff, motanul alb cu negru, care a suferit o pierderea grea? E curat şi simpatic." Dumnezeule, nu vrea nimeni să-i asigure un cămin lui Prudence, care a suferit o pierdere grea, e curată, dar nu e simpatică deloc? „Dacă până ajung acasă nu calc pe nici o linie dintre pietrele de pavaj," mi-am spus, „o să-l uit pe Ace." Şi am început să fac paşi când foarte mici, când foare mari, dar am stricat totul izbindu-mă de un stâlp de telegraf şi călcând pe trei linii dintr-o dată. Am intrat în apartament.

– Hei! am strigat.

Jane a venit în hol strâmbându-se şi arătând spre uşa salonului.

Luându-mi inima în dinți, am intrat. Am simțit că-mi îngheață sângele în vine şi m-am sprijnit de marginea mesei să nu mă prăbuşesc. Cu spatele la foc, ca un munte uriaş, stătea Ace.

– Ce naiba faci aici? m-am bâlbâit. Jane a spus că Pendle o să treacă pe-aici.

– Ne-a confundat. Vocile noastre seamănă la telefon.

Părea teribil de obosit şi avea cearcăne vinete.

– Mi-a fost dor de tine, mi-a spus şi dacă n-ar fi fost Ace şi dacă n-ar fi fost bronzat, aş fi putut să jur că s-a înroşit. Mi-ai lipsit îngrozitor.

A întins brațele spre mine şi m-am oprit direct acolo. M-a sărutat până când n-am mai putut să respir.

Apoi mi-a zis:

– De ce dracu' ai fugit în felul ăla? ceea ce semăna mai mult cu Ace pe care-l cunoşteam.

– Cum m-ai găsit?

– Mi-ai scos peri albi cu povestea aia despre boala mamei tale. După ce am căutat prin toate cărțile de telefon de la poştă, am găsit până la urmă numărul părinților tăi. Cred că mama ta m-a crezut nebun când i-am spus că-mi pare rău că e bolnavă. Cu toate astea, am avut o mică discuție edificatoare. Mi-a zis că nu te-a văzut de mult, dar că a aflat de la Jane că stai cu nişte oameni „foarte ciudați" în Nordul Angliei.

Râcâiam covorul cu vârful pantofului.

– Credeam că te-nsori cu Berenice.

– Cine naiba ți-a băgat în cap chestia asta?

– Berenice.

– E în stare, a zis Ace. Dar am făcut-o să-şi schimbe părerea. Şi nici pe tine nu te înghite, mai ales după ce i-ai răsturnat din senin micul dejun peste părul proaspăt spălat. Gândeşte-te la toți nefericiții care mor de foame în Rusia.

Am lăsat capul în jos. Apoi am văzut că râdea.

– Ştiu c-ai fost la Maggie. Am vorbit cu ea la telefon înainte să vin aici. M-am simțit un pic mai bine când mi-a spus că arătai ca moartea.

– Ce face Jack?

– Destul de deprimat – dar Maggie ar face bine să se grăbească dacă vrea să se întoarcă la el. Când am plecat, începuse să-i facă ochi dulci unei bone drăguțe care a fost la petrecerea Lucastei.

Am chicotit.

– E îngrozitor!

– Jack e Jack.

– Crezi că Maggie o să se-ntoarcă la el?

– Ca să fiu sincer nu prea mă interesează în momentul ăsta. Tot ce pot să-ți spun e că profesorul Copeland şi-a rupt un deget de la picior într-o sticlă de apă caldă pe când se strecura în patul lui Rose aseară şi de-atunci n-a încetat cu văicăreala, iar eu m-am săturat până peste cap

de problemele altora. Mă interesează mult mai mult ale mele. Pru, uită-te la mine.

Pasiunea din ochii lui aproape m-a orbit.

– Te iubesc, mi-a spus deschis. Pur şi simplu m-ai scos din minţi. Te-ai strecurat în inima mea mârâind şi arătându-ţi colţii ca o vulpiţă, încât nu mi-am dat seama ce se-ntâmplă cu mine – dar cred c-am început să te iubesc din prima clipă.

– Dar te purtai aşa de urât cu mine! am zis uimită. Credeam că mă consideri o pacoste. Chiar ţi-a plăcut de mine?

– Da, ca să folosesc expresia ta, mi-a „plăcut" de tine, chiar şi în timpul scandalului pe care l-am avut după petrecerea cu artificii. Doamne Dumnezeule, a adăugat, venind spre mine şi luându-mi mâinile, ai idee cât autocontrol mi-a trebuit tot timpul când erai bolnavă în pat sau în ziua aceea pe plajă? Îmi era atât de teamă să nu fac o mişcare greşită, încât mă purtam ca un tâmpit, dar eram hotărât să-mi declar sentimentele în seara aceea. Apoi au venit Jimmy Batten şi Berenice şi brusc mi s-a năzărit că mai ţii încă la Pendle.

– Nu mai ţineam. Încercam doar să ascund faptul că eram moartă după tine.

– Iisuse, a oftat Ace, cât timp am pierdut!

– Vrei să bei ceva?

– Nu încă, mi-a spus, aşezându-se într-un fotoliu şi trăgându-mă pe genunchi.

– Ce-a fost cu Berenice? am mormăit.

Ace a respirat adânc.

– Nu pot să neg, am fost împreună cât am stat în New York. Eram singur şi încă îmi mai era dor de Elizabeth. Însă n-am simţit niciodată mare lucru pentru ea. Era o mare stea şi presupun c-am fost flatat, dar am uitat-o cum am ajuns în Anglia.

– Şi mai era şi tonusul ei muscular superior, Ivan, i-am spus cu nevinovăţie.

– Taci din gură, a zis şi m-a tras de o buclă. Poţi să-mi faci câte zile fripte vrei după ce ne căsătorim, dar nu înainte.

Am împietrit.

– Dar Elizabeth?

– Am iubit-o pe Lizzie; nimic nu poate schimba asta.

– Nici n-aş dori aşa ceva, am spus repede.

– Dar suferinţa a încetat de când te-am întâlnit. În ziua aceea când am fost la părinţii ei, mi-am dorit tot timpul să fii lângă mine ca să mai înviorezi atmosfera. Până la urmă m-am trezit că le povestesc despre tine. Le-am spus că te iubesc.

– Dumnezeule mare! S-au supărat?

– Au înţeles. Mi-au spus că le-ar place să te cunoască şi să venim împreună data viitoare.

Mâinile lui le-au strâns mai tare pe-ale mele.

– Vreau să fii a mea, Pru – pentru totdeauna.

Încă nu puteam să-mi revin. Mă simţeam ameţită, aşa că m-am ridicat şi-am dat un ocol camerei.

– Dar nu-ţi dai seama, am spus agitată, că sunt arţăgoasă, ţicnită şi imposibilă şi-am să-ţi ruinez toate petrecerile elegante şi o să-i enervez pe toţi grangurii care-ţi sunt prieteni.

M-a tras înapoi pe genunchi, m-a luat în braţe şi mi-a spus cu multă tandreţe:

– Iubito, încetează cu prostiile. Ce să fac ca să te conving? Nu e de ajuns că eşti frumoasă, amuzantă şi mă faci fericit – iar simplul fapt de a te ţine în braţe îmi redă liniştea pe care n-am avut-o de ani de zile?

M-a privit fix, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat până am crezut că leşin.

– Nu crezi că şi eu la rândul meu sunt îngrozit de faptul că am zece ani mai mult decât tine şi am o reputaţie înspăimântătoare de a fi dificil şi tiranic?

– Cine a spus asta? l-am întrebat furioasă. Cine a îndrăznit?

– Tu, mi-a răspuns examinându-şi unghiile. Şi mai e ceva care mă nelinişteşte, faptul că nu mi-ai spus până acum că mă iubeşti.

– Oh! am ţipat îngrozită. Iubitul meu, scumpul meu Ace, nu înţelegi că sunt complet şi definitv înnebunită după tine? Te-am iubit din prima clipă. N-am mai avut o astfel de reacţie violentă pentru nimeni, niciodată. Am fost atât de nefericită când a venit Berenice şi am suferit enorm de când am plecat de la voi – iar acum, că eşti aici, nu-mi vine să cred. E ca şi cum ai descoperi că Moş Crăciun există.

Mă încolăcisem peste el ca un pisoi şi îl sărutam într-una.

M-a strâns şi mai tare de umăr. Faţa lui era impenetrabilă, dar ştiam că e mulţumit. Cu cealaltă mână a ridicat spre mine un microfon imaginar.

– Ei bine, mi-a spus cu vocea inexpresivă, atent modulată a unui crainic de televiziune, sunt sigur că toţi telespectatorii au fost fascinaţi de această dizertaţie lucidă despre dragoste. Eu unul am fost, dar timpul ne presează, aşa că n-ai vrea, în cele câteva secunde rămase, să ne spui părerea ta despre căsătorie?

Am suspinat de fericire.

– Da, aş vrea. Da, sigur că da.